

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1870

Ἐκδοθὲν ὑπὸ Μαρίνου Π. Βρετοῦ.

Τὸ μὲν ἑορτολόγιον συνετάχθη παρὰ Α. Κ. Δημητρακοπούλου· τὸ δὲ
ἀστρονομικὸν μέρος συνετάχθη παρὰ Ἰ. Γ. Παπαδάκη, Καθηγητοῦ τῆς
ἀστρονομίας ἐν τῷ Ἀθηνῆσιν Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

(ΕΤΟΣ Γ΄.)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ, παρὰ τῷ τυπογράφῳ F. A. Brockhaus.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Reinwald, 15, rue des Saints-
Pères.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ φωτογράφῳ Κ. Δημητρίῳ Κωνσταντίνῳ, ἐν
ὁδῷ Αἰόλου, πλησίον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀνατολῆς.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1905.

Ἰνδικτιώνος ἔτος ιγ'.
Ἡλίου Κύκλος ιδ'.
Σελήνης Κύκλος ε'.
Σελήνης Θεμέλιον ς'.
Κρεωφαγίας ἡμέραι νγ'.
Τὸ Τριώδιον ἄρχεται Φεβρουαρίου α'.
Ἡ Ἀπόκρεως, Φεβρουαρίου ιε'.
Ἡ μεγάλη Τεσσαρακοστή ἄρχεται Φεβρουαρίου κγ'.
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Τετάρ. τῆς ε'. ἑβδομάδος.
Νομικὸν Πάσχα, Ἀπριλίου ζ'.
Λατίνων Πάσχα, Ἀπριλίου ε'.
Τὸ Ἅγιον Πάσχα, Ἀπριλίου ιβ'.
Τῆς Ἀναλήψεως, Μαΐου κα'.
Τῆς Πεντηκοστῆς, Μαΐου λα'.
Τῶν Ἁγίων Πάντων, Ἰουνίου ζ'.
Ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡμέραι κα'.
Ἡ μνήμη αὐτῶν, ἡμέρα Δευτέρα.
Τὰ χριστούγεννα ἡμέρα Πέμπτη.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ.

Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις 25 Μαρτίου.

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ.

Τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' 12 Δεκεμβρίου.
Τὸ ὄνομα τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως 23 Ἀπριλίου.
Τὰ γενέθλια τῆς βασιλίσσης Ὑλγας 22 Αὐγούστου.
Τὸ ὄνομα τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης 11 Ἰουλίου.
Ὁ γάμος αὐτῶν 15 Ὀκτωβρίου 1867.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Τὸ μὲν Π. σημαίνει ἔτος παλαιόν, τὸ δὲ Ν. νέον ἔτος.

ΕΠΟΧΑΙ.

Από κτίσεως κόσμου, κατά τους εβδομήκοντα	7378
Από τῆς αὐτῆς, κατά τους Λατίνους	5874
Από τῆς αὐτῆς, καθ' Ἑβραίους	5630
Από τοῦ Κατακλυσμοῦ	5136
Από τῆς πυργοποιίας	4623
Από τῆς μοναρχίας Ἑλλήνων, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου	2199
» » Ῥωμαίων ἐπὶ Αὐγούστου	1914
Από κτίσεως Κωνσταντινουπόλεως	1548
Από τῆς μοναρχίας τῶν Γάλλων	1451
Από κτίσεως Ἑνετίας	1449
Από Μωάμεθ καθ' ἡμᾶς	1248
Από Μωάμεθ κατά τους Ὀθωμανούς	1287
Από χωρισμοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Λέοντος Θ' Πάππα Ῥώμης καὶ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ..	818
Από τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπὶ Ρουρίκου	1008
Από τῆς εὐρέσεως τῆς ναυτικῆς πυξίδος	567
» » τοῦ χαρτίου	822
» » τῆς πυροκονίας	489
» » τῆς τυπογραφίας	430
Από ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β', τῷ 1453	417
Από ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς	378
Από τῆς εὐρέσεως τῆς νικητιανῆς	310
Από τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐπὶ τοῦ Πάππα Γρηγορίου ΙΓ'	288
Από ἀλώσεως τῆς Κρήτης	201
Από πτώσεως τῆς Ἑνετικῆς Ἀριστοκρατίας	73
Από τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος	49
Από Ὀθωνος πρώτου βασιλέως αὐτῆς	37
Από ἀναβάσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Σουλτάνου Ἀπτοῦλ Ἀζίζ-Χάν ..	9
Από τῆς ἐν Ἑλλάδι καταργήσεως τῆς Βαυαρικῆς δυναστείας ...	7
Από τῆς παραδοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ στέμματος παρὰ Γεωργίου τοῦ Α'	6

ΕΟΡΤΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ.

(Καθ' ἃς δὲν ἐργάζονται εἰς τὰ δημόσια Γραφεῖα.)

1 Νέον ἔτος. — 2 Θεοφάνεια. — 3 Εὐαγγελισμός. — 4 Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ μέγα Σάββατον. — 5 Κυριακὴ καὶ Δευτέρα τοῦ Πάσχα. — 6 Ἅγιος Γεώργιος. — 7 Ἀνάληψις. — 8 Πεντηκοστή. — 9 Ἅγιοι Ἀπόστολοι. — 10 Κοίμησις τῆς Θεοτόκου. — 11 Ἅγιος Δημήτριος. — 12 Αἱ δύο ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

N. Π.		(ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Ὑδροχόον.)
13	1 Πέμ.	† Ἡ κατά σάρκα περιτομὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ μεγάλου. Ὁ Θεὸς ἐνετέλατο τοῖς Ἑβραίοις διὰ τοῦ Μωϋσεως, ἵνα ἡ ἄρσεν τέσσαρα τῶν περιτέμνη τὴν σάρκα τῆς ἀχροβυστίας αὐτοῦ τῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν γέννησιν (Λευιτ. ιβ'. 2—3). τούτου ἕνεκα καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν περιτέμνη κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν, ἥτις ἐστὶν ἡ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, τὴν παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένην περιτομὴν, καὶ ἐκλήθη κατὰ τὴν τοῦ Ἀγγέλου παραγγελίαν Ἰησοῦς (Ματθ. α' 21. Λουκ. α' 31. β' 21). — Ἡ δὲ σάλπιγξ ἡ μεγάλη τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λόγος ὁ φωτίζων τὴν οἰκουμένην, ὁ τοῦ Βασιλείου καὶ τῆς Ἑμμελίας υἱὸς μεγαλόνομος Βασιλεὺς ἐγεννήθη ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας ἐν ἔτει 329. Ἐσοῦθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ παρὰ τῆ Λιβανίου καὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς σοφισταῖς Ἰμερίῳ καὶ Προαιρείῳ, συμμαθηταῖων Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ. Ἐν ἔτει 370 ἀνήχθη ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Καισαρείας, ἐνθα ὡκτώ ἔτη ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀγωνισθεὶς, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ἔτει 379.
14	2 Παρ.	Προεόρτια τῶν Θεοφανείων· καὶ μνήμη Σιλβέστρου Πάπα Ῥώμης. Ὁ Σιλβέστρος ἐγένετο Ῥώμης τῷ 314. ἐτελεύτησε δὲ ἐν ἔτει 335.
15	3 Σάβ.	Μαλαχίου τοῦ Προφήτου καὶ Γορδίου μάρτυρος.
16	4 Κυρ.	† Ἡ μνήμη τῶν ἁγίων Ὁ' Ἀποστόλων, καὶ Ἀπολιναρίας τῆς Ὀσίας.
17	5 Δευτ.	Προεόρτια τῶν Θεοφανείων· καὶ Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ τῶν μαρτύρων. Νηστεία. Κατάλυσις ἐλαίου.
18	6 Τρίτ.	† Τὰ ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ᾤδεν, περὶ τὸ 30 ἔτος τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην καὶ ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Τότε ἀνεμύθησαν αὐτῷ οὐρανοί, καὶ εἶε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν ἐπ' αὐτόν. Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· Σὺ εἶ ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα (Ματθ. γ' 13. Μάρκ. α' 9—11). Ἐκ τούτων ἐφανερῶθη τοῦ Ἰησοῦ ἡ θεότης καὶ τῆς ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον. Ἐθεν καὶ ἡ παρούσα εορτὴ ὀνομάζεται Θεοφάνεια, τουτέστι Θεοῦ φανέρωσις ἐν ἀνθρώποις.
19	7 Τετ.	† Ἡ Σύναξις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
20	8 Πέμ.	Δομνίκης καὶ Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου τῶν Ὀσίων.
21	9 Παρ.	Πολυεύκτου μάρτυρος καὶ Εὐστρατίου τοῦ ὁσίου.
22	10 Σάβ.	Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης. Ὁ Γρηγόριος, ὁ κήρυξ τῆς ἀληθείας, ὁ πύλικος ὁ κόπτης τῶν αἰρετικῶν τὰ σαφελὰ δόγματα, ἡ κορμὴ τῆς θεολογίας, καὶ τῶν ὑψηλῶν δογμάτων πηγὴ, ἦν ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 311· ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Νύσσης τῷ 372 ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Βασιλείου· ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 381 συγκλητηθεῖσαν Β' οἰκουμένην Σύνοδον, καὶ ἐτελεύτησε μετὰ τὸ ἔτος 394.
23	11 Κυρ.	† Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Ἐγεννήθη ἐν τινὶ κόμῃ τῆς Καππαδοκίας ἐκ γονέων εὐσεβῶν Προαιρείου καὶ Εὐλογίας· ἤματι περὶ τὸ ἔτος 460.
24	12 Δευτ.	Τατιανῆς μάρτυρος.
25	13 Τρίτ.	Ἐρμούλου καὶ Στρατονίου τῶν μαρτύρων.
26	14 Τετ.	Τῶν ὁσίων Πατέρων τῶν ἐν Συνᾷ καὶ Ραϊθῶ ἀναιρεθόντων. Ἀπόδοσις τῆς εορτῆς τῶν Θεοφανείων.
27	15 Πέμ.	Παύλου τοῦ Θηβαίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου τῶν ὁσίων. Ὁ Παῦλος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 227 ἐν Θηβαίᾳ τῆς Αἰγύπτου. ἤρας δὲ ἔτη 114 ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 341 καὶ ἐτάφη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου.
28	16 Παρ.	Ἡ προσκύνησις τῆς ἀλύσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.
29	17 Σάβ.	† Τοῦ ὁσίου καὶ θεοφύδρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

N. Π.	
30	18 Κυρ. † Ἀθανάσιος, ὁ τοῦ μοναστικοῦ βίου ἀρχηγός, ἐγεννήθη ἐκ γονέων εὐσεβῶν ἐν Αἴγυπτῳ τῷ 261 ἔτει. Νέος ἔτι ὢν, διαμερίσας εἰς τοὺς πένητας τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, ἔνθα εἰς τὸν ἀκόρτατον ὄρον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως ἤλασεν. Ἐν ἔτει 335 κατέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἠγωνίατο εὐστόχως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας. Ζήσας δὲ 105 ἔτη, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ἔτει 356.
	† Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας. Ἐκ τούτων τῶν σοφῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ὁ μὲν Ἀθανάσιος ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ 292 ἔτει. Ἐδιδάχθη παιδοῦθεν τὰ θεῖα μαθήματα παρὰ τοῦ Ἀλεξανδρείας Ἀλεξάνδρου· ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ τῷ 325 συγκροτηθεῖσαν Ἀ' οἰκουμενικὴν Σύνοδον, οὕτω τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, ἐν ἧ' λόγοις σοφίας τὰ δυσσεβῆ τοῦ Ἀρειοῦ δόγματα κατηγωνίατο. Ἐν ἔτει 326 διεδέξατο τὸν Ἀλεξάνδρον εἰς τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας ἀρχιερατικὸν θρόνον. Πολλοὺς δὲ διωγμούς ὑποστάς ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν ἀνεπαύθη τῷ 373. — Ὁ δὲ Κύριλλος διεδέξατο τὸν θρόνον αὐτοῦ Θεόφιλον ἐν ἔτει 412. Ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ τῷ 431 συγκροτηθεῖσαν Γ' οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐν ἧ' κατηγωνίατο διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ λόγων τὸν δυσσεβῆ Νεστορίου, πολλὰ βλάσφημα κατὰ τῆς Θεοτόκου δογματίσαντα. Ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 444.
31	19 Δευτ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ Ἀρσενίου Κερκύρας. Ὁ μὲν Μακάριος ἐγεννήθη ἐν Θηβαίῳ τῆς Αἴγυπτου· καὶ ἐτελεύτησεν 90 ἐτῶν ἐν ἔτει 391. — Ὁ δὲ Ἀρσένιος κατήγετο ἐκ Παλαιστίνης καὶ ἤχημαζεν περὶ τὸ ἔτος 945.
Φεβρουάριος.	
1	20 Τρίτ. † Τοῦ ὁσίου καὶ θεοφύρου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθύμιου τοῦ Μεγάλου. Ἐγεννήθη ἐν τῇ μητροπόλει τῆς Ἀρμενίας Μελιτηνῇ τῷ 377. Ἐγένετο ἡγούμενος πολλῶν μοναχῶν ἐν Παλαιστίνῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν χριστιανισμὸν πολλοὺς Σαρακηνούς, καὶ ἠγωνίατο ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν Νεστοριανῶν, Εὐτυμιανῶν καὶ Μανιχαίων. Ἀπέθανεν ἐν ἔτει 473.
2	21 Τετ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Νεοφύτου τοῦ μάρτυρος. Ὁ Μαξίμος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 580 ἔτει. Ἰππῆρος γραμματεὺς τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου· ἔγραψε πολλὰ κατὰ τῆς δυσσεβοῦς ἀπίστεως τῶν Μονοθελητῶν, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 662.
3	22 Περμ. Τιμοθέου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἀναστασίου Ὁσιομάρτυρος τοῦ Πέρσου.
4	23 Παρ. Κλήμεντος Ἀγκύρας τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀγαθαγγέλου τοῦ μάρτυρος.
5	24 Σάβ. Ξένης τῆς Ὁσίας.
6	25 Κυρ. † Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ὁ μέγας οὗτος τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ καὶ Διδάσκαλος, ὁ λαμπρὸς ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ τῶν δογμάτων, ἡ πηγὴ τῆς θεολογίας, ἐγεννήθη ἐν Ἀριανῶ, κώμῃ τῆς Καππαδοκίας. Ἐσοῦδασεν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις. Ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Γρηγορίου, ἐπισκόπου ὄντος Ναζιανζοῦ, ἐπίσκοπος δὲ Σαζιμῶν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Κατὰ τὸ ἔτος 378 προχειρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 391.
7	26 Δευτ. Ξενοφῶντος τοῦ ὁσίου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.
8	27 Τρίτ. Ἡ Ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
9	28 Τετ. Τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου. Ὁ βίσιος Ἐφραίμ, ὁ ἐν φιλοσοφίᾳ μοναστικῇ τὸν βίον ἐξασχέσας, ἐγεννήθη ἐν Νισίβῃ τῆς Μεσοποταμίας· συνέγραψε Συριστὶ πολλὰ συγγράμματα, ἐξελλημισθέντα ζῶντος ἔτι αὐτοῦ, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 379.
10	29 Περμ. Ἡ Ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων Ἰγνατίου τοῦ Θεοφύρου.
11	30 Παρ. † Τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
12	31 Σάβ. Τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κύρου καὶ Ἰωάννου.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

N. Π.	
	(Ἔξε ἡμέρας 28. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τοὺς ἰχθύς.)
13	1 Κυρ. † Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ μνήμη Τρύφωνος μάρτυρος.
14	2 Δευτ. † Ἡ Ὑπαπαντῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν σωτήριον ἐνανδρώπησιν καὶ ἐκ τῆς ἁγίας ἀειπαρθένου γέννησιν αὐτοῦ προσήχθη ἐν τῷ Ἱερῷ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρὰ τε τῆς πανάγνου αὐτοῦ μητρὸς καὶ τοῦ δικαίου Ἰωσήφ κατὰ τὸν νόμον τὸν Μωσαϊκόν, ὅτι πᾶν ἄρσεν πρωτότοκον ἔσται ἀφιερωμένον τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ Ἱερῷ ὁδηγηθεὶς πρεσβύτερος Συμεῶν, ὃς ἦν κεχηρματισμένος μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἰδῆ τὸν Χριστὸν Κυρίου, δεξάμενος αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ καὶ εἶπε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλό σου, δέσποτα κτλ.
15	3 Τρίτ. Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἀννης τῆς Προφήτιδος.
16	4 Τετ. Τοῦ ὁσίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου. Ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας καταγόμενος Ἰσιδῶρος ἦν υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν, συγγενῆς Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου τῶν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησίας ἐπισκόπων καὶ μαθητῆς τοῦ Χρυσοστόμου. Καταλιπὼν δὲ πλοῦτον καὶ βίον εὐδαιμονα μετέβη εἰς τὸ Πηλοῦσιον ὄρος καὶ ὑπέβη τὸν μοναστικὸν βίον. Κατὰ Νικηφόρον Κάλλιστον ὁ Ἰσιδῶρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, μάλιστα δὲ ἐπιστολάς ὡσεὶ χιλιάδας δέκα, χάριτος παντοίας μεστάς, δι' ἃν πᾶσαν τὴν Γραφὴν σαφηνίζει καὶ σύμπαν ἥθος παιδεύει. Ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 449.
	Ἀγάθης Μάρτυρος.
17	5 Πέρμ. Βουκόλου ἐπισκόπου Σμύρνης καὶ Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
18	6 Παρ. Ὁ μὲν Βουκόλος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Σμύρνης παρὰ τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. — Ὁ δὲ περιώνυμος Φώτιος, ὁ πρῶτος ἐλεγκτῆς τῶν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας καινοτόμων δογμάτων, ὁ τῆς θείας τε καὶ θύραθεν σοφίας εἰδήμων, ἦν υἱὸς γονέων ἐπιφανῶν καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου Ταρσίου. Ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἄκων τῇ 25 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 258· ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα ἐν ἔτει 867· ἀνεκλήθη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸ δευτέρον ἐν ἔτει 877· ἐξωρίσθη αὖθις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ σοφοῦ ἐν ἔτει 886 καὶ ἐτελεύτησεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ τῷ 891 ἔτει.
19	7 Σάβ. Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκων καὶ Λουκά τοῦ ὁσίου, τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ μὲν Παρθένιος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, υἱὸς Χριστοφύρου Διακόνου τῆς κατὰ τὴν Μελιτόπολιν Ἐκκλησίας. — Ὁ δὲ Λουκάς ἤχημαζεν ἐπὶ Ῥωμανοῦ τοῦ Δεκαπυνοῦ περὶ τὸ 930 ἔτος· κατήγετο ἐξ Αἰγίνης καὶ ἤσκησεν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου τῇ Λεβαθεῖᾳ Στειρίου ὄρους.
20	8 Κυρ. † Τοῦ Ἀσώτου. Θεοδόχου τοῦ Στρατηλάτου καὶ Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου. Ὁ μὲν Θεόδωρος κατήγετο ἐξ Εὐχαΐτων καὶ ἤδησεν ἐπὶ Λικινίου περὶ τὸ 320 ἔτος. — Ὁ δὲ Ζαχαρίας ἦν υἱὸς Βαραχίου, ἐκ φυλῆς Λευὶ, ἐγεννήθη δὲ ἐν Γαλααθ. Ἡ προφητεία αὐτοῦ διαιρεῖται εἰς 14 κεφάλαια.

21	9	Δευτ.	Νικηφόρου Μάρτυρος.
22	10	Τρίτ.	Χαραλάμπους Ἱερομάρτυρος. Ἰπῆρχεν ἱερεὺς τῶν ἐν Μαγνησίᾳ χριστιανῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεβήρου ἐν ἔτει 198, ὅτε τὸν μαρτυρικὸν ὑπέστη θάνατον.
23	11	Τετ.	Βλασίου Ἱερομάρτυρος καὶ τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς Αὐγούστης.
24	12	Πεμ.	Μελετίου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας. Ὁ Μελετίος κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Μελιτηνῆς· ὑπῆρξε πρότερον ἐπίσκοπος Σεβαστείας, περὶ δὲ τὸ ἔτος 360 ἀνήχθη ἐπὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας θρόνον. Ἐπαρουσίασεν ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθείσῃ Β' οἰκουμενικῇ Συνόδῳ τῷ 381 ἔτει, ὅτε καὶ ἐν γῆρᾳ βαθεῖ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.
25	13	Παρ.	Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.
26	14	Σάβ.	Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.
27	15	Κυρ.	† Τῆς Ἀποκρέω. Ὁνησίμου τοῦ Ἀποστόλου.
28	16	Δευτ.	Παμφίλου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Μάρτιος.

1	17	Τρίτ.	Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.
2	18	Τετ.	Λέοντος Πάπα Ῥώμης. Ἐγειροτόνηθ' ἀγιερεὺς τῆς Ῥώμης ἐν ἔτει 440· ἀπέστειλε τοποτηρητὰς εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι Δ' οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐπὶ Μαρκανοῦ τῷ 415 ἔτει συγκροτηθεῖσαν· ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 461.
3	19	Πέμ.	Ἀρχίππου τοῦ Ἀποστόλου.
4	20	Παρ.	Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
5	21	Σάβ.	Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις, καὶ Εὐσταθίου Ἀντιοχείας. Ὁ ὅτος ὁ ἅγιος Εὐστάθιος, τὸ ἐγκαλλώπισμα τῆς τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησίας, ἐκ Σίδης τῆς Παμφυλίας καταγόμενος, ὑπῆρξε πρῶτον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Συρίᾳ Βεροίας, ἐν ἔτει δὲ 325 προσβιβάσθη εἰς τὸν τῆς Ἀντιοχείας θρόνον ὑπὸ τῆς Α' οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν ἣ παρούσας προσεφώνησεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον λόγον πανηγυρικόν. Οἱ Ἀρειανοὶ ἐσυκοφάντησαν αὐτὸν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὃς ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Τραιανούπολιν τῆς Θράκης, ἐνθα καὶ ἐτελεύτησεν περὶ τὸ 360 ἔτος.
6	22	Κυρ.	† Τῆς τυροφάγου. Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίοις Μαρτύρων.
7	23	Δευτ.	Πολυκάρπου ἐπισκόπου Σμύρνης. Ὁ θαυμάσιος καὶ ἀποστολικὸς οὗτος τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ γνώριμος πολλῶν ἄλλων ἰδόντων τὸν χριστὸν, διδάσκαλος δὲ τοῦ Εἰρηναίου. Ὅτε ἐκινήθη ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς ἐπὶ Μάρκου Ἀδρηλίου, προσήλθη ἐνώπιον τοῦ Ἀνθύπατου τῆς Σμύρνης καὶ ὁ Πολύκαρπος, ὃς παραινόμενος ἵνα βλασφημήσῃ τὸν χριστὸν εἶπεν. Ὁ γδοήκοντα καὶ ἕξ ἐτη ἔγω δουλεύω αὐτῷ, καὶ οὐδ' ἐν με ἡ δίκη σε· καὶ πῶς δύναιμι βλασφημῆσαι τὸν σώσαντά με; Ὁργισθεὶς ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις ὁ Ἀνθύπατος, ἐκέλευσε ριπθῆναι αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ· καὶ οὕτως ἐτελεύτησε θάνατον μαρτυρικόν ἐν ἔτει 166.
8	24	Τρίτ.	Ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
9	25	Τετ.	Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Τάρασιος, τὸ μέγα τῆς ὀρθοδοξίας ἀγκύρισμα, ἦν υἱὸς γονέων ἐπιφανῶν· ἐγειροτόνηθ' Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 784, τῇ συνεργείᾳ αὐτοῦ συνεκροτήθη ἐν ἔτει 787 ἡ περὶ τῶν ἁγίων εἰκότων Ζ' οἰκουμενικὴ Σύνοδος· καλῶς δὲ κυβερνήσας τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ ἔτη 22 καὶ μῆνας δύο, ἐτελεύτησεν ἐν εἰρήνῃ τῷ 806 ἔτει.
10	26	Πέμ.	Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης.
11	27	Παρ.	Προκοπίου Δεκαπολίτου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
12	28	Σάβ.	Βασιλείου τοῦ Ὁσίου καὶ Ὁμολογητοῦ. Ἀδάμνησις τοῦ διὰ τῶν Κολλύβων γενομένου θαύματος παρὰ τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

MARTIOS.

(ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Κριόν).

13	1	Κυρ.	† Α' τῶν νηστειῶν. Εὐδοκίας τῆς ὁσιομάρτυρος. Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν ὀνομάζεται τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι κατὰ τὴν παρούσαν Κυριακὴν ἐν ἔτει 842 ἡ βασίλισ Θεοδώρα καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Μιχαὴλ μετὰ παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ λιτανεύσαντες ἀνεστήλωσαν τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις, ὅθεν ἀφείλον αὐτάς πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ κακόδοξοι Εἰκονομάχοι.
14	2	Δευτ.	Ἡσυχίου μάρτυρος.
15	3	Τρίτ.	Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων.
16	4	Τετ.	Τοῦ ὁσίου Γερασίμου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.
17	5	Πεμ.	Κόνωνος μάρτυρος.
18	6	Παρ.	Τῶν ἐν τῷ Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων.
19	7	Σάβ.	Βασιλέως ἐπισκόπου Χερσῶνος καὶ λοιπῶν.
20	8	Κυρ.	† Β' τῶν νηστειῶν. Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας.
21	9	Δευτ.	† Τῶν τεσσαράκοντα μαρτύρων. Οὗτοι οἱ ἐκ διαφόρων πατριδῶν καταγόμενοι μάρτυρες ἦσαν στρατιῶται· διὰ δὲ τὴν εἰς χριστὸν πίστιν ἐρρίφθησαν ἐν τῇ κατὰ τὴν Σεβαστείαν τῆς Καππαδοκίας λίμνῃ ἐν ἔτει 320, καὶ οὕτως ἐδέξαντο τὸν τοῦ μάρτυρος στέφανον.
22	10	Τρίτ.	Κοδράτου μάρτυρος καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.
23	11	Τετ.	Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων. Οὗτος ὁ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλος ἐγεννήθη ἐν Δαμασκῷ ἐκ γονέων εὐσεβῶν Πλύνθα καὶ Μυροῦς· ἐγένετο μοναχὸς ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου Μονῇ, ἐν ἣ τῇ τῶν βλαίων Γραφῶν μελέτῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν καταχύρωσεν· ἐν ἔτει 629 διεδέξατο εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων τὸν Μόδεστον. Θεοφιλῶς δὲ τὸ δοῦν αὐτῷ χριστιάνων ποίμνιον ἰθύνας, καὶ γενναίως ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν Μονοθελητῶν ἀγωνισθεὶς, ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 638.
24	12	Πέμ.	Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ.
25	13	Παρ.	Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
26	14	Σάβ.	Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
27	15	Κυρ.	† Γ' τῶν νηστειῶν. Ἀγαπίου μάρτυρος.
28	16	Δευτ.	Σαβίνου μάρτυρος καὶ τοῦ ὁσίου Χριστοδοῦλου τοῦ ἐν τῇ Πάτμῳ.
29	17	Τρίτ.	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
30	18	Τετ.	Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων. Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 315. διεδέξατο εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων τὸν Μάξιμον ἐν ἔτει 350· καθηρέθη ὑπὸ τοῦ ἀρειανοῦ ἐπισκόπου Καισαρείας Ἀκακίου ἐπὶ προφάσει ὅτι ἐν καιρῷ λιμοῦ ἔδωκε τῷ στερουμένῳ τροφῆς κατῷ, χρήματα μὴ ἔχων, κειμήλια καὶ ἱερά παραπετάσματα· ἀλλ' ἡ ἐν Σαρδικῇ Σύνοδος ἐν ἔτει 359 τὸν μὲν Κύριλλον ἐδικαίωσε, καθεῖλε δὲ τὸν ἀρειανὸν Ἀκάκιον καὶ τοὺς αὐτῷ ὁμόφρονας. Ἐτελεύτησε τῷ 386 ἔτει. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ τὰ ἐπισημότερα εἰσὶν αἱ Κατηχήσεις.
31	19	Πέμ.	Χρυσάνθου καὶ Δαρείας τῶν μαρτύρων.

Ν. Π.

Ἀπρίλιος.

120	Παρ.	Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων Πατέρων.
221	Σάβ.	Ἰακώβου ἐπισκόπου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
322	Κυρ.	† Δ' τῶν νηστειῶν. Βασιλείου ἱερομάρτυρος.
423	Δευτ.	Νίκωνος τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν 199 μαθητῶν αὐτοῦ.
524	Τρίτ.	Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
625	Τετ.	† Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἀειψῶν Θεός, ὁ πάντοτε φροντίζων ὡς πατὴρ φιλόστοργος περὶ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, θεωρῶν τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ πλαστούργημα καταδουλούμενον καὶ τυραννόμενον ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, ἠβουλήθη ἐξαποστεῖλαι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, ἵνα λυτρώσῃ αὐτὸ ἐκ τῶν τοῦ Διαβόλου χειρῶν. Ὅθεν ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν, καὶ εἶπεν αὐτῇ. Χαίρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἴδου συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· ἡ δὲ εἶπε πρὸς τὸν ἄγγελον. Πῶς ἔσται μοι τοῦτο; ἐπειδὴ ἐγὼ ἄνδρα οὐ γινώσκω· ὁ δὲ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ. Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· ἡ δὲ Μαρία ἀποκριθεῖσα εἶπεν. Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. 726 Πέμ. Ἡ Σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ. Φάλλεται ὁ μέγας Κανὼν. 827 Παρ. Ματρῶνης τῆς ὁσίας. 928 Σάβ. Τοῦ ὁσίου Ἰλαρίωνος τοῦ νέου. Φάλλεται ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος. 1029 Κυρ. † Ε' τῶν νηστειῶν. Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων. 1130 Δευτ. Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος. Ἐγενήθη ἐν Παλαιστίνῃ· ἑκατὶδεκα δὲ ἐτῶν ὑπάρχων ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας διήθλει. Μετὰ τεσσαράκοντα δὲ ἐτῶν ἄσκησιν ἐγένετο ἡγούμενος τῆς τοῦ ὄρους Σινᾶ Μονῆς, ἐνθα καὶ ἐτελεύτησεν ὑπέργηρος ἐν ἔτει 616. Ἡ Βίβλος τοῦ Ἰωάννου ὀνομάσθη Κλίμαξ, διότι οἱ ἐν αὐτῇ 30 λόγοι ἀναβιβάζουσι τὸν νοῦν τοῦ ἀναγινώσκοντος ὡς διὰ βαθμίδων ἀπὸ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ οὐράνια. 1231 Τρίτ. Ὑπατίου ἐπισκόπου Γαγγρῶν τοῦ ἱερομάρτυρος. Ὁ Ὑπάτιος ἦν εἰς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων, τῶν παρουσιασάντων ἐν τῇ Α' οἰκουμένην Συνόδῳ. Ἐφρονεῖθη ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν Ναβατιανῶν, ὑπὲρ ὧν προσευχόμενος ἔλεγεν ὡς ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 30. ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Ταῦρον.)

Ν. Π.

131	1 Τετ.	Τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ἀὔτη νέα οὐσα ἔζη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οὐχὶ σεμνὸν βίον· μεταβάσα δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τοὺς ἁγίους τόπους προσκυνήσασα διέβη τὸν Ἰορδάνην, καὶ εἰσελθούσα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου ἔζη ζωὴν σκληροτάτην 47 ἔτη. Λέγεται ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 378.
14	2 Πέμ.	Τίτου τοῦ ὁσίου.
15	3 Παρ.	Νικήτα τοῦ ὁσίου, καὶ Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου. Ὁ Ἰωσήφ ἦν ἐκ Σικελίας, υἱὸς Πλωτίνου καὶ Ἀγάθης. Ἀλούσης τῆς Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, μετέβη εἰς τὴν Πελοπόννησον κατέβηεν εἰς Θεσσαλονίκην· ἐκ Θεσσαλονίκης ἀφίκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα γνωστὸς ἐγένετο τοῖς Πατριάρχαις Ἰγνατίῳ καὶ Φωτίῳ. Λέγεται ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 883. Πάντες σχεδὸν οἱ Κανόνες τῶν Μηναίων, τῆς Παρακλητικῆς καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου τοῦ Ἰωσήφ τούτου εἰσὶ ποιήματα. 16 4 Σάβ. Ἡ ἔγερσις τοῦ Λαζάρου. τοῦ ὁσίου Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλεῷ. 17 5 Κυρ. † Τῶν Βατῶν. Κλαυδίου μάρτυρος. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ νομικοῦ πάσχα ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ εἰσήρχετο ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου· οἱ δὲ ὄχλοι ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐξήλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ, βατὰ (δηλαδὴ κλάδους) φοινίκων εἰς χεῖρας ἔχοντες· καὶ οἱ μὲν τὰ ἱμάτια αὐτῶν ὑπεστρώνουν ἐν τῇ ὁδῷ, οἱ δὲ κλάδους δένδρων· πάντες δὲ καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες. Ὡσανά· εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. 18 6 Δευτ. Εὐτυχίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Κατήγετο ἐκ τινος κόμης τῆς Φρυγίας· ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 552· μετὰ δωδεκαετῆ πατριαρίαν ἐξώσθη τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ εἰς τὴν τῶν Ἀφθαρτοδοκῆτων ἀρεσιν ὑπαχθέντος αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ· ἀνεκλήθη εἰς τὸν θρόνον ἐν ἔτει 577 καὶ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ἔτει 582. 19 7 Τρίτ. Γεωργίου ἐπισκόπου Μελιτηνῆς. 20 8 Τετ. Ἡρωδίωνος τοῦ Ἀποστόλου. 21 9 Πέμ. Εὐψυχίου μάρτυρος. 22 10 Παρ. Τερεντίου καὶ Πομπητοῦ τῶν μαρτύρων. 23 11 Σάβ. Ἀντίπα ἐπισκόπου Περγᾶμου. Οὗτος ὁ ἅγιος ἦν σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὅψ' ὦν ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Περγᾶμου. Ἐτελεύτησε θάνατον μαρτυρικὸν ἐν ἔτει 83. Περὶ τούτου λέγει ὁ Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει (β'. 13.). Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς. 24 12 Κυρ. † ΤΟ ἍΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Κατάλυσις εἰς πάντα καθ' ὄλην τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα. 25 13 Δευτ. Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης. 26 14 Τρίτ. Ἀριστάρχου, Ποῦδης καὶ Γροφίμου τῶν Ἀποστόλων. 27 15 Τετ. Κρήσκεντος μάρτυρος.

28	16	Πέμ.	Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας μαρτύρων καὶ αὐτῶν δέλφων.
29	17	Παρ.	Συμεῶν ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Περσίδι.
30	18	Σάβ.	Ἰωάννου τοῦ ὁσίου.

Μάιος.

1	19	Κυρ.	† Τοῦ Θωμᾶ. Παφνουτίου ἱερομάρτυρος.
2	20	Δευτ.	Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.
3	21	Τρίτ.	Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρος.
4	22	Τετ.	Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
5	23	Πέμ.	Γεωργίου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Τροπαιοφόρου. Ὁ ἔνδοξος καὶ μέγας μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος κατήγετο ἐκ Καππαδοκίας, καὶ ἦν χιλιάρχος τὸ ἀξίωμα ἐπὶ τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ. πολυειδείς δὲ ὑπομείνας βασάνους διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ τροπαιοφόρος ἀναδειχθεὶς ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν ἐν ἔτει 296.
6	24	Παρ.	Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας. Φάλλεται ἡ ἀκολουθία τῆς Ζωοδόχου πηγῆς.
7	25	Σάβ.	Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Ὁ Μάρκος ἀπεδέξατο τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Συνέγραψεν ἑλληνιστὶ τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ τὸν Ματθαῖον προτροπῇ τοῦ Πέτρου καὶ αἰτήσει τῶν χριστιανῶν ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ πρῶτος συνέστησε τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίαν. Λέγεται ὅτι ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς ἐν ἔτει 64.
8	26	Κυρ.	† Τῶν μυροφόρων. Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασείας.
9	27	Δευτ.	Συμεῶν ἱερομάρτυρος συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.
10	28	Τρίτ.	Τῶν ἐν Κυζίκῳ Θ' μαρτύρων.
11	29	Τετ.	Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου τῶν Ἀποστόλων.
12	30	Πέμ.	Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἰωάννην ἐπωνόμασεν ὁ Κύριος Βοανεργές, τούτεστιν υἱὸς βροντῆς, ὡς θεολογικωτάτους. Τὸν Ἰάκωβον κηρύττοντα τὸ εὐαγγέλιον συλλαβὴν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς, ὁ τοῦ μεγάλου Ἡρώδου ἑγγονος, ἀνεῖλε μαχαίρᾳ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πάσχα τῷ 43 ἔτει.

ΜΑΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τοὺς Διδύμους).

13	1	Παρ.	Ἰερεμίου τοῦ Προφήτου. Ὁ μέγας οὗτος Προφήτης ἦν υἱὸς Χελκίου, ἐκ φυλῆς Ἰσραηλτικῆς, ἐκ πόλεως Ἀναθώθ, ἐπὶ τῶν βασιλέων Ἰωσίου, Ἰωακείμ καὶ Σεδεκίου· προφητεύσας 40 ἔτη, ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Τάφναις τῆς Αἰγύπτου, μὴ ἀνεχομένων νὰ ἀκούσῃ τοὺς κατ' αὐτῶν δικαίους ἐλέγχους αὐτοῦ.
14	2	Σαβ.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου.
15	3	Κυρ.	† Τοῦ Παραλύτου. Τιμοθέου καὶ Μαύρας τῶν μαρτύρων.
16	4	Δευτ.	Πελαγίας μάρτυρος.
17	5	Τρίτ.	Εἰρήνης μάρτυρος.
18	6	Τετ.	Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ Ἰῶβ τοῦ Πολυάθλου.
19	7	Πέμ.	Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Σταυροῦ· καὶ Ἀκακίου καὶ Κοδράτου τῶν μαρτύρων.
20	8	Παρ.	† Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου.
21	9	Σάβ.	Ἡσαίου τοῦ Προφήτου καὶ Χριστοφόρου μάρτυρος. Ὁ μὲν ἐν Προφήταις μέγιστος καὶ μεγαλοφρονότατος Ἡσαίας ἦν υἱὸς Ἀμώς· προσεφίτευσεν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς Ἰουδαίας Ὁζίου, Ἰωάθαμ, Ἀχαζ καὶ Ἐζεκίου· ἐπριονίσθη ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Μανασσῆ, διότι ἤλεγε τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς παρανομίας αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς. — ὁ δὲ μάρτυς Χριστοφόρος ἤθλησεν ἐπὶ Δεκίου ἐν ἔτει 250.
22	10	Κυρ.	† Τῆς Σαμαρείτιδος. Σίμωνος τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ.
23	11	Δευτ.	Τὰ ἐγκαίνια Κωνσταντινουπόλεως. Μωκίου ἱερομάρτυρος.
24	12	Τρίτ.	Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κύπρου καὶ Γερμανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ μὲν Ἐπιφάνιος ἐγεννήθη ἐκ γονέων γεωργῶν ἐν Βησανδούκῃ, μικρᾷ κώμῃ τῆς Παλαιστίνης, ὑπὸ μοναχοῖς δὲ ἀρίστοις παιδευθεὶς, ἐπισημότατος ἐν τῇ μοναστικῇ φιλοσοφίᾳ γέγονε παρά τε Παλαιστινοῖς καὶ Αἰγυπτίοις· ἐν ἔτει 367 ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας· ζήσας δὲ ἔτη 105 ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 403. — Ὁ δὲ Γερμανὸς ἦν Κωνσταντινουπόλιτης, υἱὸς Ἰουστινιανοῦ τοῦ Πατρικίου· πρῶτον μὲν χειροτονεῖται τῆς ἐν Κυζίκῳ Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τῆς Κυζίκου πρὸς τὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιεπισκοπὴν μετατίθεται ἐν ἔτει 715· ἐν ἔτει 730 ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ δυσσεβοῦς Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 740.
25	13	Τετ.	Γλυκερίας μάρτυρος.
26	14	Πέμ.	Ἰσιδώρου μάρτυρος τοῦ ἐν Χίῳ.
27	15	Παρ.	Παχωμίου τοῦ μεγάλου, καὶ Ἀχιλλίου ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης. Ὁ μὲν Παχώμιος ἐγεννήθη ἐν Αἰγύπτῳ· ἐγένετο Κοινοβιάρχης πολλῶν μοναχῶν καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 348. — Ὁ δὲ Ἀχιλλίος ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἐν ἔτει 325 συγκροτηθεῖσαν Ἀ' οἰκουμένην Σύνοδον.

28	16	Σάβ.	Θεοδώρου τοῦ ἡγιασμένου.
29	17	Κυρ.	† Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας. Περὶ τούτων λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ῥωμ. 15'. 7)· Ἀσπασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινες εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, οἳ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγόνασιν ἐν Χριστῷ.
30			
31	18	Δευτ.	Πέτρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
	19	Τρίτ.	Πατρικίου ἐπισκόπου Προύσης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
Ἰούνιος.			
1	20	Τετ.	Θαλλελαίου μάρτυρος.
2	21	Πέμ.	Τῆς Ἀναλήψεως. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων. Ὁ μέγας οὗτος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς μακαρίας Ἐλένης, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 272. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χριστιανὸς βασιλεὺς· συνήθροισεν ἐν ἔτει 325 τὴν Ἀ' οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ· κατέστησεν ἔδραν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἧς τὰ θεμέλια κατέβαλεν ἐν ἔτει 328· βασιλεύσας δὲ ἔτη 31, ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 337.
3	22	Παρ.	Βασιλίσκου μάρτυρος.
4	23	Σάβ.	Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συννάδων. Ὁ Μιχαὴλ ἠκμαζεν ἐπὶ τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, παρ' οὗ καὶ ἐξωρίσθη· διότι παρουσιασθεὶς ἤλεγξεν αὐτὸν διὰ τὴν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνας λύσαν του.
5	24	Κυρ.	† Συμεῶν τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει. Φάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν ἁγίων 318 θεοφύρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' οἰκουμενικῆς Συνόδου.
6	25	Δευτ.	Ἡ τρίτη εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
7	26	Τρίτ.	Κάρπου τοῦ Ἀποστόλου.
8	27	Τετ.	Ἐλλαδίου μάρτυρος.
9	28	Πέμ.	Εὐτυχοῦς ἐπισκόπου Μελιτηνῆς.
10	29	Παρ.	Θεοδοσίας μάρτυρος.
11	30	Σάβ.	Ἰσακίου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.
12	31	Κυρ.	† Τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐρμείου μάρτυρος. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα τοῖς Ἀποστόλοις ὀπανόμενος, παρήγγειλεν αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναλήψεως ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρῖσθαι, ἀλλ' ἔχει τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσίαν ἐκδέχεσθαι. Τῇ δὲ πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν κατέβη οὐρανῶθεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκάθησεν ἐφ' ἕνα ἕκαστον τῶν Ἀποστόλων ἐν εἰδει πυρίνων γλωσσῶν. Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις ξένοις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα αὐτοῖς ἐχορήγει (πράξ. β').

ΙΟΥΝΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 30. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Καρκίνον.)

N. Π.			
13	1	Δευτ.	† Τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἰουστίνου μάρτυρος τοῦ φιλοσόφου. Ὁ Ἰουστίνος ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος ἐκ πατρὸς Ἕλληνας ἐν Νεαπόλει τῆς Παλαιστίνης. Πλατωνικὸς φιλόσοφος ὢν, ἐγένετο χριστιανὸς περὶ τὸ ἔτος 133· ἔγραψε δύο ἀπολογίας ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν, ἃς ἐπέδωκεν ἐν Ῥώμῃ πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας Ἀντωνῖνον καὶ Μάρκον Αὐρήλιον. ἐτελεύτησε θάνατον μαρτυρικὸν ἐν ἔτει 167.
14	2	Τρίτ.	Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 758· διεδέξατο εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Ταράσιον ἐν ἔτει 806· σεβόμενος τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου τῷ 815· Ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 828, πολλὰ καταλιπὼν συγγράμματα.
15	3	Τετ.	Λουκιλλιανοῦ μάρτυρος.
16	4	Πέμ.	Μητροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐγένετο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 320· ἀπέστειλε τοποτηρητὴν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Ἀ' οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 330.
17	5	Παρ.	Δωροθέου ἐπισκόπου Τύρου.
18	6	Σάβ.	Ἰλαρίωνος ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.
19	7	Κυρ.	† Τῶν ἁγίων Πάντων. Θεοδοτοῦ ἐπισκόπου Ἀγκύρας.
20	8	Δευτ.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.
21	9	Τρίτ.	Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.
22	10	Τετ.	Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρτύρων.
23	11	Πέμ.	Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβᾶ τῶν Ἀποστόλων. Ὁ μὲν Βαρθολομαῖος ἦν εἰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, Γαλιλαῖος τὴν πατρίδα· ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἀραβίαν, Περσίαν καὶ Ἰνδίαν· ἐτελεύτησε δὲ θάνατον μαρτυρικόν. — Ὁ δὲ Βαρνάβας ἦν εἰς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν, Κύπριος τὴν πατρίδα· ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον πολλοῦ χρόνου καὶ μετὰ τοῦ Παύλου. ἐτελεύτησε μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Κύπρῳ.
24	12	Παρ.	Ὀνοφρίου καὶ Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ τῶν ὁσίων.
25	13	Σάβ.	Ἀκυλίνης μάρτυρος.
26	14	Κυρ.	† Ἐλισσαίου τοῦ Προφήτου καὶ Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ μὲν Ἐλισσαῖος ἦν υἱὸς Σαφάτ, γεωργὸς τὸ ἐπάγγελμα· ἔκρισε δ' αὐτὸν εἰς Προφήτην, παρὰ Θεοῦ προσαγείς, ὁ Προφήτης Ἥλλας. — Ὁ δὲ Μεθόδιος ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις· ἔπαθε πολλὰς κακώσεις ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων· ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 842, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 846.
27	15	Δευτ.	Ἀμῶς τοῦ Προφήτου.
28	16	Τρίτ.	Γύχωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος.
29	17	Τετ.	Ἰσαύρου. Μανουὴλ, Σαβὲλ καὶ Ἰσμαὴλ τῶν μαρτύρων.
30	18	Πέμ.	Λεοντίου μάρτυρος.

Ν. Π.

		Ἰούλιος.
1	19 Παρ.	Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου. Ἦν εἰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ἀδελφὸς Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ συγγενὴς τοῦ Κυρίου· ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, Ἀραβίαν, Ἰδουμαίαν καὶ Συρίαν καὶ ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς. Τούτου ἐστὶν ἡ τελευταία τῶν Καθολικῶν ἐπιστολῶν.
2	20 Σάβ.	Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατάρων. Ὁ σφόδρα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀγωνισάμενος Μεθόδιος, τὸ δοχεῖον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐγένετο ἐπίσκοπος τῶν ἐν Λυκία Πατάρων ψήφῳ Θεοῦ· ὑπέστη δὲ μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Χαλκίδι τῆς Ἑλλάδος κατὰ μὲν τινὰς τῷ 303 κατ' ἄλλους δὲ τῷ 311 ἔτει.
3	21 Κυρ.	† Ἰουλιανοῦ μάρτυρος τοῦ Ταρσέως.
4	22 Δευτ.	Εὐσεβίου ἐπισκόπου Σαμοσάτων.
5	23 Τρίτ.	Ἀγριππίνης μάρτυρος.
6	24 Τετ.	† Τὸ γενέθλιον Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Οὗτος ὁ μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης, ὁ προσκιρτήσας ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τοῖς ἐν γῆ τὴν τοῦ Σωτῆρος κηρύξας παρουσίαν, ὁ τοῦ ἀρχιερέως Ζαχαρίου υἱὸς, ἐτέχθη ἐξ ἐπαγγελίας ἐκ τῆς στέρας Ἐλισάβετ, ὡς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (α' 36. 57.) ἱστορεῖ.
7	25 Πέμ.	Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
8	26 Παρ.	Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
9	27 Σάβ.	Σαμψῶν τοῦ Ξενοδόχου.
10	28 Κυρ.	† Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.
11	29 Δευτ.	† Πέτρου καὶ Παύλου τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων. Ὁ μὲν θεομακάριστος Πέτρος ἦν ἐκ πόλεως ἀσήμεου καὶ εὐτελοῦς, τῆς Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, υἱὸς Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Ἀφικόμενος ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας Γεννησαρέτ, εἶδε τοὺς ἀδελφούς Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν καταρτίζοντας τὰ δίχτυα αὐτῶν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς· ἀμφοτέροι δὲ κληθέντες ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν αὐτόν. Ὁ Πέτρος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Ἰουδαίᾳ Ἀντιοχείᾳ Πόντῳ, Γαλατίᾳ καὶ ἄλλας τῆς Ἀσίας ἐπαρχίας· τελευταῖον ἦλθεν εἰς Ῥώμην, ἔνθα σταυρωθεὶς κατὰ κεφαλῆς ὑπὸ Νέρωνος ἐν ἔτει 68 τὸ μακάριον ἐδέξατο τέλος. — Ὁ δὲ Παῦλος, τὸ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς ἦν ἐκ Ταρσοῦ, ἐκ φυλῆς Βενιαμίν, τὴν αἵρεσιν Φαρισαῖος. Καὶ πρῶτον μὲν ἦν σφοδρὸς διώκτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπιγνωθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐγένετο χριστιανὸς καὶ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, ἐτελεύτησεν ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὸν Πέτρον θάνατον μαρτυρικόν.
12	30 Τρίτ.	Ἡ σύναξις τῶν ἁγίων ἐνδοξῶν καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν δώδεκα.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ν. Π. (ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Λέοντα).

13	1 Τετ.	Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
14	2 Πέμ.	Ἡ κατάθεσις τῆς ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου ἐν Βλαχέρναις.
15	3 Παρ.	Ἰακίνθου μάρτυρος καὶ Ἀνατολίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ μὲν Ἰακίνθος ὑπῆρχε θαλαμηπόλος τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, μὴ θέλων δὲ νὰ φάγη ἐκ τῶν εἰδωλοθύτων κατεκλείσθη εἰς φυλακὴν, ἐν ἣ καὶ ἐτελεύτησε τῷ 108 ἔτει. — Ὁ δὲ Ἀνατόλιος διεδέξατο εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Φλαβιανὸν ἐν ἔτει 449· ἐπαρουσίασεν ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι Δ' οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, καὶ ἐτελεύτησε μετὰ ἐνάκτῃ θεάρεστον ποιμαντορίᾳ τῷ 458 ἔτει.
16	4 Σάβ.	Ἀνδρέου ἀρχιεπισκόπου Κρήτης. Ὁ Ἀνδρέας ἦν Δαμασκηνὸς τῆν πατρίδα, υἱὸς Γεωργίου καὶ Γρηγορίας· ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἐν ἔτει 680 συγκροτηθεῖσαν ἐκτὴν οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, οὕτω ὡν ἀρχιερεὺς· εἶτα ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 724 ἐν Μιτυλήνῃ. Ὁ Ἀνδρέας πλὴν ἄλλων συγγραμμάτων ἐποίησε καὶ τὸν Μέγαν Κανόνα.
17	5 Κυρ.	† Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ καὶ Λαμπαδοῦ τοῦ θαυματουργοῦ.
18	6 Δευτ.	Σισώῃ ὁσίου τοῦ μεγάλου.
19	7 Τρίτ.	Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος.
20	8 Τετ.	Προκοπίου μεγαλομάρτυρος.
21	9 Πέμ.	Παγκρατίου ἐπισκόπου Ταυρομενίας.
22	10 Παρ.	Τῶν ἐν Νικοπόλει 45 μαρτύρων.
23	11 Σάβ.	Εὐφημίας τῆς μεγαλομάρτυρος, ὅτε τὸν Ὀρον τῆς πίστεως ἐπεκύρωσεν.
24	12 Κυρ.	† Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου τῶν μαρτύρων.
25	13 Δευτ.	Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.
26	14 Τρίτ.	Ἀκύλα τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰωσήφ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης. Ὁ μὲν Ἀκύλας ἦν Ποντικὸς τῷ γένει, σκηνοποιὸς τὴν τέχνην, μαθητὴς καὶ ξεναγὸς τοῦ Παύλου ἐν Κορίνθῳ· πιστεύσας δὲ εἰς Χριστὸν διὰ τοῦ Παύλου ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου κήρυγμα. — Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἦν ἀδελφὸς Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου· ἤκμαζεν ἐπὶ τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου ἐν ἔτει 830, παρ' οὗ πολλὰς ὑπέστη κακώσεις μὴ θέλων νὰ ἀθετήσῃ τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν· ἐτελεύτησεν, ὡς λέγεται, ἐν ἔτει 833.
27	15 Τετ.	Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης τῶν μαρτύρων.
28	16 Πέμ.	Ἁθηνογένους Ἱερομάρτυρος. Ὁ Ἀθηνογένης ἦν ἐκ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Σεβαστείας καὶ ἐτελεύτησε τὸν διὰ πυρὸς θάνατον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τῷ 290 ἔτει. Εἰς τὸν Ἀθηναγόραν ἀποδίδεται ὁ ἔσπερος ὕμνος Φῶς ἰλαρὸν κ. τ. λ. ὃν ἔφαλλον ὅτε εἰσῆρχετο ἐν τῇ πυρᾷ.
29	17 Παρ.	Μαρίνης μεγαλομάρτυρος.
30	18 Σάβ.	Αἰμιλιανοῦ μάρτυρος.
31	19 Κυρ.	† Τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐξ οἰκουμενικῶν Συνόδων. Μακρίνης καὶ Δίου τῶν ὁσίων.

Ν. Π.

Αύγουστος.

- 1 20 Δευτ. † Ἡλίου τοῦ Προφήτου.
Ὁ μεγάλωνυμος οὗτος Προφήτης ἦν υἱὸς Σωβὰκ ἐκ πόλεως Θέσβης, κατώκει δὲ ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου γῆ τοῦ Γαλαάδ. Οὗτος ἐστὶν ὁ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὸ Καρμῆλιον ὄρος καταβιάσας, ὁ τὸν οὐρανὸν διὰ προσευχῆς κλείσας, ὃς οὐκ ἔβρεξεν ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ, ὁ τὸν ἀποθανόντα υἱὸν τῆς ἐκ Σαρεφθὰ χήρας ἀναστήσας καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ποιήσας· ἀνελήφθη δὲ ἐν ἄρματι πυρὸς ὡς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν ἔτει 895 πρὸ Χριστοῦ.
- 2 21 Τρίτ. Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ συνασκητοῦ αὐτοῦ.
- 3 22 Τετ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
- 4 23 Πέμ. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος καὶ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προφήτου.
Ὁ Ἰεζεκιήλ, οὗ ἡ εἰς 48 κεφάλαια διηρημένη προφητεία τάττεται ἡ τρίτη τῶν μειζόνων Προφητῶν, ἦν υἱὸς Βουζεί, ἱερεὺς τὸ ἀξίωμα· ἤχθη αἰχμάλωτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑβραίων εἰς Βαβυλῶνα ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωακείμ· ἤρξατο δὲ προφητεύειν τῷ πέμπτῳ ἔτει τῆς αἰχμαλωσίας· Ἐφόνευσεν αὐτὸν ἡ φυλὴ τοῦ Γάδ.
- 5 24 Παρ. Χριστίνης μεγαλομάρτυρος.
- 6 25 Σάβ. Ἡ κοίμησις τῆς ἁγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου.
- 7 26 Κυρ. † Ἐρμούλου ἱερομάρτυρος καὶ Παρασκευῆς τῆς ὁσιομάρτυρος.
Ὁ μὲν Ἐρμούλος ἦν ἱερεὺς τῆς ἐν Νικομηδείᾳ Ἐκκλησίας καὶ ἤθλησεν ἐν ἔτει 306. — Ἡ δὲ Παρασκευὴ ἦν θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν ἐκ τινος κώμης τῆς Ρώμης· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἠθέλησε, προτρεπομένη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, νὰ θύσῃ τοῖς εἰδώλοις ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν ἐν ἔτει 140, πολλὰς ὑπομείνασα πρότερον βασάνους.
- 8 27 Δευτ. Παντελεήμονος μεγαλομάρτυρος.
Οὗτος ἦν ἐκ Νικομηδείας· ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ Εὐστόργιος ἦν εἰδωλολάτρης, ἡ δὲ μήτηρ Εὐβούλη χριστιανὴ ἐκ προγόνων· διδαχθεὶς τὴν ἱατρικὴν, μετήρχειτο αὐτὴν φιλανθρώπως· ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐν ἔτει 305.
- 9 28 Τρίτ. Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμενᾶ τῶν Ἀποστόλων.
- 10 29 Τετ. Καλλινίκου καὶ Θεοδότῃς τῶν μαρτύρων.
- 11 30 Πέμ. Σίλα Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐπαινετοῦ καὶ Ἀνδρονίκου τῶν Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ὁ'.
- 12 31 Παρ. Εὐδοκίμου τοῦ δικαίου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὴν Παρθένον.)

Ν. Π.

- 13 1 Σάβ. Ἡ πρόδος τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἑπτὰ παιδῶν τῶν Μακκαβαίων, τῆς μητρὸς Σολομονῆς καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεαζάρου.
- 14 2 Κυρ. † Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Στεφάνου τοῦ ἀρχιδιακόνου καὶ Πρωτομάρτυρος.
- 15 3 Δευτ. Ἰσαακίου, Δαλματίου καὶ Φαύστου τῶν ὁσίων.
- 16 4 Τρίτ. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ παιδῶν.
- 17 5 Τετ. Προεδρία τῆς Μεταμορφώσεως. Εὐσιγνίου μάρτυρος.
- 18 6 Πέμ. † Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παραλαβὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀναβιάσας αὐτοὺς εἰς τὸ Θαβῶριον ὄρος, μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἡλίας συλλαλοῦντες μετ' αὐτοῦ, καὶ νεφέλῃ φωτεινῇ ἐπεσκέπασεν αὐτούς. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε (Ματθ. ιζ' 1—6).
- 19 7 Παρ. Δομετίου ὁσιομάρτυρος.
- 20 8 Σάβ. Αἰμιλιανοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου, τοῦ ὁμολογητοῦ.
- 21 9 Κυρ. † Ματθία τοῦ Ἀποστόλου.
Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ συνελθόντες οἱ Ἀπόστολοι ἐξελέξαντο δύο ἐκ τῶν μαθητῶν πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ προδότου Ἰούδα, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαβάν καὶ τὸν Ματθίαν τούτον. Καὶ ἔδωκαν κληῖρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κληῖρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἔνδεκα Ἀποστόλων (Πράξ. α' 23—26).
- 22 10 Δευτ. Λαυρεντίου ἀρχιδιακόνου καὶ μάρτυρος.
- 23 11 Τρίτ. Εὐπλου διακόνου καὶ μάρτυρος.
- 24 12 Τετ. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων.
- 25 13 Πέμ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
- 26 14 Παρ. Μιχαίου τοῦ Προφήτου. Προεδρία τῆς κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου.
Ὁ Μιχαίας προεφήτευσεν ἐπὶ τῶν βασιλέων Ἰωάθαμ, Ἀχαὶ καὶ Ἐζεκίου. Ἔστι δὲ ἔκτος τῆ τάξει ἐκ τῶν ἑλασσόνων Προφητῶν, καὶ ἡ προφητεία του διαίρειται εἰς 7 κεφάλαια.
- 27 15 Σάβ. † Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.
Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εὐδόκησε προσλαβεῖν πρὸς ἑαυτὸν τὴν αὐτοῦ μητέρα, τότε ἀνήγγειλεν αὐτῇ δι' Ἀγγέλου πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς μετάστασιν αὐτῆς. Αὕτη δὲ οὐδόπως ἐθουρβήθη ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ μετ' εὐφροσύνης ἐδέξατο τὸν λόγον, καὶ ἤρξατο διὰ προσευχῶν καὶ δεήσεων πρὸς τοῦτο παρασκευαζομένη. Ἄφου δὲ ἐτελεύτησεν, οἱ πανταχόθεν συνελθόντες Ἀπόστολοι ἔθαψαν τὸ ζωαρχικὸν αὐτῆς σῶμα ἐν τῷ χωρίῳ Γεθσημανῆ.

28	16	Κυρ.	† Διομήδους μάρτυρος. καὶ τοῦ ἁγίου Μανδηλίου.
29	17	Δευτ.	Μύρωνος μάρτυρος.
30	18	Τρίτ.	Φλώρου καὶ Λαύρου μαρτύρων.
31	19	Τετ.	Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου.

Σεπτέμβριος.

1	20	Πέμ.	Σαμουήλ τοῦ Προφήτου. Ὁ Σαμουήλ ἦν υἱὸς Ἐλκανὰ καὶ Ἄννης τῆς Προφῆτιδος, ἐκ πόλεως Ἀρμαθαίμ, ὁ τελευταῖος Κριτῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Οὗτος ἔχρισεν εἰς βασιλεία, τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ αὐτήσαντος, τὸν Σαοὺλ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σαοὺλ παρέβη θεῖαν ἐντολήν, ὁ Σαμουήλ, τοῦ Θεοῦ κελεύσαντος, μετέβη εἰς Βηθλεέμ καὶ ἔχρισεν εἰς βασιλεία Δαβὶδ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί.
2	21	Παρ.	Θαδδαίου τοῦ Ἀποστόλου.
3	22	Σάβ.	Ἀγαθονίκου μάρτυρος.
4	23	Κυρ.	† Λούππου μάρτυρος.
5	24	Δευτ.	Εὐτυχούς ἱερομάρτυρος.
6	25	Τρίτ.	Ἡ ἐπάνοδος τοῦ λειψάνου Βαρθολομαίου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ μνήμη Τίτου τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ Τίτος ἦν Ἕλλην τὸ γένος· πιστεύσας δὲ εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου κήρυγμα· εἶτα δὲ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν ὁ Παῦλος ἐπίσκοπον Κρήτης, ἔθνα καὶ ἐτελεύτησε πλήρης ἡμερῶν.
7	26	Τετ.	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτύρων.
8	27	Πέμ.	Ποιμένους τοῦ ὁσίου.
9	28	Παρ.	Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος.
10	29	Σάβ.	† Ἡ ἀποτομή τῆς κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἡρώδης ὁ Τετράρχης τῆς Γαλιλαίας ἀποβαλὼν ἀναίτιως τὴν νόμιμον αὐτοῦ γυναῖκα ἐνυμφεύθη παρανόμως τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἡρωδιάδα· Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης ἔλεγεν αὐτῷ· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου· ὁ Ἡρώδης κρατήσας ἔδρασε αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῶν αὐτοῦ γενεθλίων ἀπεστείλας στρατιώτην ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πιάκῃ, ὡς ὁ εὐαγγελιστῆς Μάρκος (σ' 17—28) ἱστορεῖ.
11	30	Κυρ.	† Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ἀποστολικὸς ἱγάρισμασι λαμπρυνόμενος Ἀλεξάνδρος διεδέξατο εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ἐν ἔτει 330 τὸν Μητροφάνην, οὗ καὶ τοποτηρητῆς ἐν τῇ Ἀ' οἰκουμένικῃ Συνόδῳ ὑπῆρξε· ποιμάνας δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἔτη 23 ἐτελεύτησε τῷ 353 ἔτει.
12	31	Δευτ.	Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 30. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Ζυγόν.)

13	1	Τρίτ.	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκου, ἦτοι τοῦ νέου ἔτους. Ἐυμεῶν τοῦ Στυλίου.
14	2	Τετ.	Μάμαντος μάρτυρος καὶ Ἰωάννου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Νηστευτοῦ. Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρχεν ἐκ Καππαδοκίας, ἀνὴρ ἀρετῆς οἰκητήριον· διεδέξατο εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Εὐτυχὸν ἐν ἔτει 582. ἀπέθανεν ἐν ἔτει 595.
15	3	Πέμ.	Ἀνθίμου ἐπισκόπου Νικομηδείας καὶ Θεοκτίστου τοῦ ὁσίου.
16	4	Παρ.	Βαβύλα ἐπισκόπου Ἀντιοχείας καὶ Μωϋσέως τοῦ Προφήτου. Ὁ μὲν Βαβύλας διεδέξατο τὸν Ζεβὶνον καὶ ἤθλησεν περὶ τὸ ἔτος 250. — Ὁ δὲ Μωϋσῆς, ὁ ὑπέρτατος τῶν φιλοσόφων, ὁ σοφώτατος τῶν νομοθετῶν, καὶ τῶν ἱστοριογράφων ἀπάντων ὁ ἀρχαιότατος, ἐγεννήθη ἐν Αἰγύπτῳ· ἐρρίφθη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου διὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Φαραῶ· ἐλήφθη ἐκεῖθεν καὶ υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραῶ· διεβίβασε τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὡς διὰ ξηρᾶς· ἐκυβέρνησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ 40 ἔτη, συνέγραψε τὰ πέντε πρώτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς διαθήκης, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 1569 πρὸ Χριστοῦ.
17	5	Σάβ.	Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου, πατρὸς τοῦ Προδρόμου.
18	6	Κυρ.	† Τοῦ ἐν Κολασσαῖς θαύματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.
19	7	Δευτ.	Σώζοντος μάρτυρος. Προεόρτια τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.
20	8	Τρίτ.	† Τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν ἡ Θεοτόκος ἐγεννήθη ἐξ ἐπαγγελίας περὶ τὸ 16 ἢ 17 ἔτος πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως ἐκ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης· ἂν ὁ μὲν εἴκε τὸ γένος ἐκ βασιλικῆς φυλῆς, ἡ δὲ Ἄννα, ἐκ τῆς βασιλικῆς φυλῆς τοῦ Δαβὶδ ἔλκουσα καὶ αὕτη τὸ γένος, ἦν θυγάτηρ τοῦ ἱερέως Μαθθάν.
21	9	Τετ.	Ἰωακείμ καὶ Ἄννης.
22	10	Πέμ.	Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας τῶν μαρτύρων.
23	11	Παρ.	Θεοδώρας τῆς ὁσίας.
24	12	Σάβ.	Ἀυτονόμου ἱερομάρτυρος.
25	13	Κυρ.	† Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως. Κορνηλίου τοῦ Ἐκατοντάρχου.
26	14	Δευτ.	† Ἡ ὑψώσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Νηστεία. Αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Μακαρίου περὶ τὸ ἔτος 325, ὅτε, κεκρυμμένον ὄντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, εὗρεν αὐτὸν ἡ μήτηρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου Ἑλένη.
27	15	Τρίτ.	Νικήτα μάρτυρος.
28	16	Τετ.	Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος.
29	17	Πέμ.	Σοφίας μάρτυρος καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Πίσστεως, Ἑλπίδος καὶ Ἀγάπης.
30	18	Παρ.	Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης.

Ν. Π.

Ἰουλιος.

- 1 19 Σάβ. Τροφίμου, Σαββατίου, καὶ Δορυμέδοντος τῶν μαρτύρων.
- 2 20 Κυρ. † Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
- 3 21 Δευτ. Κοδράτου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰωανᾶ τοῦ Προφήτου.
Ὁ μὲν Κοδράτος μαθητὴς τῶν Ἀποστόλων χρηματίας ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ ᾤθησεν ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἐν ἔτει 117. — Ὁ δὲ Ἰωανᾶς ἦν υἱὸς Ἀμαθί, ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν, καὶ προσφίτευσεν ἐν ἔτει 838 πρὸ Χριστοῦ. Προσταθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὴν τῶν Ἀσσυρίων μητρόπολιν Νινευί καὶ κηρύξῃ τὴν μετ' ὀλίγον καταστροφὴν αὐτῆς, παρήκουσε τοῦ θεοῦ προστάγματος καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον ἔπλεεν ἀλλαχοῦ. Ἐν δὲ καιρῷ τρικυμίας ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν ναυτῶν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτε κήτος μέγα κατέπιεν αὐτὸν, ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξέρασεν αὐτὸν ζῶντα εἰς τὴν ξηρὰν. Ἡ προφητεία αὐτοῦ διαίρειται εἰς 4 κεφάλαια.
- 4 22 Τρίτ. Φωκᾶ ἐπισκόπου Σινώπης.
- 5 23 Τετ. Ἡ σύλληψις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
- 6 24 Πέμ. Θέκλης Πρωτομάρτυρος.
Αὕτη κατήγετο ἐξ Ἰκονίου· ἐδιδάχθη τὸν χριστιανισμὸν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν εἰς πολλοὺς ἐθνικούς· ἐτελεύτησεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι.
- 7 25 Παρ. Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
- 8 26 Σάβ. † Ἡ μετὰστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Ὁ ἡγαπημένος καὶ ἐπιστήμιος οὗτος τοῦ Χριστοῦ μαθητὴς ἦν υἱὸς Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης· ἠκολούθησε τὸν Χριστὸν μέχρι τῆς σταυρώσεως αὐτοῦ· ἐδίδαξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πολλὰ μέρη καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 100. Ὁ Ἰωάννης πλὴν τοῦ Εὐαγγελίου συνέγραψε τρεῖς Καθολικὰς ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν.
- 9 27 Κυρ. † Καλλιστράτου μάρτυρος.
- 10 28 Δευτ. Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ.
- 11 29 Τρίτ. Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρητοῦ.
- 12 30 Τετ. Γρηγορίου ἐπισκόπου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.
Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας· ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Λεοντίου· ἐπιστρέψας πολλὰς μυριάδας Ἀρμενίων εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐτελεύτησε περὶ τὸ ἔτος 325.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Σκορπίον.)

Ν. Π.

- 13 1 Περμ. Ἀνανίου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.
Ὁ μὲν Ἀνανίας ἦν Δαμασκηνὸς τὴν πατρίδα, ἐν ᾗ ἐβάπτισε τὸν ἀπόστολον Παῦλον ἐν ἔτει 36· ἐτελεύτησε δὲ μαρτυρικῶς. — Ὁ δὲ Ῥωμανός, ἐξ Ἑμέσης καταγόμενος, ἠμαξαε περὶ τὸ ἔτος 495. Οὗτος ἐστὶν ὁ πρῶτος τῶν Κοντακίων ποιητῆς.
- 14 2 Παρ. Κυπριανοῦ ἱερομάρτυρος· καὶ Ἰουστίνης μάρτυρος.
- 15 3 Σάβ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
Ἦν Ἀθηναῖος τὴν πατρίδα καὶ δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ· Ἐδιδάχθη τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου· ἐγένετο ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήναις μαρτυρικῶς περὶ τὸ ἔτος 96.
- 16 4 Κυρ. † Ἰεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
- 17 5 Δευτ. Χαριτίνης μάρτυρος.
- 18 6 Τρίτ. Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
- 19 7 Τετ. Σεργίου καὶ Βάχχου τῶν μαρτύρων.
- 20 8 Πέμ. Πελαγίας τῆς ὁσίας.
- 21 9 Παρ. Ἰακώβου Ἀλφαίου τοῦ Ἀποστόλου.
- 22 10 Σάβ. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν μαρτύρων.
- 23 11 Κυρ. † Τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ' οἰκουμένητικῆς Συνόδου. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου, ἐνδὸς τῶν ἐπτὰ διακόνων καὶ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ.
Ὁ Φίλιππος, ὁ τέσσαρας προφητιδας θυγατέρας ἔχων, ἦν ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης· κατέβη ὑπὸ Ἀγγέλου ὀδηγηθεὶς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν καὶ κατηχῆσας ἐβάπτισε τὸν εὐνοῦχον τῆς βασιλείας Αἰθιοπῶν Κανθάκης, ὃς ὑποστρέφων ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ ἄρματος καθήμενος ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν (Πράξ η' 26—39).
- 24 12 Δευτ. Πρέβου, Γαράχου καὶ Ἀνδρονίκου τῶν μαρτύρων.
- 25 13 Τρίτ. Κάρπου, Παπύλου, καὶ λοιπῶν μαρτύρων.
- 26 14 Τετ. Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου καὶ Κελοῦ, καὶ Κοσμᾶ ἐπισκόπου Μαΐουμᾶ τοῦ μελωδοῦ.
- 27 15 Περμ. Λουκιανοῦ μάρτυρος.
- 28 16 Παρ. Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου.
- 29 17 Σάβ. Ὡσὴ τοῦ Προφήτου καὶ Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.
Ὁ μὲν Ὡσὴ ἦν πρῶτος τῇ τάξει τῶν δώδεκα ἐλασσόνων Προφητῶν, καὶ πάντων τῶν λοιπῶν ὁ ἀρχαιότατος· Ἡ προφητεία αὐτοῦ διαίρειται εἰς 14 κεφάλαια. — Ὁ δὲ Ἀνδρέας κατήγετο ἐκ Κρήτης· πολλὰ δὲ παθὼν ὑπὲρ τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων τιμῆς ἀπέθανε μαρτυρικῶς ἐν ἔτει 761.
- 30 18 Κυρ. † Λουκᾶ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
Λουκᾶς ὁ μέγας Εὐαγγελιστὴς ἦν Ἀντιοχεύς, ἰατρός τὸ ἐπάγγελμα· ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οὗ καὶ συνοδοιπόρος ἐγένετο· συνέγραψε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀφιερῶσας ἀμφοτέρα τῷ ἡγεμόνι τῆς Ἀχαΐας Θεοφίλῳ· ἐτελεύτησεν, ὡς λέγουσιν, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας ὀδοηκοντοῦτης.
- 31 19 Δευτ. Ἰωήλ τοῦ Προφήτου καὶ Οὐαρίου μάρτυρος.

N. Π.

Ὁ μὲν Ἰωὴλ ἦν υἱὸς Βαθουήλ, ἐκ φυλῆς Ῥουβὴμ· Ἡ προφητεία αὐτοῦ διαιρεῖται εἰς 3 κεφάλαια καὶ τάττεται ἡ δευτέρα μεταξὺ τῶν ἑλασσόνων Προφητῶν. — Ὁ δὲ Οὐαρος ἔθλησεν ἐν ἔτει 304.

Νοέμβριος.

- 1 20 Τρίτ. Ἀρτεμίου μεγαλομάρτυρος καὶ Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ.
 2 21 Τετ. Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου.
 3 22 Πέμ. Ἀβερκίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως.
 Ἡκμαζεν ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ διεδέξατο εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον ἐν ἔτει 196 τὸν Παπῶν· ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας· συνέγραψε βιβλίον πλήρες διδασκαλιῶν, καὶ ἐτελεύτησεν 72 ἐτῶν.
 4 23 Παρ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.
 Ὁ Ἰακώβος, ὁ ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ ὁσιότητι βίου καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις θαυμαζόμενος, ἐχρημάτισε πρῶτος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος. Ἐν ἔτει 62 ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα παρακληθεὶς πάντων ἀναβάς ἐπὶ τοῦ ναοῦ τὸ πτερυγίον ἔδωκεν ἐκείθεν τὴν ζητούμενην παρ' αὐτοῦ μαρτυρίαν περὶ τοῦ Ἰησοῦ. Ὅτι ὁ Ἰησοῦς κἀθήται ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐκ δεξιῶν τῆς μεγάλης δυνάμεως, καὶ μέλει ἔργεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπὶ τῇ ταύτῃ μαρτυρίᾳ πολλοὶ μὲν τῶν παρόντων ἐπληροφόρηθησαν καὶ ἀνεβόησαν Ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαβὶδ· ἀλλ' οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔκραξαν. Ὡ ὦ! καὶ ὁ δίκαιος ἐπλανήθη· ὅθεν διεπιταγῆς τοῦ ἀρχιερέως Ἀνάου ἐλιθάσθη.
 5 24 Σάβ. Ἀρέθα μάρτυρος.
 6 25 Κυρ. ἸΜαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου τῶν μαρτύρων.
 7 26 Δευτ. ἸΔημητρίου μεγαλομάρτυρος τοῦ Μυροβλήτου.
 Ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Δημήτριος ἦν Θεσσαλονικεὺς τὴν πατρίδα, εὐσεβῶν γονέων υἱὸς εὐσεβεστάτος καὶ διδάσκαλος τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως· ὅτε ἐν ἔτει 290 ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην ὁ βασιλεὺς Μαξιμιανός, συνελλήφθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ Δημήτριος καὶ ἐτέθη ἐν φυλακῇ, ἐνθα λόγχαις τρωθεὶς ἐτελεύτησεν.
 8 27 Τρίτ. Νέστορος μάρτυρος.
 9 28 Τετ. Γερεντίου καὶ Νεονίλης τῶν μαρτύρων, καὶ Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.
 10 29 Πέμ. Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος καὶ Ἀβραμίου τοῦ ὁσίου.
 11 30 Παρ. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν μαρτύρων.
 12 31 Σάβ. Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίου, Οὐρβανοῦ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου τῶν Ἀποστόλων.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 30. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Τοξότην.)

N. Π.

- 13 1 Κυρ. ἸΚοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
 14 2 Δευτ. Ἀκινδύνου μάρτυρος καὶ λοιπῶν.
 15 3 Τρίτ. Ἀκεψιμά, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶ τῶν μαρτύρων.
 16 4 Τετ. Ἰωαννικίου τοῦ ὁσίου.
 17 5 Πέμ. Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων.
 18 6 Παρ. Παύλου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ.
 Ὁ Παῦλος ἦν Θεσσαλονικεὺς τὴν πατρίδα, Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ γραμματεὺς τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἀλεξάνδρου, ὃν διεδέξατο ἐν ἔτει 353· ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρειανοῦ βασιλέως Κωνσταντίου εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας, ἐνθα ἐπύνη ὑπὸ τῶν ἀπαγαγόντων αὐτὸν εἰς τὴν ἔξορίαν.
 19 7 Σάβ. Τῶν ἐν Μελιτινῇ τριακοντα τριῶν μαρτύρων, καὶ Λαζάρου τοῦ ἐν τῷ Γαλησίῳ.
 20 8 Κυρ. ἸἩ σὺναξις τῶν ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ τῶν λοιπῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.
 21 9 Δευτ. Ὁνησιφόρου καὶ Πορφυρίου τῶν μαρτύρων.
 22 10 Τρίτ. Ὁλυμπᾶ, Ῥοδίωνος καὶ λοιπῶν.
 23 11 Τετ. Μηνᾶ, Βίκτωρος, καὶ Βικεντίου τῶν μαρτύρων, καὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.
 Ὁ Θεόδωρος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 760 ἐκ γονέων εὐσεβῶν, Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης· προεχειρίσθη εἰς τὸν τοῦ πρεσβυτέρου βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ταρσίου· ἐγένετο ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου ἐν ἔτει 794· ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων ζήλον του· ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἔξορίας ἐν ἔτει 820, καὶ ἐξεδήμησε πρὸς Κύρον ἐν ἔτει 827.
 24 12 Πέμ. ἸΓεωάννου Ἀλεξανδρείας τοῦ ἐλεήμονος.
 25 13 Παρ. ἸΓεωάννου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.
 Ὁ μέγας οὗτος τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλος ἐγεννήθη ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν ἔτει 347 ἐκ τῶν εὐπατριδῶν Σεκουῦδου καὶ Ἀνθούσης· ἐμαθήτευσεν παρὰ μὲν τῷ Ἀββανίῳ τὴν βητορικὴν, παρὰ δὲ τῷ Ἀνδραγαθίῳ τὴν φιλοσοφίαν, τὰ δὲ ἀσκητικὰ παρὰ Διοδώρῳ καὶ Καρτερίῳ· χειροτονήθη διάκονος ἐν ἔτει 381 ὑπὸ τοῦ Ἀντιοχείας Μελετίου· πέντε δὲ ἔτη διαπρέψας τῷ τοῦ διακόνου βαθμῷ, χειροτονήθη πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ Μελετίου Φλαβιανοῦ. Νεκταρίου δὲ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 398 τελευτήσαντος, χειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος τῆς βασιλευσούσης ὁ Χρυσόστομος· ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου ἐν ἔτει 404· ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 407 ἐν Κομάνοις, εἰς διαφοροὺς ὑποβλήθεις κακουχίας ἐν τῷ τῆς ἔξορίας καιρῷ.
 26 14 Σάβ. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.
 27 15 Κυρ. ἸΓορία, Σαμωνᾶ, καὶ Ἀβίβου τῶν μαρτύρων. Ἀρχὴ τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων.
 28 16 Δευτ. Ματθαίου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
 Ἦν εἰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων υἱὸς Ἀλφαίου, Γαλιλαῖος τὴν πατρίδα, τελώνης τὸ ἐπάγγελμα. Συνέγραψε πρῶτος τὸ Εὐαγγέλιον Ἑβραϊστὶ μετὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάληψιν· ἐδίδαξε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εἰς τοὺς Παύλους καὶ Μήδας καὶ ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς.

29	17	Τρίτ.	Γρηγορίου Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ. Ἐγεννήθη ἐν Νεοκαισαρίᾳ ἐξ ἐνδόξων ἐθνικῶν γονέων· ἐμα- θήτευσεν ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν Βηρυτῶ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, μαθητῆς αὐτόθι γενόμενος τοῦ Ὁριγέου ἐν ἔτει 231. Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας ἐν ἔτει 244 ὑπὸ Φαιδίμου ἐπισκόπου Ἀμα- σειας. Ἐν Νεοκαισαρείᾳ εὗρε 17 μόνον χριστιανούς, ἀπο- θανῶν δὲ ἐν ἔτει 270 ἀφῆκε 17 μόνον ἐθνικούς.
30	18	Τετ.	Πλάτωνος καὶ Ῥωμανοῦ τῶν μαρτύρων.
Δεκέμβριος.			
1	19	Πέμ.	Ἄβδίου τοῦ Προφήτου καὶ Βαρλαάμ μάρτυρος.
2	20	Παρ.	Πρόκλου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου. Προεόρτια τῶν Εἰσοδίων. Ὁ Πρόκλος ὑπῆρξε μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κυζίκου ἐν ἔτει 426· διεδέξατο εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιερατικὸν θρόνον τὸν Μαξιμιανὸν ἐν ἔτει 434, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 446.
3	21	Σάβ.	† Ἡ ἐν τῷ ναῷ εἴσοδος τῆς Θεοτόκου. Κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ Θεοτόκος προσηνέχθη τῷ ναῷ καὶ παρεδόθη τοῖς ἱερεῦσιν ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς οὕσα τριῶν ἐτῶν, οἱ δὲ ἱερεῖς ἐμβιβάζουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ ναοῦ, ἔνθα διέτριψεν ἔτη δώδεκα· ἐκείθεν δὲ ἐξεληύσα κατὰ τὸ 15 ἔτος τῆς ἑαυτῆς ἡλικίας ἐμνη- στεύθη τῷ Ἰωσήφ.
4	22	Κυρ.	† Φιλήμονος, Ἀφρία, Ἀρχίππου καὶ Ὀνησίμου τῶν Ἀποστόλων.
5	23	Δευτ.	Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἀκραγαντίνων καὶ Ἀμφιλο- χίου ἐπισκόπου Ἰκονίου.
6	24	Τρίτ.	Κλήμεντος Ῥώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας.
7	25	Τετ.	† Δικατερίνης τῆς μεγαλομάρτυρος καὶ Μερκουρίου μάρτυρος.
8	26	Πέμ.	Ἀλυπίου καὶ Νίκωνος τῶν ὁσίων.
9	27	Παρ.	Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου.
10	28	Σάβ.	Στεφάνου ὁσιομάρτυρος τοῦ νέου.
11	29	Κυρ.	† Παραμόνου καὶ Φιλουμένου τῶν μαρτύρων.
12	30	Δευτ.	† Ἀνδρέου Ἀποστόλου τοῦ Πρωτοκλήτου. Ὁ πρωτόκλητος Ἀνδρέας ὑπῆρχεν ἐκ Βηθσαϊδᾶ, υἱὸς μὲν Ἰωάν, ἀδελφὸς δὲ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου. Ἦν πρότερον μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, εἶτα δὲ ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψιν ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Βιθυνίαν, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὴν Θράκη, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἀγαίαν. Ἐτελεύτησεν ἐν Πάτραις σταυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀνθυπάτου τῆς πόλεως ταύτης Αἰγέτου, διότι ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐδέξατο τὸν χριστιανισμόν. Τὸ λείψανον τοῦ Ἀνδρέου μετεκόμισεν ἐκ Πατρῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου Κωνσταντῖος.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

(ἔχει ἡμέρας 31. Ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸν Αἰγόκερον.)

N. Π.			
13	1	Τρίτ.	Ναοῦ μ τοῦ Προφήτου.
14	2	Τετ.	Ἀβραχοῦ μ τοῦ Προφήτου.
15	3	Πέμ.	Σοφονίου τοῦ Προφήτου.
16	4	Παρ.	Βαρβάρης τῆς μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἡ μὲν Βαρβάρη κατήγετο ἐκ Νικομηδείας καὶ ὑπέστη μαρ- τυρικὸν θάνατον ἐν ἔτει 290. — Ὁ δὲ Ἰωάννης κατήγετο ἐκ Δαμασκού, ἐκ γένους περιφανοῦς καὶ τῆ ὀρθοδόξου δια- πρέποντος πίστει· ἐπαιδεύθη πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐγκύκλιον παίδευσιν καὶ τὸν βυθὸν τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς καλῶς ἐξηρνήνησεν· ἐστηλίτευσε τὴν δυσσεβῆ τῶν εἰκονομάχων αἵρεσιν· κατέλιπε τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλὰ συγγραμματα, ἐν οἷς παντὸς σχεδὸν τοῦ ζητουμένου γνώσις ἐναργῆς εὐρίσκειται. Ἐτελεύτησε μετὰ τὸ ἔτος 754.
17	5	Σάβ.	† Σάββα τοῦ ὁσίου.
18	6	Κυρ.	† Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.
19	7	Δευτ.	Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων. Ὁ Ἀμβρόσιος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 340· προεχειρίσθη ἐπίσκοπος τῆς ἐν Μεδιολάνοις Ἐκκλησίας ἐν ἔτει 374· ἐγένετο συν- ήγορος τοῖς κατὰ Ἀρείου, Σαβελλίου καὶ Εὐνομίου ἀγωνιζο- μένοις, καὶ πολλὰ βιβλία ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως συν- τάξας ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 397.
20	8	Τρίτ.	Παταπίου τοῦ ὁσίου.
21	9	Τετ.	Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης.
22	10	Πέμ.	Μηγᾶ, Καλλικελάδου, Ἐρμογέου, καὶ Εὐγράφου τῶν μαρτύρων.
23	11	Παρ.	Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου.
24	12	Σάβ.	† Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος. Ὁ μέγας οὗτος τῶν Κερκυραίων προστάτης καὶ τῶν ὀρθο- δόξων ἀπάντων τὸ καύχημα ἦν Κύπριος τὴν πατρίδα· ποιμὴν προβάτων ὑπάρχων πρότερον, ἔπειτα ἐγένετο καὶ ποιμὴν λογικῶν προβάτων, προχειρισθεὶς ἐπίσκοπος Τριμυ- θοῦντος τῆς ἐν Κύπρῳ· ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν Ἀ' οἰκου- μενικὴν Σύνοδον, ἐν ἣ τούς ἐπὶ λόγοις μέγα φρονούντας Ἀρειανούς ἐπεστόμισεν· ἐτελεύτησε περὶ τὸ ἔτος 350.
25	13	Κυρ.	† Τῶν ἁγίων Προπατόρων. Εὐστρατίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
26	14	Δευτ.	Θύρσου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
27	15	Τρίτ.	Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
28	16	Τετ.	Ἀγγαίου τοῦ Προφήτου. Ὁ Ἀγγαῖος ἐγεννήθη ἐν Βαβυλῶνι ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν Ἰουδαίων ἀιχμαλωσίας· προεφήτευσεν μετὰ τὴν ἐκείθεν ἐπάνοδον εἰς Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ ἔτος 520 πρὸ Χριστοῦ. Ἦ προφητεία αὐτοῦ διαίρειται εἰς 2 κεφάλαια.
29	17	Πέμ.	Δανιὴλ τοῦ Προφήτου· τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων, καὶ Διονυσίου ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ ἐκ Ζακύνθου.
30	18	Παρ.	Σεβαστιανοῦ μάρτυρος.
31	19	Σάβ.	Βονιφατίου μάρτυρος.

Ν. Π.

Ἰανουάριος.

1	20	Κυρ.	† Πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Προεόρτια, καὶ Ἰγνατίου τοῦ Θεοφώρου.
2	21	Δευτ.	Ἰουλιανῆς μάρτυρος.
3	22	Τρίτ.	Ἀναστασίας μεγαλομάρτυρος.
4	23	Τετ.	Τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων.
5	24	Πέμ.	Εὐγενίας ὁσιομάρτυρος.
6	25	Παρ.	† Ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀκατάληπτος καὶ ἀνερμήνευτος Γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει τῆς Ἰουδαίας Βηθλεέμ, κειμένη οὐ μακρὰν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν ἔτει 5508 ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τὴν τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας χρονολογίαν. Ἀνέβη δὲ ὁ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Μαρίας ἀπὸ Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἵνα ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπηκόων· διότι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθεν ὁρισμὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐν Βηθλεέμ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν τὴν Μαρίαν. Μὴ εὐρούσα δὲ οἴκημα διὰ τὸν ἐκεῖ συναθροισθέντα πολὺν λαόν, εἰσῆλθεν εἰς πενυχρὸν σπήλαιον καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν. Τότε πλήθος στρατιᾶς οὐρανοῦ ἦναι τὸν θεὸν λέγουσα. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.
7	26	Σάβ.	† Ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.
8	27	Κυρ.	† Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος καὶ Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ. Ὁ μὲν Στέφανος ἦν Ἰουδαῖος τὸ γένος, εἰς τῶν διακόνων οὗς οἱ Ἀπόστολοι κατέστησαν ἐν Ἱεροσολύμοις εἰς τὴν τῶν πτωχῶν ἐπιμέλειαν· ἀνὴρ πλήρης πίστεως καὶ Πνεύματος ἁγίου. Ἐκίθροβόληθη ὑπὸ τὸν Ἰουδαίων ἐν ἔτει 36. — Ὁ δὲ Θεόδωρος ἦν μοναχὸς τῆς παρὰ τῇ Ἱερουσαλήμ Μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα. Εἰς τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θεοφάνους τὸ πρόσωπον ἔγραψεν ὁ δυσσεβῆς βασιλεὺς Θεόφιλος 12 λαμβικούς στίχους διὰ σιδήρου πεπυρωμένου καὶ οὕτως ἔπεμψεν αὐτοὺς εἰς ἔξορίαν. Ἐτελεύτησεν ὁ Θεόδωρος μετὰ τὸ ἔτος 842.
9	28	Δευτ.	Τῶν ἐν Νικομηθεῖα διςμυρίων μαρτύρων.
10	29	Τρίτ.	Τῶν ἁγίων 14 χιλιάδων Νηπίων.
11	30	Τετ.	Ἀνυσίας ὁσιομάρτυρος.
12	31	Πέμ.	Μελάνης τῆς ὁσίας. Ἡ Μελάνη ἦν γυνὴ πλουσία, ἐκ γένους ὑπατικοῦ καταγομένη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς μετέβη ἐκ Ρώμης εἰς Αἴγυπτον, ἐκείθεν μεταβάσα εἰς Ἱερουσαλήμ ἔκτισε παρθενῶνα, ἐν ᾧ καὶ ἐτελεύτησεν ὁσίας τῷ 410 ἔτει.

ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Ὁ Σιεβάλ	τοῦ 1286 ἔτους ἄρχεται τὴν 23 Δεκ. (4 Ἰαν.) 1869.
» Ζι' λ-καδὲ	» » 21 Ἰαν. (2 Φεβρ.) 1870.
» Ζι' λ-χιτζέ	» » 20 Φεβρ. (4 Μαρ.) »
» Μουχαρρέμ	τοῦ 1287 » 22 Μαρ. (3 Ἀπρ.) »
» Σεφὲρ	» » 21 Ἀπρ. (3 Μαΐ) »
» Ρεββὶ ελ-εββέλ	» » 20 Μαΐου (1 Ἰουν.) »
» Ρεββὶ ελ-αχῆρ	» » 19 Ἰουν. 1 Ἰουλ.) »
» Τζεματζὶ ελ-εββέλ	» » 18 (30) Ἰουλ. »
» Τζεματζὶ ελ-αχῆρ	» » 17 (29) Αὐγ. »
» Ρετζέπ	» » 15 (27) Σεπτ. »
» Σιαβάν	» » 15 (27) Ὀκτωβ. »
» Ραμεζάν	» » 13 (25) Νοεμβ. »
» Σιαβάλ	» » 13 (25) Δεκεμβ. »
» Τζι' λ-καδὲ	» » 11 (23) Ἰαν. 1871.

ΠΑΣΧΑ

(κατὰ χρονολογίαν Ἰουλιανήν.)

Ἔτος.	Πάσχα Ἰορθοδόξων.	Πάσχα Λατίνων.
1870	12 Ἀπριλίου	5 Ἀπριλίου
1871	28 Μαρτίου	28 Μαρτίου
1872	16 Ἀπριλίου	19 Μαρτίου
1873	8 Ἀπριλίου	1 Ἀπριλίου
1874	31 Μαρτίου	24 Μαρτίου
1875	13 Ἀπριλίου	16 Μαρτίου
1876	4 Ἀπριλίου	4 Ἀπριλίου
1877	27 Μαρτίου	20 Μαρτίου
1878	16 Ἀπριλίου	9 Ἀπριλίου
1879	1 Ἀπριλίου	1 Ἀπριλίου
1880	20 Ἀπριλίου	16 Μαρτίου
1881	12 Ἀπριλίου	5 Ἀπριλίου
1882	28 Μαρτίου	28 Μαρτίου
1883	17 Ἀπριλίου	13 Μαρτίου
1884	8 Ἀπριλίου	1 Ἀπριλίου
1885	24 Μαρτίου	24 Μαρτίου
1886	13 Ἀπριλίου	13 Ἀπριλίου
1887	5 Ἀπριλίου	29 Μαρτίου
1888	24 Ἀπριλίου	20 Μαρτίου
1889	9 Ἀπριλίου	9 Ἀπριλίου
1890	1 Ἀπριλίου	25 Μαρτίου

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1870 θέλουσι συμβῆ τέσσαρες ἡλιακαὶ καὶ δύο σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, αἱ ἐξῆς.

Πρώτη ἔκλειψις. — Τὴν 5 (17) Ἰανουαρίου οὐκὴ τῆς σελήνης ἔκλειψις ὁρατὴ κατ' ὅλην αὐτῆς τὴν διάρκειαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐν μέρει δὲ εἰς τὰς δυτικὰς χώρας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, τὰς ἀνατολικὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς νοτιοανατολικὰς τῆς Εὐρώπης.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ σελήνη ἀνατέλλει σκοτισμένη καὶ μόνον τὸ τέλος τῆς ἐκλείψεως εἶναι ὁρατόν.

Εἰς τὰς πρωτευούσας πόλεις τῶν Νομῶν τῆς Ἑλλάδος αἱ ὥραι (μέσου χρόνου) κατ' ἄς τελειώνει ἡ ἔκλειψις εἶναι αἱ ἐξῆς.

Εἰς Ἀθήνας	6 ὥρα	11 λεπτά	μ. μ.
» Σύρον	6	» 16	»
» Χαλκίδα	6	» 10	»
» Ναύπλιον	6	» 7	»
» Λαμίαν	6	» 6	»
» Σπάρτην	6	» 6	»
» Τρίπολιν	6	» 5	»
» Καλάμας	6	» 4	»
» Πάτρας	6	» 3	»
» Μεσολόγγιον	6	» 2	»
» Ζάκυνθον	6	» 0	»
» Κεφαλληνίαν	5	» 58	»
» Κέρκυραν	5	» 56	»

Δευτέρα ἔκλειψις. — Τὴν 19 (31) Ἰανουαρίου οὐκὴ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ὁρατὴ μόνον εἰς τὸν κατὰ τὸν νότιον πόλον τῆς γῆς ὠκεανόν.

Τρίτη ἔκλειψις. — Τὴν 16 (28) Ἰουνίου μερικὴ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ὁρατὴ εἰς τὰς νοτιοανατολικὰς χώρας τῆς Αὐστραλίας καὶ τινὰς νήσους τοῦ Εἰρηνηκοῦ ὠκεανοῦ.

Τετάρτη ἔκλειψις. — Τὴν 30 Ἰουνίου (12 Ἰουλίου) οὐκὴ τῆς σελήνης ἔκλειψις ὁρατὴ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀφρικὴν, ἐν μέρει δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, Αὐστραλίαν καὶ Ἀμερικὴν.

Εἰς τὰς πρωτευούσας πόλεις τῶν Νομῶν τῆς Ἑλλάδος αἱ ὥραι (μέσου χρόνου) κατ' ἄς ἀρχεται καὶ τελειώνει ἡ ἔκλειψις, εἶναι αἱ ἐξῆς.

	Ἀρχὴ τῆς ἐκλείψεως 30 Ἰουνίου.	Τέλος τῆς ἐκλείψεως 1 Ἰουλίου.
Εἰς Ἀθήνας	10 ὥρα 19 λεπτά μ. μ.	1 ὥρα 59 λεπτά τῆς πρωΐας.
» Σύρον	10 » 24 » »	2 » 4 » »
» Χαλκίδα	10 » 19 » »	1 » 58 » »
» Ναύπλιον	10 » 16 » »	1 » 55 » »
» Λαμίαν	10 » 14 » »	1 » 54 » »
» Σπάρτην	10 » 14 » »	1 » 53 » »
» Τρίπολιν	10 » 14 » »	1 » 53 » »
» Καλάμας	10 » 13 » »	1 » 52 » »
» Πάτρας	10 » 12 » »	1 » 51 » »
» Μεσολόγγιον	10 » 10 » »	1 » 50 » »
» Ζάκυνθον	10 » 8 » »	1 » 48 » »
» Κεφαλληνίαν	10 » 7 » »	1 » 46 » »
» Κέρκυραν	10 » 5 » »	1 » 45 » »

Πέμπτη ἔκλειψις. — Τὴν 16 (28) Ἰουλίου μερικὴ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ὁρατὴ μόνον εἰς τὰ βόρεια ἄκρα τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἔκτη ἔκλειψις. — Τὴν 10 (22) Δεκεμβρίου ἔκλειψις ἡλίου. Ὀλικὴ εἶναι ἡ ἔκλειψις εἰς τὸ νότιον ἄκρον τῆς Ἰσπανίας, τὸ βόρειον ἄκρον τῆς Ἀφρικῆς (τὴν Ἀλγερίαν), τὸ νότιον ἄκρον τῆς Ἰταλίας, τὸ βορειοδυτικὸν ἄκρον τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος κ. λ. Μερικὴ δὲ εἶναι ἡ ἔκλειψις εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, τὴν βόρειον Ἀφρικὴν, τὴν δυτικὴν Ἀσίαν καὶ τὸ ἄκρον τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἔκλειψις εἶναι σχεδὸν ὀλική, ἐξαιρουμένων τῶν Παξῶν, τῆς Λευκάδος καὶ τῆς Βονίτσης, ἔνθα εἶναι ὀλικὴ ἡ ἔκλειψις.

Ὁ ἐπόμενος πίναξ δεικνύει

- α) Τὰς ὥρας (μέσου χρόνου) καθ' ἃς ἄρχεται καὶ τελειοῦται ἡ ἔκλειψις εἰς τὰς προτεγουσας πόλεις τῶν Νομῶν τῆς Ἑλλάδος.
- β) Τὰς ὥρας, καθ' ἃς συμβαίνει τὸ μέσον τῆς ἐκλείψεως, ἦτοι τὸ μέγιστον σκότος, καὶ
- γ) Τὸ μέγεθος τῆς ἐκλείψεως, ἦτοι πόσα χιλιοστὰ τῆς διαμέτρου τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου καλύπτονται ὑπὸ τῆς σελήνης κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μεγίστης φάσεως τῆς ἐκλείψεως.

	Ἀρχὴ τῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.		Μέσον τῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.		Τέλος τῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.		Μέγεθος τῆς ἐκλείψεως.
	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.	
Εἰς Ἀθήνας	1	28 49	2	50 0	4	2 59	0,971
» Σύρον	1	36 38	2	54 33	4	9 31	0,958
» Σπάρτην	1	21 36	2	43 52	3	57 48	0,966
» Καλαμάρας	1	21 47	2	42 13	3	56 18	0,967
» Ναύπλιον	1	23 34	2	45 24	3	59 2	0,971
» Τρίπολιν	1	20 35	2	42 42	3	56 3	0,974
» Χαλκίδα	1	27 42	2	48 50	4	1 53	0,981
» Ζάκυνθον	1	12 0	2	34 48	3	49 35	0,990
» Πάτρας	1	16 47	2	38 58	3	53 10	0,991
» Μεσολόγγιον	1	14 52	2	37 3	3	51 13	0,995
» Κέρκυραν	1	4 59	2	27 26	3	42 35	0,995
» Κεφαλληνίαν	1	9 20	2	32 0	3	47 4	0,998
» Λαμίαν	1	20 34	2	42 7	3	55 48	0,998

Εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἐπαφῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης κεῖται πλησίον τοῦ δυτικοῦ ἄκρου τῆς περιφερείας τοῦ ἡλίου καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ ἡλίου μοίρας 86. Τὸ δὲ σημεῖον τῆς τελευταίας ἐπαφῆς κεῖται πλησίον τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τῆς περιφερείας τοῦ ἡλίου καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὸ βόρειον ἄκρον μοίρας 86. — Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἴσους ἔχουσι τὰ εἰρημένα σημεῖα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος. (Ἡ μικρὰ ἐκτόπισις αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 4 μοίρας).

Τόποι τῆς Ἑλλάδος ἔνθα ἡ ἔκλειψις εἶναι ὀλική.

	Ἀρχὴ τῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.		Ἀρχὴ τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.		Τέλος τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.		Τέλος τῆς ἐκλείψεως. μετὰ μεσημβρ.	
	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.	ὥραι	πρῶτα δεύτ. λ.
Παξοί	1	6 45	2	28 50	2	29 55	3	44 43
Λευκάς	1	10 18	2	32 1	2	33 35	3	47 31
Βόνιτσα	1	11 7	2	32 45	2	34 22	3	48 11

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΟΥΤΣΑΖ

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΤΑΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΙΩΝ (α).

ΑΓΓΛΙΑ.

Βικτωρία Α', βασίλισσα τοῦ ἡνωμένου βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, γεννηθεῖσα τῇ 24 Μαΐου 1819, συγάτηρ τοῦ πρίγκητος Ἐδουάρδου δουκὸς τῆς Κέντης, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς βασιλείας Γουλιέλμον Δ' τῇ 20 Ἰουνίου 1837. Ἐστέφθη τῇ 28 Ἰουνίου 1837. Ἐνυμφεύθη τῇ 10 Φεβρουαρίου 1840 τὸν πρίγκηπα τοῦ Κωβούργη Γότθα Ἀλβέρτον, γεννηθέντα τῇ 26 Αὐγούστου 1819, λαβόντα τὴν Ἀγγλικὴν ἐθνικότητα διὰ δεσπίσματος ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1840. Ἐχήρευσε τῇ 14 Δεκεμβρίου 1861.

Τέκνα. — 1. Πρ. Βικτωρία, γεννηθεῖσα τῇ 21 Νοεμβρίου 1840, ἐνυμφεύθη τῇ 25 Ἰανουαρίου 1858 τὸν πρ. Φριδερίκον Γουλιέλμον, νῦν διάδοχον τοῦ Πρωσσιακοῦ θρόνου.

2. Πρ. Ἀλβέρτος Ἐδουάρδος, γεννηθεὶς τῇ 9 Νοεμβρίου 1841, πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ἐνυμφεύθη τῇ 10 Μαρτίου 1863, τὴν πρ. Ἀλεξάνδραν, συγάτερα τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας Χριστιανοῦ Θ'. Τέκνα αὐτῶν. —

α' Ππ. Ἀλβέρτος Βίκτωρ, γεννηθεὶς τῇ 8 Ἰανουαρίου 1864.

β' Πρ. Γεώργιος, γεννηθεὶς τῇ 3 Ἰουνίου 1865.

γ' Πρ. Λουίζα Βικτωρία, γεννηθεῖσα τῇ 20 Φεβρουαρίου 1867.

δ' Πρ. Βικτωρία Ἀλεξάνδρα, γεννηθεῖσα τῇ 6 Ἰουλίου 1868.

3. Πρ. Alice, γεννηθεῖσα τῇ 25 Ἀπριλίου 1843, ἐνυμφεύθη τῇ 1 Ἰουλίου 1862 τὸν πρ. τῆς Ἑσσης Δαρμσταδ Λουδοβίκον.

4. Πρ. Ἀλφρέδος, γεννηθεὶς τῇ 6 Αὐγούστου 1844.

5. Πρ. Ἐλένη, γεννηθεῖσα τῇ 25 Μαΐου 1846, ἐνυμφεύθη τῇ 5 Ἰουλίου 1866 τὸν Χριστιανὸν Αὐγουστεμβούργου.

6. Πρ. Λουίζα, γεννηθεῖσα τῇ 18 Μαρτίου 1848.
7. Πρ. Ἀρβούρ, γεννηθεῖς τῇ 1 Μαΐου 1850.
8. Πρ. Λεοπόλδος, γεννηθεῖς τῇ 7 Ἀπριλίου 1853.
9. Πρ. Βεατρίκη, γεννηθεῖσα τῇ 14 Ἀπριλίου 1857.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Φραγκίσκος Ἰωσήφ Α', αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, γεννηθεῖς τῇ 18 Αὐγούστου 1830, υἱὸς τοῦ ἀρχιδουκῆ Φραγκίσκου Καρόλου, ἐκκηρύχθη ἐνήλιξ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1848. Διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν πατέρα τοῦ αὐτοκράτορα Φερδινάνδου Α', δυνάμει τῆς ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1848 παρατιθέσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ἀποποιήσεως τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρχιδουκῆ Φραγκίσκου Καρόλου. Ἐνυμφεύθη τῇ 24 Ἀπριλίου 1854 τὴν Ἐλισάβετ, συγατέρα τοῦ δουκῆ τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανῶ Ἰωσήφ, γεννηθεῖσαν τῇ 24 Δεκεμβρίου 1837.

- Τέκνα·
1. Ἀρχιδούκισσα Gisèle, γεννηθεῖσα τῇ 12 Ἰουλίου 1856.
 2. Ἀρχιδουξὲ Ροδόλφος, διάδοχος, γεννηθεῖς τῇ 21 Αὐγούστου 1858.
 3. Ἀρχιδούκισσα Μαρία, γεννηθεῖσα τῇ 22 Ἀπριλίου 1868.

ΒΑΔΗ.

Φριδερίκος, μέγας δούξ τῆς Βάδης, γεννηθεῖς τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1826, διεδέχθη ὡς ἀντιβασιλεὺς τὸν πατέρα τοῦ Λεοπόλδου τῇ 24 Ἀπριλίου 1852 ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου δουκῆ Λουδοβίκου Β' (γενν. τῇ 15 Αὐγούστου 1824, ἀποθ. τῇ 22 Ἰανουαρίου 1858). Ἐλαβε τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου δουκῆ τῆς Βάδης τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1856. Ἐνυμφεύθη τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1856 τὴν μεγάλην δούκισσαν Λουίζαν, συγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας Γουλιέλμου Α', γεννηθεῖσαν τῇ 3 Δεκεμβρίου 1838.

- Τέκνα·
1. Πρ. Φριδερίκος Γουλιέλμος, μέγας δούξ διάδοχος, γεννηθεῖς τῇ 9 Ἰουλίου 1857.
 2. Πρ. Σοφία, γεννηθεῖσα τῇ 7 Αὐγούστου 1862.
 3. Πρ. Λουδοβίκος, γεννηθεῖς τῇ 12 Ἰουνίου 1865.

ΒΑΥΑΡΙΑ.

Λουδοβίκος Β', βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, γεννηθεῖς τῇ 25 Αὐγούστου 1845, διεδέχθη τῇ 10 Μαρτίου 1864 τὸν πατέρα τοῦ Μαξιμιλιανῶν Β' (γενν. τῇ 28 Νοεμβρίου 1811).

ΒΕΛΓΙΟΝ.

Λεοπόλδος Β', βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, γεννηθεῖς τῇ 9 Ἀπριλίου 1835, διεδέχθη τὸν πατέρα τοῦ Λεοπόλδου Α' (γεννηθ. τῇ 16 Δεκεμβρίου 1790, καὶ ἀποθ. τῇ 10 Δεκεμβρ. 1865) τῇ 10 Δεκεμβρίου 1865. Ἐνυμφεύθη τῇ 22 Αὐγούστου 1853 τὴν δούκισσαν Μαρίαν, συγατέρα τοῦ ἀρχιδουκῆ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ, γεννηθεῖσαν τῇ 23 Αὐγούστου 1836.

Τέκνα·

1. Πρ. Λουίζα, γεννηθεῖσα τῇ 18 Φεβρουαρίου 1858.
2. Πρ. Κλοτίλδη, γεννηθεῖσα τῇ 21 Μαΐου 1864.
Ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί·
1. Πρ. Φίλιππος, κόμης τῆς Φλανδρίας, γεννηθεῖς τῇ 24 Μαΐου 1837, ἐνυμφεύθη τῇ 25 Ἀπριλίου 1867 τὴν πρ. Μαρίαν Κοχενζόλερν, γεννηθεῖσαν τῇ 17 Νοεμβρίου 1845.
2. Πρ. Καρλόττα, γεννηθεῖσα, τῇ 7 Ἰουνίου 1840, ἐνυμφεύθη τῇ 27 Ἰουλίου 1857 τὸν ἀρχιδούκα τῆς Αὐστρίας Μαξιμιλιανῶν, ποτὲ αὐτοκράτορα τοῦ Μεξικου.

ΒΥΡΤΕΜΒΕΡΓΗ.

Κάρολος, βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης, γεννηθεῖς τῇ 6 Μαρτίου 1823, υἱὸς τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου Α' (γενν. τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1781, ἀποθ. τῇ 25 Ἰουνίου 1864), διεδέχθη τὸν πατέρα τοῦ τῇ 25 Ἰουνίου 1864. Ἐνυμφεύθη τῇ 13 Ἰουλίου 1846 τὴν Ὀλγαν, συγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Νικολάου Α', γεννηθεῖσαν τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1822.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ναπολέων Γ', αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, τρίτος υἱὸς τοῦ ποτὲ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας Λουδοβίκου Ναπολέοντος καὶ τῆς βασιλίσσης Ὁρτενσίας, γεννηθεῖς τῇ 20 Ἀπριλίου 1808, ἀνηγορεύθη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας τῇ 20 Δεκεμβρίου 1848, καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τῇ 2 Δεκεμβρίου 1852. Ἐνυμφεύθη τῇ 29 Ἰανουαρίου 1853 τὴν κόμησσαν Θέβα καὶ Μοντίχο Εὐγενίαν, γεννηθεῖσαν τῇ 5 Μαΐου 1826.

Υἱός· Πρ. Ναπολέων, διάδοχος, γεννηθεῖς τῇ 16 Μαρτίου 1856.

ΔΑΝΙΑ.

Χριστιανός Θ', βασιλεύς τῆς Δανίας, γεννηθεὶς τῇ 8 Ἀπριλίου 1818, διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν βασιλεῖα Φριδερίκον Ζ' (γενν. τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1808) (τῇ 15 Νοεμβρίου 1863. Ἐνυμφεῦθη τῇ 26 Μαΐου 1842 τὴν θυγατέρα τοῦ Landgrave τῆς Ἑσσης Γουλιέλμου Λουΐζαν, γεννηθεῖσαν τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1817.

Τέκνα· 1. Πρ. Φριδερίκος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 3 Ἰουνίου 1843. Ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Λουΐζαν τῇ 28 Ἰουλίου 1869.

2. Πρ. Ἀλεξάνδρα, γεννηθεῖσα τῇ 1 Δεκεμβρίου 1844, ἐνυμφεῦθη τῇ 10 Μαρτίου 1860 τὸν πρ. τῆς Οὐαλλίας Ἀλβέρτον Ἐδουάρδον.

3. Πρ. Γεώργιος, βασιλεύς τῶν Ἑλλήνων, γεννηθεὶς τῇ 24 Δεκεμβρίου 1845.

4. Πρ. Δαγμάρ, γεννηθεῖσα τῇ 26 Νοεμβρίου 1847, ἐνυμφεῦθη τῇ 10/22 Νοεμβρίου 1866 τὸν διάδοχον τῆς Ῥωσίας.

5. Πρ. Thyra, γεννηθεῖσα τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1853.

6. Πρ. Βαλδεμάρ, γεννηθεὶς τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1858.

ΕΛΛΑΣ.

Γεώργιος Α' βασιλεύς τῶν Ἑλλήνων, γεννηθεὶς τῇ 24 Δεκεμβρίου 1845, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας Χριστιανοῦ Θ', ἐδέχθη τὸ Ἑλληνικὸν στέμμα ἐν Κοπενάγῃ τῇ 6 Ἰουνίου, ἐκηρύχθη ἐνήλιξ ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεως τῇ 15/27 Ἰουνίου, καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς Πειραιᾶ τῇ 18/30 Ὀκτωβρίου 1863. Ἐνυμφεῦθη τῇ 15/27 Ὀκτωβρίου 1867 τὴν μεγάλην δούκισσαν τῆς Ῥωσίας Ὀλγαν, θυγατέρα τοῦ μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου, δευτεροτόκου ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.

Τέκνα.

1. Κωνσταντῖνος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 21 Ἰουλίου (2. Αὐγ.) τοῦ ἔτους 1868.

2. Γεώργιος, γεννηθεὶς τῇ 11/23 Ἰουνίου 1869.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

Η' βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας Ἰσαβέλλα ἐξεθρονίσθη τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ Ἰσπανικοῦ ἔθνους· ἡ δὲ ἔθνοσινέλευσις διώρισεν ἀντιβασιλέα τὸν στρατηγὸν Σερᾶνον μέχρι τῆς ἐκλογῆς βασιλέως.

ΙΤΑΛΙΑ.

Βίκτωρ Ἐμμανουήλ Β', γεννηθεὶς τῇ 14 Μαΐου 1820, διεδέχθη τῇ 23 Μαρτίου 1849 τὸν πατέρα του βασιλέα τῆς Σαρδηνίας Κάρολον Ἀλβέρτον, παρατηθέντα. Διὰ νόμου ἀπὸ 17 Μαρτίου 1861 ἔλαβε τὸν τίτλον «βασιλεύς τῆς Ἰταλίας» Ἐνυμφεῦθη τῇ 12 Ἀπριλίου 1842 τὴν Ἀδελαΐδα, θυγατέρα τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας Ῥενιέρου, γεννηθεῖσαν τῇ 3 Ἰουνίου 1822. Ἐχήρευσε τῇ 20 Ἰανουαρίου 1855.

Τέκνα· 1. Πρ. Κλοτίλδη, γεννηθεῖσα τῇ 2 Μαρτίου 1843, ἐνυμφεῦθη τῇ 30 Ἰανουαρίου 1859 τὸν πρ. Ναπολέοντα, υἱὸν τοῦ ποτὲ βασιλέως τῆς Οὐσετραλίας Ἰερωννιμου καὶ ἐξάδελφον τοῦ νῦν αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

2. Πρ. Οὐμβέρτος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 14 Μαρτίου 1844, ἐνυμφεῦθη τῇ 22 Ἀπριλίου 1868 τὴν ἐξαδέλφην του πρ. Μαργαρίταν, θυγατέρα τοῦ ἀποθανόντος δουκὸς τῆς Γενούης, γεννηθεῖσαν τῇ 20 Νοεμβρίου 1851.

3. Πρ. Ἀμεδαῖος, γεννηθεὶς τῇ 30 Μαΐου 1845.

4. Πρ. Μαρία Πία, γεννηθεῖσα τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1847, ἐνυμφεῦθη τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1862 τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας Λουδοβίκον Α'.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

Γουλιέλμος Γ', βασιλεύς τῶν Κάτω Χωρῶν, γεννηθεὶς τῇ 19 Φεβρουαρίου 1817, διεδέχθη τὸν πατέρα του βασιλέα Γουλιέλμον Β' τῇ 17 Μαρτίου 1849. Ἐνυμφεῦθη τῇ 18 Ἰουνίου 1839 τὴν πρ. Σοφίαν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης Γουλιέλμου Α', γεννηθεῖσαν τῇ 17 Ἰουνίου 1818.

Τέκνα. 1. Πρ. Γουλιέλμος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1840.

2. Πρ. Ἀλέξανδρος, γεννηθεὶς τῇ 25 Αὐγούστου 1851.

ΠΑΠΗΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ.

Πῖος Θ', γεννηθεὶς τῇ 13 Μαΐου 1792, ἐξελέχθη πάππας τῇ 16 Ἰουνίου, καὶ ἐστέφθη τῇ 21 Ἰουνίου 1846.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ.

Λουδοβίκος Α', βασιλεύς τῆς Πορτογαλλίας, γεννηθεὶς τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1838, διεδέχθη τῇ 11 Νοεμβρίου 1861 τὸν ἀδελφόν του βασιλέα

Πέτρον Ε'. Ἐνυμφεύθη τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1862 τὴν Μαρίαν Πίαν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Βίκτωρος Ἐμμανουήλ Β', γεννηθεῖσαν τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1847.

1. Υἱός· Πρ. Κάρολος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1863.
2. Πρ. Ἀλφόνσος, γεννηθεὶς τῇ 31 Ἰουλίου 1865.

ΠΡΩΣΣΙΑ.

Γουλιέλμος Α', βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, γεννηθεὶς τῇ 22 Μαρτίου 1797, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φριδερίκου Γουλιέλμου Γ'. Ἐγένετο ἀντιβασιλεὺς τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1858· διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφόν του βασιλέα Φριδερίκον Γουλιέλμον Δ' τῇ 2 Ἰανουαρίου 1861. Ἐνυμφεύθη τῇ 11 Ἰουνίου 1829 τὴν θυγατέρα τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Σάξ-Βεϊμάρ Καρόλου Φριδερίκου Αὐγοῦσταν, γεννηθεῖσαν τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1811.

Τέκνα· 1. Πρ. Φριδερίκος Γουλιέλμος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1831, ἐνυμφεύθη τῇ 25 Ἰανουαρίου 1858 τὴν πρ. Βικτωρίαν (θυγατέρα τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας Α') γεννηθεῖσαν τῇ 21 Νοεμβρίου 1840. — Τέκνα αὐτῶν· — 1. Φριδερίκος Γουλιέλμος, γεννηθεὶς τῇ 27 Ἰανουαρίου 1859. — 2. Πρ. Καρλόττα, γεννηθεῖσα τῇ 24 Ἰουλίου 1860. — 3. Πρ. Ἐβέρικος, γεννηθεὶς τῇ 14 Αὐγούστου 1862. — 4. Πρ. Βικτωρία, γεννηθεῖσα τῇ 12 Ἀπριλίου 1866. — 5. Πρ. Βολδεμάρ, γεννηθεὶς τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1868.

2. Πρ. Λουίζα, γεννηθεῖσα τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1838, ἐνυμφεύθη τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1856 τὸν μέγαν δούκα τῆς Βάδης Φριδερίκον.

ΡΩΣΣΙΑ.

Ἀλέξανδρος Β', αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας, γεννηθεὶς τῇ 17/29 Ἀπριλίου 1818, διεδέχθη τῇ 18 Φεβρουαρίου (2 Μαρτίου) 1855 τὸν πατέρα του αὐτοκράτορα Νικόλαον Α'. Ἐστέφθη τῇ 26 Αὐγούστου (7 Σεπτεμβρίου) 1856. Ἐνυμφεύθη τῇ 16/28 Ἀπριλίου 1841 τὴν θυγατέρα τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Ἑσσης Λουδοβίκου Α', πρ. Μαρίαν, γεννηθεῖσαν τῇ 27 Ἰουλίου (8 Αὐγούστου) 1824.

1. Μέγας δούξ Ἀλέξανδρος, γεννηθεὶς τῇ 26 Φεβρουαρίου (10 Μαρτίου) 1845, κηρυχθεὶς διάδοχος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου δι' αὐτοκρατορικῆς διατάγματος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12/24 Ἀπριλίου 1865, ἐνυμφεύθη τῇ 28 Ὀκτωβρίου (9 Νοεμβρίου) 1866 τὴν πρ. Δαγμάρ (ἀδελφὴν τοῦ Βασιλέως ἡμῶν) μετονομασθεῖσαν Μαρίαν. — Υἱὸς αὐτῶν· — Μέγας δούξ Νικόλαος, γεννηθεὶς τῇ 6/18 Μαΐου 1868, καὶ Ἀλέξανδρος γεννηθεὶς τῇ 7 Ἰουνίου 1869.

2. Μέγας δούξ Βλαδίμηρος, γεννηθεὶς τῇ 10/22 Ἀπριλίου 1847.
3. Μέγας δούξ Ἀλέξιος, γεννηθεὶς τῇ 2/14 Ἰανουαρίου 1850.
4. Μεγάλῃ δούκισσα Μαρία, γεννηθεῖσα τῇ 5/17 Ὀκτωβρίου 1853.
5. Μέγας δούξ Σέργιος, γεννηθεὶς τῇ 29 Ἀπριλίου (11 Μαΐου) 1857.
6. Μέγας δούξ Παῦλος, γεννηθεὶς τῇ 21 Σεπτεμβρίου (3 Ὀκτωβρίου) 1860.

ΣΑΞΩΝΙΑ.

Ἰωάννης, βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας, γεννηθεὶς τῇ 12 Δεκεμβρίου 1801, διεδέχθη τὸν ἀδελφόν του βασιλέα Φριδερίκον Αὐγουστον Β' τῇ 9 Αὐγούστου 1854. Ἐνυμφεύθη τῇ 21 Νοεμβρίου 1822 τὴν πρ. Ἀμαλιάν, γεννηθεῖσαν τῇ 13 Νοεμβρίου 1801, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανουῦ.

Τέκνα· 1. Πρ. Ἀλβέρτος, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 23 Ἀπριλίου 1828. Ἐνυμφεύθη τῇ 18 Ἰουνίου 1853 τὴν πρ. Καρολίαν, γεννηθεῖσαν τῇ 5 Αὐγούστου 1833, θυγατέρα τοῦ πρ. Γουστάβου Βάζα.

2. Πρ. Ἐλισσάβετ, γεννηθεῖσα τῇ 4 Φεβρουαρίου 1830, ἐνυμφεύθη τῇ 22 Ἀπριλίου 1850 τὸν πρ. τῆς Σαρδηνίας Φερδινάνδον, δούκα τῆς Γενούης. Ἐχήρευσε τῇ 10 Φεβρουαρίου 1855.

3. Πρ. Γεώργιος, γεννηθεὶς τῇ 8 Αὐγούστου 1832, ἐνυμφεύθη τῇ 11 Μαΐου 1859 τὴν πρ. Μαρίαν Ἄνναν, γεννηθεῖσαν τῇ 21 Ἰουλίου 1843, θυγατέρα τῆς βασιλίσσης τῆς Πορτογαλλίας Μαρίας Β'. — Τέκνα αὐτῶν· — 1. Πρ. Ματθίλδη, γεννηθεῖσα τῇ 19 Μαρτίου 1863.

2. Πρ. Μαρία, γεννηθεῖσα τῇ 13 Μαΐου 1867.

3. Ἰωάννης, γεννηθεὶς τῇ 11 Ἰουλίου 1869.

ΣΟΥΗΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΡΒΕΓΙΑ.

Κάρολος ΙΕ', βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, γεννηθεὶς τῇ 3 Μαΐου 1826, διεδέχθη τὸν πατέρα του βασιλέα Ὄσκαρ Α' τῇ 8 Ἰουλίου 1859, καὶ ἐστέφθη τῇ 3 Μαΐου 1860. Ἐνυμφεύθη τῇ 19 Ἰουνίου 1850 τὴν πρ. Λουίζαν, γεννηθεῖσαν τῇ 5 Αὐγούστου 1828, θυγατέρα τοῦ πρ. τῶν Κάτω Χωρῶν Φριδερίκου.

Θυγάτηρ· 1. Πρ. Λουίζα, γεννηθεῖσα τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1851.

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Ἀβδουὺλ Ἀζίζ, Σουλτάνος, γεννηθεὶς τῇ 8 Φεβρουαρίου 1830. Ἡγεμὼν 32^{ος} ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ὄσμάν καὶ 29^{ος} ἀπὸ ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως. Διεδέχθη τῇ 25 Ἰουνίου 1861 τὸν ἀδελφόν του Σουλτάνον Ἀβδουὺλ Μεδζίτ.

Ἀνεψιὸς αὐτοῦ· Μουράτ ἐφέντης, ὁ πρεσβύτετος τῶν υἱῶν τοῦ Σουλτάνου Ἀβδουὺλ Μεδζίτ, διάδοχος, γεννηθεὶς τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1840.

ΥΠΟΤΕΛΕΙΣ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΕΝ ΤΗ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ
ΤΟΥΡΚΙΑΙ.

ΒΛΑΧΙΑ ΚΑΙ ΜΟΛΔΑΒΙΑ.

Κάρολος Α', γεννηθείς τῆ 20 Ἀπριλίου 1839, δευτερόκοσ υἱὸς τοῦ Πρ. Χοχενζόλερν πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσσίας· ἐξελέχθη ἡγεμονεὺν Πρίγκηψ τὴν 20 Μαρτίου 1866.

ΣΕΡΒΙΑ.

Μιλάνος Ὁβρένοβιτς Δ', γεννηθείς τῆ 10/20 Αὐγούστου 1854 εἰς Ἰάσιον, διεδέχθη τῆ 2 Ἰουλίου 1868 (ἐκλεχθεὶς παρὰ τῆς ἐν Βελιγραδίου συγκροτηθεῖσης Ἐθνικῆς Συνελεύσεως) τὸν ἑαυτοῦ θείον Μιχαήλ Γ', δολοφονηθέντα ἐν Βελιγραδίῳ τῆ 10 Ἰουνίου 1868.

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ.

Νικόλαος Α' Πέτροβιτς, γεννηθείς τῷ 1840, ἀνηγορεύθη ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου τῆ 14 Αὐγούστου 1860, διαδεχθεὶς τὸν πρ. Δανιήλ Α'. Ἐνυμφεύθη τῆ 8 Νοεμβρίου 1860 τὴν πρ. Μιλήνην, θυγατέρα τοῦ γερουσιαστοῦ Πέτρου Βούκοτιτς.

Βίος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ

ὑπὸ

Α. Κ. Δημητρακοπούλου.

Ὁ περιώνυμος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης Κύριλλος ὁ Λούκαρις, περὶ οὗ τοσοῦτος ἐγένετο λόγος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, ἐγεννήθη τῆ 13 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1572 ἐν Ἡρακλείῳ, πρωτευούσῃ τῆς πολυστενάκτου καὶ ἀναξίως δυσπραγησάσης Κρήτης, ἐξ οἰκογενείας μεταβάσης εἰς Κρήτην ἐκ τῆς Δαλματικῆς Ἐπιδαύρου. Ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ ἦτο χειροτέχνης, ἡ δὲ μήτηρ γραφεύς. Ὁ Λούκαρις ὑπηρετῶν ὡς ναύτης παρ' ἀλιεῖ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ θείος του Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, Πρωτοσύγκελλος ὢν τῆνικαῦτα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου. Ὁ Μελέτιος λαβὼν παρ' αὐτῷ τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν του ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν γραφὴν καὶ τὰ στοιχειώδη μαθήματα· περὶ δὲ τὸ ἔτος 1587 ἀπέστειλεν αὐτὸν πρὸς τελειοτέραν ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν Βενετίαν καὶ τὸ

Πατάβιον. Ἐκεῖ ἐδιδάχθη τὰ μὲν Ἑλληνικὰ παρὰ Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου, τὴν δὲ φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Κρεμονίου καὶ ἄλλων. Ὁ πολυμαθὴς Διδάκτωρ A. Pichler (Geschichte des Protestantismus in d. oriental. Kirche im 17. Jahrhundert, σελ. 43) ἐπὶ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν τοῦ ἀποστάτου Νικ. Κομ. Παπαδοπούλου στηριχθεὶς, ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ πλανωμένους τοὺς λέγοντας, ὅτι ὁ Λούκαρις ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Μαργουνίου· διότι κατ' ἐκείνα τὰ ἔτη, λέγει, ὁ Μαργούνιος δὲν ὑπῆρχεν ἐν Ἰταλίᾳ. Ἄλλ' αἱ ὑπὸ τοῦ Ἐσχειλίου καὶ Λαμίου ἐκδοθεῖσαι ἐπιστολαὶ τοῦ Μαργουνίου δεικνύουσιν ἐναργῶς, ὅτι ὁ Μαργούνιος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1585—1601 διέτριβεν ἐν Βενετίᾳ καὶ Παταβίῳ. Ὁ Λούκαρις μετὰ ἑπταετῆ φοίτησιν εἰς τὸ τοῦ Παταβίου Πανεπιστήμιον ὑπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὸ μοναχικὸν ἐνδυσθεὶς σχῆμα μετωνομάσθη Κύριλλος, Κωνσταντῖνος πρότερον καλούμενος· εἶτα ἐχειροτονήθη ἱερεὺς παρὰ τοῦ πῦλου τοῦ Μελετίου, Πατριάρχου τότε ὄντος Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐτιμήθη τῷ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἀξιώματι. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1595, ἀποθανόντος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Θεοφάνους, προσεκλήθη ὁ Μελέτιος ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, ἵνα μεταβῆ ἐκεῖ καὶ διοικήσῃ τὸν οἰκουμενικὸν πρῶτον μέχρι τῆς ἐκλογῆς ἑτέρου Πατριάρχου. Ὁ Μελέτιος παρέλαβε τότε μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Λούκαριν, ὃς ἐγένετο γνωστὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐδουμάζετο διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ διδασχάς του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγων μηνῶν διατριβῆν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου εἰς τὴν Πολωνίαν, ἔνθα ἡ ὀρθοδοξία ἠπειλεῖτο παρὰ τῶν παπιστῶν, προστατευομένων ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σιγισμούνδου τοῦ Γ'. Εἰς Πολωνίαν μεταβάς διωρίσθη ὑπὸ τῶν ἐν Βίλνῃ ὀρθοδόξων

διευθυντῆς τοῦ αὐτόθι Γυμνασίου καὶ καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἐξέδωκε τῷ 1596 ἔτει σύγγραμμα τοῦ Πατριάρχου Μελετίου ἐπιγραφόμενον Ὁρθόδοξος Χριστιανός· ἐπαρουσίασεν ἐν συνόδῳ συγκροτηθεῖσῃ ἐν Βρέστη, ἐν ἣ ἰσοδότη ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἠγωνίσαστο. Ἐν ἔτει 1598 κληθεὶς παρὰ τοῦ Μελετίου ὑπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἄλλ' ἐν ἔτει 1600 ἐστάλη αὖτις εἰς Πολωνίαν ὡς ἐξάρχος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας φέρων καὶ ἐπιστολὴν τοῦ Μελετίου πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Σιγισμούνδον, ἣτις ἦν ἀπάντησις εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Σιγισμούνδου πρὸς τὸν Μελέτιον. Ὁ Σιγισμούνδος γινώσκων πόσον τιμᾶται παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ἕνεκα τῆς ἀρετῆς καὶ μεγάλης καὶ ποικίλης αὐτοῦ παιδείας ἔγραψεν αὐτῷ ἐπιστολὴν, δι' ἧς προέτρπε τὸν Πατριάρχην ἵνα ἀναγνωρίσῃ τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης ὡς κεφαλὴν καὶ μονάρχην ἀπάντων τῶν χριστιανῶν. Ὁ Μελέτιος ἐν τῇ πρὸς τὸν Σιγισμούνδον ἐπιστολῇ του ἐξελέγχει μάλᾳ γενναίως τὴν περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα ἀξίωσιν καὶ τὰς καινοτομίας τῶν Λατίνων, ἐν τέλει δὲ συνίστησιν αὐτῷ τὸν Λούκαριν. Ἄλλ' ἐν Πολωνίᾳ τηρικαῦτα ἡ ζωὴ τὸν Ἑλλήνων ἐκινδύνευε. Ὁ Ἐξάρχος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρος συλληφθεὶς ἀπηγγονίσθη δημοσίᾳ ὑπὸ τῶν νεοβλαβῶν Καθολικῶν, ὁ δὲ Λούκαρις ἐσώθη φυγῶν κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 1601, καὶ διὰ Γερμανίας μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅτε διεδέξατο εἰς τὸν πατριαρχικὸν πρῶτον τὸν πῦλον τοῦ Μελετίου, ἀποθανόντα τῇ 13 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν. Περὶ τῶν πράξεων τοῦ Λουκάριως, πατριαρχεύοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γινώσκωμεν ἐλάχιστα. Ἐν ἔτει 1608 μεταβάς εἰς Ἱερουσαλὴμ χάριν προσκυνήσεως ἐχειροτόνησε μετὰ

τοῦ Ἀντιοχείας Δωροῦδίου Πατριάρχην Ἱεροσολύμων τὸν Θεοφάνην. Ἐξορισθέντος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεοφύτου ἐν ἔτει 1612, ἐγένετο ὁ Λούκαρις τοποτηρητῆς τοῦ θρόνου μέχρι τοῦ ἔτους 1614, ὅτε προεχειρίσθη Πατριάρχης ὁ μητροπολίτης Πατρῶν Τιμόθεος. Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπέστειλε τῇ 20 Μαΐου τοῦ ἔτους 1612 τῷ ἐν Ἄγγῳ Ὀλλανδῷ θεολόγῳ Uytenbogaert, λέγων πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς: „Φαίνονται τινες ἐξονειδίζοντες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀμάθειαν, ὅτι αἱ τῶν γραμμάτων σπουδαὶ καὶ ἡ φιλοσοφία εἰς ἄλλα μέρη μετέβησαν· ἀλλὰ πάντως διὰ τοῦτο, ὅτι νῦν ἀμαθής ἐστὶν ἡ Ἀνατολή, λίαν μακαρία δύναται νομισθῆναι, μὴ γινώσκουσα ὁποῖα εἰσὶν αἱ ὀλέθριαι ζητήσεις, αἱ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀκοὰς κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον μαινοῦσαι”. Ἐγραφε δὲ ταῦτα, διότι ἤκμαζε τότε ἐν Ὀλλανδίᾳ ἡ τῶν αἰρετικῶν Ἀρμενιανῶν διχοστασία. Μετὰ τὴν τοῦ Τιμοῦδου εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνάβασιν ἀπῆλθεν ὁ Λούκαρις εἰς τὴν Μολδαβίαν καὶ Βλαχίαν, ἐν ἧ διατρέβῳ ἔγραψε δύο ἐπιστολάς κατὰ τῶν Λατινικῶν καινοτομιῶν, τὴν μὲν πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Ῥάδουλον, τὴν δὲ πρὸς τοὺς ἐν Τεργοβίστῳ ὀρθοδόξους, ἐκδοθεῖσας ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Δοσιθεοῦ ἐν τῷ Ἔομῳ Ἀγάπης ἐν Ἰασίῳ 1698. Ἐκ Βλαχίας κατερχόμενος ἐπεσκέφθη τὰς Μονὰς τοῦ Ἄδωνος, καὶ ἐκείθεν μετέβη εἰς τὸ Καῖρον, ἔδραν τῆς τῆς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1616. Τελευτήσαντος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Τιμοῦδου τῇ 13 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1621, οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ ἐξελέξαντο διάδοχον αὐτοῦ τὸν Λούκαριν, ὃν μετακαλεσάμενοι ἐκ Καΐρου ἀνηγόρευσαν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τῇ 5 Νοεμβρίου. Προστάς δὲ τῆς ἐν

Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας ἔτος ἐν καὶ μῆνας πέντε ἐξεβλήθη ἀδίκως τοῦ θρόνου τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1623 βραδουργία τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱησοῦιτῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς Ῥόδον· διάδοχος δ' αὐτοῦ ἐγένετο ὁ φίλος τῶν Ἱησοῦιτῶν Γρηγόριος ὁ μητροπολίτης Ἀμασειας, Στραβοαμασειας ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἐπιλεγόμενος, παραβλῶψ ὢν. Τοῦτον δὲ ἐξορισθέντα εἰς Ῥόδον μετὰ τριῶν μηνῶν πατριαρχίαν, διεδέξατο ὁ πρῶην Ἀδριανουπόλεως Ἄνθιμος, ὃς μετὰ πενήκοντα ἡμέρας παραιτηθεὶς ἐκουσίως ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ἄδωνα· ἀνεκλήθη δὲ τότε ἐκ τῆς ἐξορίας ὁ Λούκαρις καὶ ἀνέβη αὐτίς εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1623. Ἐπὶ τῆς δευτέρας αὐτοῦ πατριαρχίας συνέστησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1624 ἔτει Σχολεῖον Ἑλληνικόν, οὗ Σχολάρχην διώρισε τὸν Ἀθηναῖον Θεόφιλον τὸν Κορυθαλέα· ἐν ἔτει δὲ 1627 συνέστησε καὶ τυπογραφεῖον Ἑλληνικόν διὰ τοῦ Κεφαλήνος Ἱερομονάχου Νικοδήμου Μεταξᾶ, ἐν ᾧ ἐτυπώθησαν συγγράμματά τινα Ἑλλήνων θεολόγων. Μόλις ἤρξατο τοῦ ἔργου ὁ Μεταξᾶς, καὶ οἱ Ἱησοῦιται ἐγένοντο πλήρης ὀργῆς, διότι ἐνόμιζον ὅτι τὸ τυπογραφεῖον μετεκομίσθη ἐκ προθέσεως εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα τυπώνωνται βιβλία κατὰ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπειράθησαν νὰ οἰκειωθῶσι τὸν Μεταξᾶν διὰ κολακειῶν καὶ ὑποσχέσεων· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐκόφειεν, διεφύμιζον ὅτι ὁ Μεταξᾶς εἶνε Λουθηρανὸς καὶ αἰρετικός. Ὁ Μεταξᾶς ἐξακολουθῶν ἀταράχως τὸ ἔργον του ἐτύπωσε καὶ συγγράμματά τινα κατὰ τῶν Λατινικῶν καινοτομιῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου, Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, Γαβριὴλ τοῦ Σεβήρου καὶ ἄλλων. Οἱ δὲ Ἱησοῦιται, μαῖνόντες παρὰ κατασκόπων ὅτι ὁ Λούκαρις ἔδωκε τῷ Μεταξᾶ πρὸς τύπωσιν καὶ ἔκδοσιν τῆς πί-

στεως και τῶν δογμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐξεμάνησαν. Τότε κατέφυγον εἰς τὸ σύνηδες αὐτῶν ὄπλον τὴν συκοφαντίαν, ἥτις παρ' αὐτοῖς δὲν εἶνε ἔγκλημα. Οὗτοι οἱ κακώτροποι ἄνθρωποι λαβόντες τὴν κατὰ Ἰουδαίων πραγματείαν τοῦ Λουκάρειος, ἐκδοῦναι ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ Μεταξᾶ, ὑπέδειξαν τῷ μεγάλῳ Βεζίρῳ χωρία τινὰ γεγραμμένα δῆθεν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου κατὰ τῆς ᾠρησκείας τῆς Μωαμεθανικῆς· εἶπον ἔτι ὅτι ὁ Μεταξᾶς εἶνε στρατιωτικὸς κεκρυμμένος ὑπὸ ἔνδυμα καλογηρικόν· ὅτι ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα ὑποκινήσῃ ἐπανάστασιν· ὅτι ὁ Πατριάρχης συνέταξε πολλὰ βιβλία, διεγείρων δι' αὐτῶν εἰς ἀποστασίαν τοὺς αὐτοῦ ἁμοῦρησκους, καὶ ὅτι πολλὰ τούτων ἐστάλησαν ἤδη πρὸς τοὺς Κοζάκους. Ὁ Βεζίρης ὀργισθεὶς διέταξεν 150 Γιανιτσαροὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μεταξᾶ, καὶ αὐτὸν μὲν νὰ ἀπαγάγῃσιν εἰς τὴν εἰρκτὴν, τὸ δὲ τυπογραφεῖον νὰ καταστρέψῃσιν. Οἱ Γιανίτσαροι μεταβάντες ἐκεῖ καὶ μὴ εὐρόντες τὸν Μεταξᾶν ἔρρηξαν τὴν θύραν καὶ εἰσελθόντες τὸ μὲν τυπογραφεῖον κατηδάφισαν, τὰ δὲ τυποῦντα βιβλία καὶ χειρόγραφα κατέσχον. Οὕτω κατεστράφη τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι συσταθὲν τυπογραφεῖον συνεργεία τῶν τῷ φῶς φοβουμένων μυσαρῶν Ἰησουϊτῶν. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἐκρίβη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πρεσβευτοῦ τοῦ Βελγίου Ἄγα, ὃς ἔπεισε τὴν Τουρκικὴν ἐξουσίαν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν συκοφαντία τῶν Ἰησουϊτῶν· καὶ οὕτω σωθεὶς ἔμεινεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πατριαρχικόν. Ἐν ἔτει 1629 ἐξεδόθη ἐν Γενεύῃ Λατινιστί, τῷ δὲ 1633 Ἑλληνιστί Ὁμολογία τις πλήρης Καλβινικῶν δογμάτων, ἐπιγεγραμμένη εἰς ὄνομα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου. Αὕτη ἢ πολλὴν τάραχον τῇ Ἐκκλησίᾳ προξενήσασα Ὁμολογία κατὰ μὲν τινὰς συνετάχθη τῷ ὄντι

ὑπὸ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρειος, κατ' ἄλλους δὲ συνεγράφη ὑπὸ τῶν Καλβινιστῶν εἰς ὄνομα τοῦ Πατριάρχου, ἵνα δείξωσιν ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία συμφωνεῖ τοῖς δόγμασιν αὐτῶν. Ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὴν Ὁμολογίαν ταύτην ὑποβολιμαίαν, ἀφοῦ οὐδ' αὐτὸς ὁ Λούκαρις, ζήσας ἐννέα ἔτη μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς, καίπερ παροτρυνθεὶς καὶ παρακληθεὶς δὲν ἔπραξε τοῦτο; Οἱ παπισταὶ διακηρύξαντες πρὸς τοὺς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Πολωνίαν καὶ Ῥωσίαν ὀρθοδόξους, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐκαλβίνισε, διότι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐξέδωκε Καλβινικὴν Ὁμολογίαν, μεγάλας συγχύσεις ἐνέβαλον τοῖς τῶν χωρῶν ἐκείνων ὀρθοδόξοις. Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴ γράψῃ ὁ Λούκαρις κατὰ τῆς εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένης καὶ τοσαῦτα προξενήσασθαι σκάνδαλα Ὁμολογίας, ἂν αὐτὸς δὲν συνέταξεν αὐτήν; Ἐπειτα πῶς ἐτόλμησαν οἱ Καλβινισταὶ νὰ ἐκδώσωσι ψευδεπίγραφον βιβλίον εἰς ὄνομα ζῶντος ἔτι ἀνθρώπου; Ὁ Λούκαρις κατηγορηθεὶς αὐτίς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του ὡς προδότης τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐξώσθη τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ προήχθη εἰς τὸν τοῦ Πατριάρχου βασιμὸν τῇ 6 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1632 ὁ Βερροίας ἐπίσκοπος Κύριλλος ὁ Κονταρῆς, ἄξιος μαθητῆς τῶν μοχθηρῶν Ἰησουϊτῶν· ἀλλὰ μετὰ πέντε ἡμέρας καταβιβασθεὶς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐξωρίσθη εἰς Τένεδον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ μετεκλήθη ὁ Λούκαρις, ὃς μετὰ ἔτος ἐν μῆνας 4 καὶ ἡμέρας 23 ἀπεπέμφθη τοῦ θρόνου καὶ ἐξωρίσθη εἰς Τένεδον· ἐπατριαρχευσε δὲ ὁ Θεσσαλονίκης Ἀθανάσιος ὁ Πατελάριος. Ἀλλὰ καὶ οὗτος μετὰ 40 ἡμερῶν πατριαρχίαν ἐξώσθη, καὶ ἀνεκλήθη πάλιν ὁ Λούκαρις τῷ 1633, ὃς δι' ἰσῦνας αὐτίς τὴν Ἐκκλησίαν ἔτος ἐν καὶ μῆνας δύο ἐξω-

ρίσθη εἰς Ῥόδον, καὶ ἀνεκλήθη ὁ Ἀθανάσιος τὸ δεύτερον. Τὸν Ἀθανάσιον ἐξορισθέντα μετὰ πατριαρχίαν ἐνὸς ἔτους διεδέξατο Κύριλλος ὁ Κονταρῆς τὸ δεύτερον τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1635. Τοῦτον δὲ πατριαρχεύσαντα ἔτος ἕν καὶ μῆνας τέσσαρας καὶ ἐξορισθέντα διεδέξατο ὁ Ἡρακλείας Νεόφυτος. Ὁλος σχεδὸν ὁ ΙΖ' αἰὼν, λέγει ὁ ἀοίδιμος Οἰκονόμος, ὑπῆρξεν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πολλῶν καὶ μεγάλων ᾠλίψεων φορὰ. Κακία ποιμένων καὶ αἱ παρὰ τῶν ἔξωθεν ἐπιπεσόντων αἵρετικῶν ποικίλαι μηχαναὶ καὶ δολοπλοκίαι, σύμμαχον ἔχουσαι τὴν βαρβαρότητα καὶ πλεονεξίαν τῆς Τουρκικῆς δυναστείας, κατέσλιψαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνενέωσαν τὴν βιαίαν μεταβολὴν τῶν Πατριαρχῶν πολὺ πυκνοτέραν παρὰ τὰς γενομένας ἐπὶ τῶν αἵρετικῶν αὐτοκρατόρων παρανόμους ἐξώσεις τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Νεόφυτος πατριαρχεύσας ἔτος ἕν παρητήθη, προσεκλήθη δὲ εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἔδραν τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον ὁ Λούκαρις τῷ 1637 ἔτει Μαρτίου 15. Καὶ ἄλλιν οἱ ἄχρεῖοι Ἰησοῦται καὶ ὁ φαῦλος αὐτῶν μαθητῆς Κύριλλος ὁ Κονταρῆς συκοφαντοῦσι τὸν Λούκαριν εἰς τὴν Τουρκικὴν ἐξουσίαν ὡς προδότην τῆς βασιλείας· τούτου ἕνεκα ἐξωρίσθη ὁ Λούκαρις εἰς τὸ οὐχὶ μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κείμενον φρούριον Λαιμοκοπίαν, ἔνθα ἐπνίγη σουλτανικῆ προσταγῇ τῇ 27 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1638, τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Πρωτοσύγκελλος τοῦ Λουκάρειος Ναθαναὴλ Κανόπιος ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς Ἀντώνιον τὸν Δέγερρον τῇ 3 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1638, ἐξ ἧς παραδίτομεν τὸ ἐξῆς τεμάχιον. „Ὁ Παριάμ. Πασαῖς, ὅστις προῆλθεν εἰς τὴν τάξιν Βιζέρ (οἶδεν ἢ σὴ λογιότης ὅτι

ΛΟΥΚΑΡΗΣ

ἦν ἐχθρὸς τοῦ παναγιωτάτου) μετὰ τινος Χουσεΐμ Πασιᾶ ἀνέφερον τῷ βασιλεῖ, κατὰ τοῦ Πέρσου στρατευομένου, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐστὶν ἐπίβουλος τῆς βασιλείας, καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ γράψας τῷ Μοσκόβῳ ἵνα λάβῃ τὸ Ἀζάκι (ἔστι δὲ τὸ Ἀζάκι πόλις παρὰ τὸν Τάναϊν), καὶ ἄλλας πολλὰς φλυαρίας καὶ ψευδεῖς λόγους ἔγραψαν, βουλόμενοι τὸν παράνομον κακοκυβερροίας εἰς τὸν οἰκουμηνικὸν θρόνον καταστήσαι διὰ χρήματα πολλά, ἅπερ δοῦναι αὐτοῖς ὑπέσχετο. Καὶ οὕτω πείσαντες τὸν βασιλέα δέδωκε χάς σερῖφ (δρισμὸν αὐτοκρατορικόν) φονεῦσαι τὸν μηδὲν ὧν εἶπον τὸ παράπαν εἶδησιν ἔχοντα. Καὶ οὕτως ἄφνω κατῆμενων ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, ἐλθὼν δρισμὸς παρὰ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἐπιτροπεύοντα Καϊμακάμην Μουσιᾶ Πασιᾶ, ἤλθον τῶν Τσαουσιῶν τέσσαρες μετὰ τινος Ἀχμέτ Ἀγᾶ, καὶ ἀπήγαγον αὐτούς (τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς περὶ αὐτόν) εἰς τὸ νεόκαστρον τῆς δύσης πλησίον τοῦ Γαλατᾶ. Ἦσαν δὲ ἐκεῖσε κατῆμενοι ἐνδον τοῦ πύργου ἀσφαλῶς καὶ παρὰ τῶν Ἀγαρηῶν τηρούμενοι. Ἀπῆλθον καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὸν καὶ συλλαλοῦντες παρεκάλεσα αὐτὸν δοῦναι με ἄδειαν ἀπελθεῖν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. . . . καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἐξῆλθον ἐκεῖσε, ὥρας οὔσης ὥσει ἐνάτης. Καὶ μετ' οὐ πολὺν ὥραν ἀπῆλθον πέντε δέκα τῶν Γιανιτζάρων καὶ ὁ Σύμπαισι καὶ ὁ τζελάτης πρὸς αὐτὸν καὶ ἐάσαντες τὸν Βαραβᾶν ἔλαβον τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ θανατῶσαι, καὶ ἐξαγαγόντες ἔβαλον εἰς ἀκάτιον λέγοντες αὐτῷ ἐρωτῶντι, ὅτι εἰς ἐξορίαν σε θέλομεν πέμπειν, ἔχοντες παρασκευασμένην ναῦν κατὰ τὸν ἅγιον Στέφανον πλησίον τῶν ἐπτὰ κουλάδων πύργων· ὁ δὲ μακαρίτης γνοῦς ὅτι οὐκ ἀληθεύουσιν οἱ μισοφόνοι, ἀλλὰ τὴν πρὸς θάνατον ἄγουσιν αὐτόν, θεῖς τὰ γόνατα προσήγγετο καὶ μετὰ δακρύων ἐδέετο τοῦ Θεοῦ· καὶ ὡς ἤγγισαν εἰς τὸν

τόπον καὶ ὃν ἐμελλον τὸν ἄδικον φόνον ἐκτελέσαι, τοῦ ἡλίου δύνοντος, ἔμειναν μικρόν, καὶ ἀρχομένης ἤδη νυκτὸς ἐξαγαγόντες αὐτὸν τοῦ ἀκατίου, ὁ τζελάτης δὲ σκουρίον εἰς τὸν λαϊμὸν αὐτοῦ ἀπέπνιξεν αὐτὸν καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν". Τοιοῦτον τραγικὸν τέλος ἔλαβεν ὁ διάσημος Κύριλλος Λούκαρις, ζήσας 66 ἔτη (α).

Συγγράμματα.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων Κυρίλλου τοῦ Λουκάρειος πλὴν τῆς ψευδυποβολιμαίας Ὁμολογίας εἰσὶ γνωστὰ καὶ τὰ ἐξῆς.

- 1) Πραγματεία κατὰ Ἰουδαίων ἐν ἀπλῇ διαλέκτῳ πρὸς Γεώργιον τὸν Πάργαν. Ἐτυπώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1627 ἔτει δαπάνη καὶ ἐπιμελείᾳ Νικοδήμου τοῦ Μεταξᾶ (βλ. Α. Π. Βρετοῦ Νεοελλ. Φιλολ. μέρ. Α'. ἀριθ. 50).
- 2) Ὁρθόδοξα ἢ ἀδιάφορα. 3) Ἱστορία τοῦ διωγμοῦ τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν τέκνων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.
- 4) Θεολογικαὶ σημειώσεις. 5) Ὁμιλίαι διάφοροι. Τούτων τινὲς ἐξεφωνήθησαν ἐν Κρήτῃ τῷ 1598, ἐν Χίῳ τῷ 1599, ἐν Ἰασίῳ τῷ 1600 (βλ. Μ. Παρανίκια, Σχεδίασμα περὶ τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ἔθνει καταστ. τῶν γραμμάτ. κτλ. σελ. 159).
- 6) Πληροφορία σχολίων τοῦ Πατριάρχου Μελετίου εἰς τὸ Ἀλεξανδρινὸν μηρολόγιον. 7) Πραγματεῖαι τέσσαρες, περὶ τῆς ἐνανδρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, περὶ μετανόιας, περὶ τῶν μυστηρίων, καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. 8) Ἱστορία

(α) Hottingeri, Analecta historico-theolog. Nicol. Comn. Papadopoli, Histor. Gymnas. Patav. Pichler, Geschichte des Protestantismus in der Oriental. Kirche im 17. Jahrhundert. Μελετίου μητροπ. Ἀθηνῶν Ἐκκλησ. Ἱστορ. τομ. γ'. Κατάλογος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντ. ὑπὸ Ζ. Ματᾶ [Κωνστ. Οἰκονόμου] κτλ.

τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Ἰησουϊτῶν. 9) Ἐπιστολαὶ πρὸς διαφόρους. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Λουκάρειος ἐξεδόθησαν τινες Ἰταλιστὶ καὶ Λατινιστὶ ἐν Ἀμστελδοδάμῳ τῷ 1718. Ὁ δὲ Δαβίδ ὁ Ἑσχέλιος ἐξέδωκε δύο Ἑλληνιστί, γραφεῖσας ἐν Βενετίᾳ τῷ 1590, ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἐξ κατὰ Ἰουδαίων λόγων τοῦ Χρυσοστόμου, οὓς ἐξέδωκε τῷ 1602 ἐν Αὐγούστη. Αἱ δὲ πρὸς τὸν διδάσκαλόν του Μαργούνιον ἐπιστολαὶ ἐσώζοντο ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Οὐγγροβλαχίας Ἰωάννου Νικ. Μαυροκορδάτου· βλ. Fabricii Biblioth. Graec. Tom. XI, p. 522, ed. Harles.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ.

BENETIA.

Α'.

Η ΒΕΝΕΤΙΑ συνεχεται μετὰ τῆς ἀνατολικῆς (ἡμῶν) χερσονήσου καὶ τῆς πελασγικῆς (ἡμῶν) φυλῆς διὰ στενοτάτων δεσμῶν. Οὐδ' εἰς ἐποχὴν, κατ' ἣν ἡ ἐθνολογικὴ ἐπιστήμη τοσοῦτον Ξαυμασίως προώδευσεν, εἶναι πλέον ἄξια πίστεως τὰ ὑπὸ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως λεγόμενα, ὅτι οἱ Ἑνετοὶ ἢ Βενετοὶ ἦλθον ἐκ τῆς Τρωάδος εἰς Παταύιον (Πάδουαν) δδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀγήγορος. Ὁ ἐπισημότερος τῶν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα σοφῶν, ὁ Φρερέτος, ἀπέδειξεν ἤδη ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς Φιλολογίας, ὅτι οἱ Βενετοὶ ἦσαν ἀπόσπασμα τῆς Ἰλλυρικῆς οἰκογενείας. Γινώσκωμεν δὲ νῦν διὰ τῶν ἐμβριδεστέρων ἐρευνῶν τοῦ ἐν Σύρῳ αὐστριακοῦ προξένου κ. Γ. Χάχνου, τοῦ συγγράφαντος τὰς Ἀλβανικὰς μελέτας, ὅτι ἡ Ἰλλυρικὴ οἰκογένεια, πρὶν μὲν ἀνήκουσα εἰς τὴν περιφημον πελασγικὴν φυλὴν, τὴν σήμερον δὲ παρισταμένη ὑπο

τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν Λατίνων τῆς Ἰταλίας, ἐπεξετείνετο κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων τοῦ Ἀδριατικοῦ.

Ἡ Ἑνετικὴ δημοκρατία, ὡς ὑπὸ μυστηριώδους αὐτοματισμοῦ παρωδουμένη ἔκλινε πάντοτε πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην, ἐξ ἧς καὶ προῆλθε. Γνωστὸν ποῖαι ἦσαν αἱ μακραὶ σχέσεις τῆς Βενετίας μετὰ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ μετὰ τῶν μεσημβρινῶν Σλαύων. Ἐνεκα τῆς κατὰ τῆς Τουρκίας ἀδιακόπου πάλης τῆς προσεκλήσατο δόξαν ἀδανάτων. Αἱ δὲ μετὰ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς σχέσεις τῆς πληροῦσι τὰ ἔνδοξα αὐτῆς χρονικά.

Πρὸ πολλοῦ ἐπεδύμου νὰ ἐπαναῖδω τὴν πόλιν ταύτην τῶν δογῶν, ἐν ἧ ἔχω ἀρχαίους φίλους καὶ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καὶ εἰς τὰς Ἰταλικὰς οἰκογενείας. Ἄμα δ' ἡ περιφανὴς αὐτῆ πόλις ἀπελυτρώθη τῆς ξένης κυριαρχίας, ἀφίσασα κἀγὼ τὰ περίχωρα τῆς Διβόρνου, ἔνθα ἐπὶ τῶν ἀξιοδουμάστων παραλίῶν τῆς Μεσογείου (α) πολλὰ εἰρηνικὰ ἔτη διήγαγον, ἐνασχολουμένη εἰς φιλολογικὰ ἔργα, ἧτοι συγγράφουσα τὰς εἰς Ῥούμελην καὶ τὴν Πελοπόννησον (τὸν Μωρέαν) ἐκδρομὰς (β), τὴν εἰς τὸν τάφον τοῦ Δάντου ὁδοιπορίαν μου (γ), τὴν Σερβικὴν ἐξουσία, τὰς γυναικας ὑπὸ γυναικὸς, τὴν ἀλβανικὴν ἐξουσία (δ),

(α) Ὅρα τὴν περιγραφὴν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποδημίας ταύτης εἰς τὰς κατὰ τὴν Τροικίαν περιηγήσεις, Illustration de Paris, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ Ἑθνικῷ Ἡμερολόγιῳ τοῦ 1865 διατριβὴν μου ἐπιγραφομένην, ἢ Ἑνετικῆς.

(β) Ὁ κ. Γ. Γ. Παππαδόπουλος ἐδημοσίευσεν ἀρίστην ἀναλυτικὴν μετάφρασιν τοῦ συγγράμματος τούτου ἐν τῇ Πανδώρα.

(γ) Ὅρ. Ἑθνικὸν Ἡμερολ. τοῦ 1868.

(δ) Τὸ σύγγραμμα τοῦτο κατ' ἀρχὰς μεταφρασθὲν ἐλληνιστὶ ὑπὸ τῆς ἐν Τεργέστη Κλειοῦς, μετεγλωττίσθη ἀκολούθως Ἰταλιστὶ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρτόμ καὶ ἀλβανιστὶ ὑπὸ τοῦ κ. Ρ. Π. Καμάριτε.

τὸν ἑλληνικὸν κληρὸν (α), τὴν Ἑβραϊκὴν ἐπανάστασιν τῶν Σέρβων (β).

“Ὅτε ἔφθασα εἰς Βενετίαν, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1866, ἡ πόλις αὕτη δὲν κατεταράσσετο ὡς κατὰ τὴν ἀξιωματικὸν ἐποχὴν ἢ ἐπεχείρησα νὰ τὴν περιγραφάω (“Ὁρ. τὴν διατριβὴν μου „ἡ Ἑνετίς“). Ὁ τόπος ἐπιτυχῶν νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ βαρέος ζυγοῦ του, ἐδράττετο, μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τοῦ μεσημβρινοῦ λαοῦ ζωρότητος, πάσης εὐκαιρίας νὰ δείξῃ πόσῃ εὐχαρίστησιν τῷ παρεῖχεν ἡ ἀπολύτρωσίς του, καίτοι ἡ ἀναπόλησις τῶν θυμάτων ἅτινα (ὡς οἱ ἀδελφοὶ Βανδιέρος Μόρος καὶ Μανῖνος) ὑπέστησαν τὴν λαίμητόμον ἢ τὴν ἐξορίαν, συνήγου Ὀλιβεράς ἀναμνήσεις εἰς τὰς νομιμωτάτας καὶ εὐλογιάτας ταύτας ἐνδείξεις τῆς χαρᾶς του.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀποικία συγκινηθεῖσα ὀλόκληρος ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς πάλης, ἢ ἐπεχείρησαν οἱ Κρήτες πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀναμφισβητήτων δικαίων των, ἡρώτα μετ’ ἀδημονίας ἂν ἡ μοῖρα ἦτις κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ὑπῆρξε τοσοῦτον εὖνους εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρέχουσα αὐτῇ ἰσχυροὺς προστάτας, ἧδε φαίνεσθαι ἐπὶ πολὺ ἀσθηροτέρα πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἧς τὸ ἐνεργητικὸν καὶ θαυμασίον πνεῦμα ἐδημιούργησε τὴν Εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν καὶ ἦτις καὶ εἰς αὐτὰς τὰς συμφοράς τῆς παρέσχεν ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἀνδρῶπινον γένος, εἷς τε τοὺς Σημίτας καὶ τοὺς Ἰνδοευρωπαίους (γ),

(α) Ὁρ. τὴν διεθνῆ Ἐπιθεώρησιν τῆς Βιέννης, 1867.

(β) Ὁρ. τὴν Ἑλληνικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν 1867.

(γ) Ὁ ἀρχαιότατος πάντων πολιτισμῶν, ὁ κουσιτικὸς, ἐνεψυχώθη ἄλλοτε ὑπὸ τῆς ζωτικῆς πνοῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἴδὲ τὰς ἱστορίας τῆς σχολῆς τῆς Ἀλεξάνδρειας ὑπὸ τοῦ κ. Βασχερότου καὶ τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος.

πανταχοῦ διαδίδουσα τὰ φῶτα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας. Μηδὲν ἀναφέροντες περὶ τῶν πεπαιδευμένων Ἀράβων, οἵτινες τὰ μέγιστα θαυμάζονται τὴν σήμερον (α) καὶ οἵτινες ὀφείλουσι τὸ πᾶν (καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀμφίβολον πλέον τὴν σήμερον) εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἔμπνευσιν, τί ἤθελε γίνεαι ἡ Δύσις ἂν ἡ ἀναγέννησις τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν δὲν διεσκέδαζε τὸ βαδὺ σκότος καὶ ἀπερῆριπτε τὰς ὀλεθροῦς δεισιδαιμονίας τοῦ μεσαιῶνος.

Οἱ ἐν Βενετίᾳ Ἕλληνες τοσοῦτον ἐνεργὸν μέρος ἔλαβον εἰς τὴν ἀείμνηστον ταύτην διάδοσιν τῶν φῶτων, ὥστε εὐχῆς ἔργον εἶναι οἱ πεπαιδευμένοι τοῦ ἔθνους των νὰ ἐνασχοληθῶσι μετὰ ζήλου καὶ ἀκριβοῦς μερίμνης νὰ συνάξωσι τὰ δυστυχῶς διεσκορπισμένα εἰσέτι ἔγγραφα καὶ παντὸς εἶδους ἀποδείξεις, ἐξ ὧν καταφαίνεται μετὰ πόσης ἐνεργητικότητος καὶ ἐπιμονῆς συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἰταλικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ σοφὸς καὶ φιλόπρονος βιβλιοθηκᾶριος τῆς Μαρκιανῆς κ. Ἰωάννης Βελούδης συνέγραψεν ἤδη πολυτιμώτατον πόνημα, ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς ἀποικίας καὶ τῆς πόλεως αὐτὸ ἀρυσάμενος, ὕπερ εἶδε τὸ φῶς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συγγράμματι *Venezia e le sue lagune, Περὶ Βενετίας καὶ τῶν λιμνοσάλασσῶν αὐτῆς* (Τόμ. Α΄. Μέρ. Β΄). Τὸ πόνημα τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἑλληνιστὶ μετὰ πολλῶν προσθηκῶν καὶ διορθώσεων ἐν τῇ Χρυσᾷ ἀλλίδι τοῦ 1858 καὶ τοῦ 1863, ἐπιγραφόμενον Ἐπιμονήματα τῆς ἐν Βενετίᾳ ὀρθοδόξου ἀδελφότητος, καὶ τοῦ αὐτῆς ναοῦ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

(α) Ἐν τῇ τοσοῦτον κλειζομένη καὶ φημιζομένη γερμανικῇ φιλοσοφίᾳ δὲν ὑπάρχει σύστημα μὴ εὐρισκόμενον καὶ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖς. Καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεύτης καὶ λίαν ἰδιόρρυθμος Κάντης ἔχει ὡς προηγούμενόν του τὸν Αἰνησιδάμον. Ὁρ. τὴν περὶ Αἰνησιδάμου μελέτην τοῦ ἀποβιώσαντος Σαισσέτου, καθηγητοῦ Σορβῶνης.

Ὁ κ. Βελοῦδης, οὗ ὁ ἀδελφὸς Σπυρίδων, διακεκριμένος λόγιος, ἦτο εἷς τῶν μᾶλλον ἐνεργῶν νόων τῆς ἀποικίας, δὲν ἔπαυσε συλλέγων πολυτίμους σημειώσεις καὶ ἐρανίσματα περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀποικίας ταύτης, περὶ τῶν σχέσεων τῆς μετὰ τῆς Βενετικῆς κυβερνήσεως καὶ μετὰ τῶν πεπαιδευμένων, οἵτινες ἐπιτυχῶς ἐπενήργησαν εἴτε ἐπὶ τῶν ἰδίων Ἰταλῶν, εἴτε ἐπὶ τῶν ἰδίων Ἑλλήνων. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν ψελεῖ βραδύνει νὰ ἐκδώσῃ διὰ τύπου τὰ τοσοῦτον χρήσιμα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔργα του.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ λάφυρα τῆς Ἑλλάδος συνετέλεσαν τὰ μέγιστα ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Βενετίας, διότι προήγαγον διὰ τῆς μελέτης τῶν ἀξιολόγων ἔργων πρὸς τὰς καλὰς τέχνας τεχνικὸν αἶσθημα (α), ὅπερ τοσοῦτον μεγάλως ἀνεπτύχθη ἐν αὐτῇ. Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ πράγματος ἀρκεῖ νὰ βίψωμεν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μουσείου τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ ἀγίου Μάρκου. Ἀναφέροντες δ' ἐν μόνον παράδειγμα, λέγομεν ὅτι τὸ σύμπλεγμα τοῦ Γανυμήδου ἀρπαγέντος ὑπὸ ἀετοῦ εἶναι τοσοῦτον ἐντελές, ὥστε ἀπεδόθη εἰς τὸν Φειδίαν. Πόση δ' ἡ ἐπιβρόχῃ τῆς ᾠρησκευτικῆς τέχνης, λαμπρὸν ἔστω παράδειγμα ἡ βασιλικὴ (ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Μάρκου, καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι μεγαλοπρεπῆς Βυζαντινὸς ναὸς μετηνέχθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, ὡς λέγει τὸ συναξάριον περὶ τοῦ ἱεροῦ οἴκου τῆς Δωρέτης, ἐπὶ τῆς βενετικῆς γῆς. Ἡ περιφημία παλὰ δ' ὄρο καὶ τὰ ἐν τῷ ᾠρησαυροφυλακίῳ τοῦ ἀγίου Μάρκου διατηρούμενα πράγματα δεικνύουσιν ὅτι ἡ

(α) Γνωρίζομεν ὅτι ἡ τοσοῦτον εὐγενὴς καὶ τοσοῦτον ὑψηλὴ τοσκανικὴ τέχνη ἐγεννήθη ἐν Πίσση, ἑλληνικὴ ἀποικία, περὶ τοὺς καλλιτέχνας, οἵτινες μελετῶντες τὰ λείψανα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἤσπείναν ὅτι ἀναγεννᾶται εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων.

τέχνη αὕτη ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀξιόλογα πρότυπα εἰς τοὺς Δυτικούς.

Ἄλλ' ἡ ἐπιβρόχῃ τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο ἀποτελεσματικωτέρα ἐν Βενετίᾳ, ὅτε συνέστησαν ἀποικίαν, ἧς ἡ ἀνάπτυξις ὑπῆρξε τοσοῦτον ταχεῖα καὶ ἡ εὐμερία ἐπὶ μικρὸν τινα χρόνον τοσοῦτον μεγάλη. Ἡ ἀποικία αὕτη ἀνέρχεται εἰς τὸ τέλος τοῦ 16 αἰῶνος, ἀκριβῶς κατ' ὄν χρόνον ἡ πτώσις τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ἐφαίνετο ὅτι κατεδίκαζε τὸν Ἑλληνισμόν εἰς ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν (α). Καὶ συνεστήθη μὲν ἡ ἀποικία ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων τῶν τόπων, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ τὸ νησιωτικὸν στοιχεῖον ἐπεκράτησεν ἐν αὐτῇ. Αἱ μεταξὺ Βενετίας, Κύπρου, Κρήτης καὶ Ἰονικῶν νήσων (β) ὑπάρχουσαι σχέσεις συνέτειναν νὰ ἐπαυξήσῃσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποίκων. Ὅτε οἱ Βενετοὶ ἀπώλεσαν τὴν Κύπρον, τὴν Κρήτην καὶ τὸ Ναύπλιον, οἱ Ἕλληνες τῶν χωρῶν τούτων εὗρον εὐτυχῶς ἄσυλον εἰς τόπον ἔνθα οἱ ἀδελφοὶ των συνεστήθησαν ἤδη. Ἀπὸ τοῦ 1540 δὲ μέχρι τοῦ 1690, ἡ κίνησις ἧτις ἔσυρεν αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν ταύτην, συνετέλεσε τὰ μέγιστα πρὸς ἀγαθὸν τῆς ἀποικίας, διότι τὰ μέλη αὐτῆς μετὰ τῆς νοήμονος ἐνεργητικότητός των ἐδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἐμπόριον, κατ' ἣν ἐποχὴν ἡ Δύσις οὐδὲν ὑποπετεύετο τὸ εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐπιφυλασσό-

(α) Νομίζω ὅτι ἀρκούντως ἀλλαγῶ ἀπέδειξα, ὅτι ἡ καταστροφὴ αὕτη προσέβαλε μόνον τὰ νοσῶδη στοιχεῖα, ἀφίνουσα ἀδίκτους ἀπάσας τὰς ζωτικὰς δυνάμεις τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος. Ἴδὲ περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐξουθέντητος τὴν Ἐπιθεωρήσιν τῶν δύο κόσμων, κατ' Αὐγούστον τοῦ 1867.

(β) Ὁ κ. Ράλλης συνήνωσεν εἰς ἓνα τόμον καὶ μετέφρασεν ἑλληνιστὶ τὰ ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων ἔρῳρα μου περὶ τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῶν σχέσεών των μετὰ τῶν διαφόρων δεσποτῶν των.

μενον μέγα μέλλον. Τῷ 1635 τὸ κυβερνητικὸν σῶμα ἠρέσθημεν 474 ψηφηφόρους.

“Ἄμα δὲ συστηθέντες οἱ Ἕλληνας, ἐφρόντισαν νὰ διατηρήσωσι τὴν ἐθνικότητά των διοργανίζοντες στερεῶς τὰ περὶ τῆς λατρείας καὶ τὴν διδασκαλίαν των. Καὶ ἴδιος μὲν ναὸς αὐτῶν ἔμελλε νὰ δέξῃ τὴν θρησκευτικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἣν ἤθελον νὰ ὑπερασπισθῶσι κατὰ τῆς πανούργου διαδόσεως τῆς Ἰταλικῆς δεοκρατείας· ἡ σχολὴ δ’ ἔμελλε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς νέας γενεὰς τὴν πρὸς τὰ γράμματα ἔρσην (ἢ τάσιν), ἣτις εἶναι ἡ ὑπερτάτη δόξα τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν — φιλοσόφων, καλλιτεχνῶν, ποιητῶν, πεπαιδευμένων, πολεμιστῶν — καὶ τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα κατέστησεν ἀμφίβολον ἂν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἦναι ἐπιδεικτικὸν πλειοτέρας τελειότητος. Τριάκοντα τέσσαρα ἔτη (1539—1573) ἡ ἀποικία παρέσχε μετὰ φιλοπάτριδος γενναιοδωρίας ἀφ’ ὧν ὑπογράφας (α) πρὸς ἀνέγερσιν Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, ἧς ὁ ἐγκαινιασμός ἐγένετο τῷ 1564, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τοῦ προπυλαίου ἐπιγραφή τοῦ σοφοῦ Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ. „Χριστῷ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ ἁγίῳ Μάρτυρι Γεωργίῳ οἱ μέτοικοι καὶ οἱ ἀεὶ καταίροντες Ἐνετιάζε, ὅπως ἔχοιεν κατὰ τὰ πάτρια τῷ Θεῷ θρησκείαν, ἐκ τῶν ἐνότων φιλοτιμησάμενοι τὸ ἱερὸν ἀνέστηκαν, α φ ξ δ’.“

(α) Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ ἀργύριον εἰς λαὸν γινώσκοντα ἄπασαν τὴν ἀξίαν του, τὸ ἀργύριον, λέγω, δὲν ἔλειψεν εἰς τὰς ὠφελίμους πράξεις. Ἄδικως ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ φιλαργυρίαν τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως, ὅπερ λαμβάνει τὰς περιπετείας τοῦ μέλλοντος. Γρηγόριος Γ. ὁ Γκιλικας, ὁ ἠρωϊκὸς ἡγεμὼν Μολδαβίας, ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐκαλεῖτο φιλάργυρος, ἀλλ’ ὅτε ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ τὴν Βουκοβίνην, ὁ φιλάργυρος οὗτος ἐπαψίλευσε τὸν χρυσὸν του πρὸς σωτηρίαν ρουμανικῆς ἐπαρχίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ χρυσὸς του δὲν ἠδυνήθη νὰ κωλύσῃ τὴν Τουρκίαν ἀπὸ τῆς ἀτιμίας, δὲν ἐφείσθη οὔτε τοῦ αἵματός του, ὡς καὶ τῶν θησαυρῶν του.

Ἡ φροντίς περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς ἐκκλησίας ταύτης παρεδόθη εἰς τεχνίτας τοῦ ἔθνους, τὸν ἐκ Κρήτης Μιχαὴλ Δαμασκηνὸν, τὸν ἐκ Κύπρου Ἰωάννην, τὸν Θωμᾶν, Βάδαν, τὸν Ἰάκωβον Βασιλάκη, τὸν Ἰωάννην Βλαστὸν, τὸν Ἐμμανουὴλ Ζανῆν κτλ. Ἀπὸ τοῦ 1577 μέχρι τοῦ 1780 ἔσχε σειρὰν ἀρχιεπισκόπων, ὧν πρῶτος ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Μονεμβασίας σοφὸς Γαβριὴλ Σεβήρος (:).

Ἄμα τελειωθεῖσης τῆς ἐκκλησίας, ἐνησχολήθησαν περὶ τοῦ σχολείου, διότι οἱ Ἕλληνες φρονοῦσιν ἤδη, ὡς οἱ σημερινοὶ Ἀγγλοσάξονες τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, ὅτι τὸ σχολεῖον εἶναι τὸ πρῶτον κόσμημα τῆς χριστιανικῆς πόλεως. Ἡ τῷ 1593 συστηθεῖσα σχολὴ διήρκεσε 208 ἔτη. Μεταξὺ τῶν σοφῶν καθηγητῶν αὐτῆς διέπρεψαν Θεόφιλος ὁ Κορυδαλεὺς, Μητροφάνης ὁ Κριτόπουλος, ὁ Γερμανὸς Ῥασοξέστης, ὁ Φραγκίσκος Σκούφος, ὁ περίφημος ἱεροκῆρυξ Ἡλίας Μηλιάτης. Ὅτε ὁ ἐκ Κερκύρας εὐγλωττος δικηγόρος Θωμᾶς Φλαγγίνης κατέβησε, τῷ 1664, διὰ διαθήκης ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων πρὸς ἀνέγερσιν σεμιναρίου (ἱερατικοῦ ἢ ἐκκλησιαστικοῦ γυμνασίου), τοῦτο ἀντεκατέστησε τὸ σχολεῖον (τῷ 1701). Ἀριθμοῦνται δὲ μεταξὺ τῶν καθηγητῶν τοῦ σεμιναρίου (τούτου) ὁ ἐκ Κυθωνιῶν Θωμᾶς Κατένης, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Ἰωάννης Πατούσας, ὁ ἐκ Ζακύνθου Ἀντώνιος Κατήφορος, ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Ἀγάπιος Λοβέρδος, ὁ ἐκ Κυθήρων Σπυρίδων Βλαντιῆς. Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος ἀναφέρουσαν τοὺς ἐκ τοῦ Σεμιναρίου ἐξεληθόντας ἐπισήμους ἀνδρας, λαϊκοὺς καὶ ἱεραμένους.

Αἱ μοναχαὶ μοναστηρίου συστηθέντος τῷ 1609 ἀνέλαβον τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νεανίδων, τοσοῦτον παρημελημένην τότε κατ’ ἅπαντα τὰ μεσημβρινὰ μέρη. Ἐν ἐλλείψει καλογραιῶν,

τῷ 1822, τὸ σχολεῖον τοῦτο ἐκλείσθη. Ἡ βιβλιοθήκη ἦτο πλουσία ἐλληνικῶν χειρογράφων. Κατέχει δ' ἔτι πολῦτιμον πάπυρον τῆς Ῥαβέννης, ἀναγόμενον εἰς τὸν ἕκτον αἰῶνα (553).

Ἀφότου δ' Ἑλλήν Ἱπποκράτης ἐδημιούργησεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἱατρικὴν, οἱ συμπατριῶταί του δὲν ἔλειψαν νὰ περιᾶλπωσι τὴν ἐπιστήμην ταύτην. Καὶ ἡ ὑγεία λοιπὸν τῶν μελῶν τῆς ἀποικίας δὲν ἦτο πλέον παρημελημένη, ὡς καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματός των. Ὁ Φλαγγίνης συνέστησε νοσοκομεῖον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ ἔθνους των.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐμερίμνων μόνον διὰ τὰ ἀποβλέποντα τὴν πόλιν των, ἀλλ' ἐκήδοντο καὶ περὶ πάντων τῶν ἐλληνικῶν τόπων, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἀλβανίας. Δι' ἀδρῶν δαπανῶν, ὅς οὗτοι ἀνέλαβον (1648—1762), πλεῖστα σχολεῖα συνεστήθησαν ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἰωαννίνοις, ἐν Πατρῶν, ἐν Δελφίνοις. Ἡ ἐν ἐξορίᾳ Ἑλλάς ἐκώλυε τὴν ἐν δουλείᾳ Ἑλλάδα νὰ πύσῃ εἰς τὴν βαρβαρότητα, ἣν ἐξ ἀνάγκης ἐπιφέρει ὁ ἰσλαμισμὸς, ἐνῶ βασιλεύει ἡ ἀνάτοξ βραδυμία του, καὶ μετὰ φιλοστόργου μερίμνης διετῆρει ἐπὶ τῆς γῆς τῶν προγόνων τὸν σπινθῆρα ὅστις ἐμελλεν ἡμέραν τινὰ νὰ γίνῃ λαμπρὸς φάρος δι' εὐτυχεστέρας γενεάς. Οἱ μᾶλλον ζηλωταὶ θεμελιωταὶ τῶν σχολείων ἦσαν ὁ ἠγούμενος Ἐπιφάνιος, ὁ Μάνος, Κούμας, οἱ Καραϊωάννη, οἱ Μαροῦτζαί, ὁ Ἰωάννης Δέκας. Τυπογραφεῖα ἐν μεγάλῃ ἐνεργείᾳ ἐδημοσίευσεν βιβλία τῶν σχολείων καὶ ἐκκλησιαστικά. Καὶ σήμερον ἔτι ὑπάρχουσι δύο τυπογραφεῖαι, ἡ τοῦ Φοίνικος καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλλήνων τυπογράφων τῆς Βενετίας, τῶν ἀληθῶς εὐεργετῶν τοῦ ἔθνους, ὀφείλομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὸν Λεόνικον (1486) καὶ τὸν Ζ. Καλλέργην (1499—1509), ἀμφοτέρους ἐκ Κρήτης, τὸν Α. Κουνάδην ἐκ Πατρῶν, τὸν

Ν. Σοφιανὸν ἐκ Κερκύρας, τὸν Μ. Μαργούνιον (1522—1568), τὸν Ν. Γλυκὺν, τὸν Ν. Σάρον καὶ τὸν Π. Θεοδόσιον, ἐξ Ἰωαννίνων καὶ τοὺς τέσσαρας (1671—1836).

Ἡ ἀποικία λίαν καταταραχθεῖσα ἐκ τῶν καταδιωγμῶν, οὓς ὁ παπισμὸς συνεβούλευσεν, ὁ δ' ἀποστάτης ἀρχιεπίσκοπος Μελέτιος (1708) περιέδαλψεν, ἤρχισε νὰ διασκορπίζηται εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὰς χώρας τοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας, καὶ οἱ ἄποικοι ἔσπευσαν νὰ συστηθῶσιν εἰς Λιβόρνον, εἰς Τεργέτην, εἰς Βιέννην, εἰς Πέστην κτλ. καθόσον μάλιστα ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ ὁ μέγας δούξ Τοσκάνης Λεοπόλδος προσεῖλκυσαν διὰ τῆς ἀνεξιδρωσκείας των τοὺς μὴ παραδεχομένους τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα χριστιανούς. Ἡ πτώσις τοῦ ἐμπορίου τῆς Βενετίας ἐπετάχυνε τὴν μετοικεσίαν ταύτην. Ἐπὶ τέλους δ' ἡ καταστροφή τῆς δημοκρατίας (1797) καὶ αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος συμβᾶσαι ταραχαὶ ἐξαφανίσασαι τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν καταστημάτων κεφάλαια, ἐπήγαγον τὸν παντελῆ ὄλεθρον, ὥστε πρέπει νὰ καταφύγη τις εἰς ἀνακριτικὰς μελέτας, θελών νὰ λάβῃ ἰδέαν τῆς ἀρχαίας εὐημερίας τῆς πόλεως. Τῆς δὲ Τεργέστης ἀναλαβούσης ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ τὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν ἄλλοτε ἡ Βενετία, ἡ ἐλληνικὴ ἀποικία τῆς πόλεως ταύτης ἐμεγεθύνθη μετ' αὐτῆς καὶ σήμερον διαμερίζεται τὴν εὐημερίαν τῆς (α).

Β'.

Ἀδύνατον νὰ εἴψωμεν ὄμμα προσεκτικὸν ἐπὶ τῆς Βενετίας καὶ νὰ μὴ εὕρωμεν πανταχοῦ τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἐνδόξου

(α) Κατὰ τὴν ἐν Βενετίᾳ διατριβήν μου, τῷ 1867, ἐπιτροπὴ τῆς νῦν ἀνεούσης ἀποικίας τῆς Τεργέστης ἔλαβε πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Ἐν

ταύτης ἀναγεννήσεως, ἥς ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ πρῶτα σπέρματα ἀναφέρονται εἰς τὴν αἰώνιον γονιμότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἄλλὰ καὶ συγχρόνως πανταχοῦ παρατηρεῖται ὅτι ἡ μισαλλοδοξία κατέφερε νὰ πνίξη καὶ ἄπασαν τὴν χερσόνησον τὴν κίνησιν ἣτις ἔμελλε νὰ μεταποιήσῃ τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ἡ μισαλλοδοξία μὲν αὕτη, ἣν εἶδομεν τοσοῦτον ὀλεθρίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀποικίαν, δὲν ὑπερίσχυεν ἐπὶ τοῦ πλείστου μέρους τῶν ἐξορίστων, οἵτινες διὰ τῶν ἑρησικευτικῶν πεποιθήσεών των προεφυλάχθησαν ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἐπιβροχῆς τῆς Ῥώμης. Ἄλλ' οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶχον τὰ αὐτὰ μέσα τοῦ νὰ ἀποφύγῃσι τοῦτο, καὶ ἡ πτώσις τῆς Ἰταλίας, εἰς ἣν ὅμως συνετέλεσαν καὶ τὰ λάθη καὶ αἱ ἰδιοτροπίαι τῶν ἀνδρώπων τῆς Ἀναγεννήσεως, ἤρξατο τὴν ἡμέραν καὶ ἦν αἱ κυβερνήσεις μετεποικήθησαν εἰς παθητικὰ ὄργανα τῆς βωμαϊκῆς πολιτικῆς. Τοιαῦται σκέψεις ἐγεννῶντο ἐν τῷ πνεύματί μου καὶ ὄν χρόνον ἐξήταζον τὸ πλούσιον μουσεῖον τοῦ καθηγητοῦ Σχιερῶνη.

Οἱ ζωγράφοι τῆς Ἑνετικῆς σχολῆς συνετέλεσαν οὐχ ἥττον εἰς τὴν δόξαν τῆς Βενετίας, ὅσον οἱ πολιτικοὶ ἄνθρωποι οἵτινες ἀνύψωσαν τοσοῦτον μεγάλως τὴν δυνάμιν τῆς. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι καὶ ὅσον ἀπομακρυνόμεθα τοῦ χρόνου καὶ ὄν ἡ Βασίλισσα τοῦ Ἀδριατικοῦ ἐξήσκει τοσοῦτον μεγάλην ἐπιβροχὴν εἰς τὰς τύχας τῆς Ἰταλίας, τὰ ὀνόματα τοῦ Τιτιανού, τοῦ Πιντορέτου, τοῦ Βερονέσου, τοῦ Γεωργιῶνου, τοῦ Βελλίνου κατήντησαν νὰ γίνωσι δημοτικώτερα παρὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Μορεσίνου καὶ τοῦ Δανδόλου.

τῆ ἑλληνικῆ Ἀνεξαρτησία καὶ ἄλλαις ἐφημερίσι τῆς Τεργέστης εὐρίσκειται ἡ πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ἀπάντησίς μου καὶ ἡ περιλήψις τῆς συνδιαλέξεώς μας.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἰσχυρὰ ἐκείνη δύναμις ἣτις προήγαγε τοσοῦτους περιφήμους διπλωμάτας καὶ τοσοῦτους ἀτρομήτους στρατηγούς, ἐδείκνυε τὴν ἐνεργητικότητά της καὶ ἐπὶ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον. Ὅτε δι' ἐνὸς τῶν ἀποκρύφων ἐκείνων νόμων, δι' ὧν ἀνεπτύχθη ἡ ἀγγίνοια τοῦ Βίκωνος, τοῦ Χερδέρου καὶ τοῦ Χερκέλου, ἡ δύναμις αὕτη ἔπαυσε νὰ ἐμφυχόνῃ τὸ κοινωνικὸν σῶμα, οἱ μεγάλοι καλλιτέχνη ἐξέλιπον μετὰ τῶν μεγάλων πολιτικῶν καὶ ἡ ἔνδοξος δημοκρατία ἐβάδισε πρὸς τὴν πτώσιν μέχρι τῆς καταστροφῆς ἣτις ἐπέδρασε τέλος εἰς τὴν ὑπαρξίν κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.

Τῷ 1848 ἡ Βενετία κατέβαλε μέγαν ἀγῶνα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Οὐδεὶς ἐλησμόνησε τὴν ἡρωϊκὴν πάλην — ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ Ἐβρίκου Μαρτίνου (τῷ 1859) ἐν τῷ περὶ τοῦ Δανιὴλ Μανίνου συγγράμματί του, — ἣν ὑπέστη τότε μετὰ σπανίας τόλμης καὶ ἀξιοδουμάστου ἐπιμονῆς κατὰ τῆς ξένης κυριαρχίας.

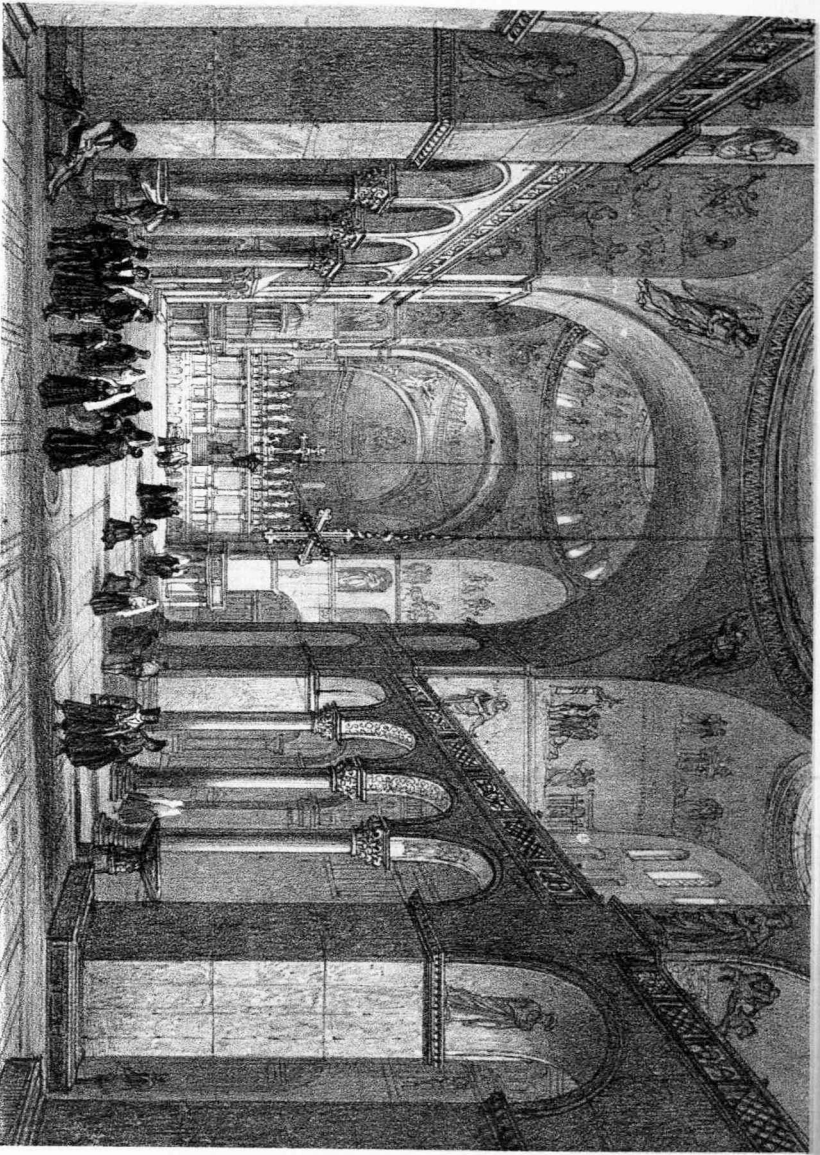
Ἀναγεννωμένης τῆς πολιτικῆς ζωῆς ἡ ζωγραφικὴ ἔκαμνε γενναίως ἀποπείρας ἵνα συνδέσῃ καὶ αὖτις τὴν ἄλλωσιν τῶν παραδόσεων, περὶ ὧν δικαίως ἐναβρύνεται ἡ Βενετία. Ἐπειδὴ πλείστοι τῶν Ἑνετῶν ζωγράφων ἔπεμψαν εἰκόνας εἰς τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τοῦ 1867, ἡ εἰδικὴ κριτικὴ ἐξιχνίασεν ἔργα προαχθέντα ἐκ τῆς ὁρμῆς ταύτης, ἣτις ἐπαξίως πρέπει νὰ ἐνθαφρύνηται ὑπὸ τῶν φίλων τῶν τεχνῶν καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ὁ καθηγητὴς Φήλιξ Σχιερῶνης, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀντιπροσώπων τῆς συγχρόνου βενετικῆς σχολῆς, μοι φαίνεται ὅτι παριστᾷ ἐντελῶς ἐποχὴν δοκιμασιῶν καὶ παθημάτων ἀπαύστως ἀναγεννωμένων.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Νατάλης, εἶναι ὡς ἡ ἀρχαία βενετικὴ

σχολή, προκατειλημμένος αποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς καλλονῆς καὶ τῶν σχημάτων. Ἡ Βενετία (ἐν τοῖς σχεδίοις αὐτοῦ) πανταχοῦ νικήτρια, πλήρης τολμηρᾶς πεποικίσεως εἰς τὴν γενναϊότητα τῶν στρατιωτῶν της καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ναυτικῶν της, οὐδεμίαν ἐγίγνωσκεν ἐκ τῶν θλίψεων ἐκείνων καὶ τῶν ἀδημονιῶν, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰ εἰς τὸν μυστικισμόν παραδιδόμενα ἔθνη, καὶ τοὺς χρόνους κατ' οὐς ἡ ἀποδράβρυνσις σωρηδὸν κυριεύει τοὺς καλλιτέχνας. Ἡσθάνετο δ' αὕτη κατὰ ὕψιστον βαθμὸν τὸ αἴσθημα ὅπερ οἱ ἀσκητικοὶ συγγραφεῖς ἀποκαλοῦσι „τὸ ἐγκαύχημα (ἢ φρόνημα) τῆς ζωῆς“. Τὸ ἐγκαύχημα τοῦτο ἀναφαίνεται εἰς ἅπαντα τὰ λαμπρὰ μνημεῖα πόλεως τὴν ὁποῖαν ὁ Φίλιππος Κομμίνης ἄριστα ἀπεκάλεσε „θριαμβεύουσαν“· εἶναι ἡ Μοῦσα τῶν ἐξέχων καὶ ἡδυπαδῶν καλλιτεχνῶν, ὡς τὸ αὐστηρὸν πνεῦμα τοῦ Μεσαιῶνος ἐμπνέει τὸν Fra Angelico da Fiesole, οὗτινος αἱ ἄξιοι τῶν σεραφεῖμ σκηναὶ ἀποτελοῦσι τὸν στολισμὸν τοῦ ἀνακτόρου Πίττη καὶ τὴν σοβαρὰν Ἰσπανικὴν σχολήν, ἧς ὁ στρατάρχης Σούλιος (οὗτινος τὸ μουσεῖον διεσκορπίσθη νῦν) κατεῖχε τοσαῦτα ἀριστουργήματα, ὧν εἶδον ἐν ἀξιολογώτατον ἔργον ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Σχιαβώνη τὴν ἀγίαν τοῦ Μυρίλλου.

Ὁ Σχιαβώνης ζῶν εἰς αἰῶνα, κατ' ὃν ἡ Βενετία ὑπὸ παραχῶν κατασπαρασσομένη ἐφαίνετο ὅτι κατέστη Νιόβη τῶν πόλεων, ὄφειλεν, ὡς οἱ καλλιτέχνη τῶν ἐποχῶν κατ' ὧς ἐπικρατεῖ τὸ αἴσθημα τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, νὰ περιορισθῇ εἰς ἑαυτὸν προσκολλόμενος μετὰ ἐπιμελοῦς ἐπιμονῆς εἰς τὴν μελέτην τῶν φαινομένων τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς. Καὶ φεύγουσι μὲν τὰ φαινόμενα ταῦτα παντάπασι τὸν γλύπτην, ὡς καταδεδικασμένον νὰ προάγῃ σχήματα,

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ἀλλ' ἡ ἱστορία τῶν τεχνῶν δεικνύει ὅτι ὁ ζωγράφος πολλαῖς εὔρεν εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὑψηλὰς ιδέας. Μὴ παραδεχόμενοι μετὰ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀγίας Ἐλισάβετ ὅτι ἡ ἡθικὴ καὶ θρησκευτικὴ τέχνη εἶναι ἀνωτέρα τῆς τέχνης, ἣτις διατηρεῖ τὰς ἀπαραμίλλους παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς ἰλαρότητος, δὲν δυνάμεθα νὰ διαμφισβητήσωμεν περὶ τούτου.

Οὐδὲν ἄλλο ἀντικείμενον ἀνῆκε καλλίτερον εἰς τὸ ἐξόχως πνευματικὸν προτέρημα τοῦ Σχιαβόνου, ὅσον ἡ τοῦ Ῥαφαήλ εἰκὼν, ἣν ἐσχεδίασε διὰ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον Β' (α). Ὁ ζωγράφος τοῦ Οὐρβίνου καταβλήθεις προῶρως ὑπὸ τῆς ἡδυπαθείας εἰς τὴν πόλιν τῶν αἰσθήσεων, ἐνθα ἐβασίλευεν ὁ Δέων Ι', δὲν εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἀναγεννήσεως ἐκείνης, ἣν αἱ ὑψηλαὶ ἐμπνεύσεις, ληφθεῖσαι παρὰ τοῦ πνεύματος τῆς Ἑλλάδος, τοσοῦτον ἀπλίως προήχθησαν, διότι οἱ ἐνδοξότεροι ἀντιπρόσωποι τῆς δὲν ἡδυνήθησαν νὰ πᾶσαι χαλινὸν εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν μεσημβρινῶν παθῶν των, καὶ διότι θυσιάζοντες τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἡδονήν, τὸ μέλλον εἰς τὸ παρὸν ἐπεβεβαίωσαν τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἐμβριθῶν καὶ φρονίμων γενεῶν τοῦ βορρᾶ.

(α) Ἐκ χαλκογραφῶν τινων ἐντελῶς ἐξεργασμένων δύνανται οἱ φίλοι τῶν καλῶν τεχνῶν, οἵτινες δὲν εἶδον τὰς εἰκόνας τοῦ Γ. Σχιαβόνου, νὰ συλλάβωσιν ἰδέαν τοῦ πνεύματος τοῦ ζωγράφου τούτου. Τὸ ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ 1865 περιέχει τὴν προτομὴν τοῦ συγγραφέως τοῦ ἄρθρου τούτου, νέας τότε (16 ἐτῶν) σχεδιασθεῖσης ὑπὸ Σχιαβόνου καὶ χαλκογραφηθείσης ὑφ' ἐνὸς τῶν καλλιτέρων τεχνιτῶν τοῦ Λονδίνου. Δὲν ἀναφέρομεν δὲ καὶ ἐφημερίδας γαλλικὰς, γερμανικὰς καὶ ἰταλικὰς αἵτινες τὸ ἐξυλογράφησαν. Ἐτερον σχέδιον γενόμενον τῷ 1866 κατὰ τινα φωτογραφίαν, ἐξυλογραφηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Σολμῶνος μετὰ τισαύτης ἐπιτυχίας, ὥστε ὁ περίφημος οὗτος ξυλογράφος, εἰς ὃν ὁ Ναπολέων Γ' ἐνεπιστεύθη τὸν Καίσαρα τῆς Ἰγγρίας, ἐτιμήθη μετὰ τὴν γενικὴν ἔκθεσιν διὰ τοῦ παρασήμου τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἡ ξυλογραφία αὕτη ἐξετυπώθη ἄριστα ὑπὸ τοῦ κ. Chardon, ὁδὸς Haute feuille, 30, ἐν Παρισίοις.

Ἡ πλουσία συλλογὴ τῶν εἰκόνων τῶν ἀρχαίων Βενετῶν διδασκάλων γενομένη ὑπὸ τοῦ Σκιαβρόνου παρέχει εἰς τὸν φιλόσοφον παρατηρητὴν τύπον προσωποποιούντα ἄριστα τὴν μεγάλην κίνησιν τῶν ἰδεῶν, ἣτις ἄρχεται τὸν ΙΕ' αἰῶνα κατ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἕλληνες ἀποσπῶσι τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τῆς ἐπιβροῆς τοῦ μεσαιῶνος, καὶ ἣτις τελευτᾷ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ΙΖ', ὅτε οἱ Πάπαι προστάται τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν ἀναφαινόμενοι, ἀφοῦ ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τρομερῶν ἀρχιερέων, οἷοι ὁ Παῦλος Γ', ὁ Παῦλος Δ' καὶ ὁ Πῖος Ε' ἔχουσι διαδόχους ἀνδρώπους, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος καταπλήσσει οὐχ ἥττον ὡς καὶ αἱ δογματικαὶ καινοτομίαι, καὶ οἵτινες συγκαταλέγουσι τὴν κίνησιν τῆς γῆς μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αἰρέσεων.

Κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἡ Βενετία εἶναι εἰς ἅπασαν αὐτῆς τὴν δόξαν. Παλαίει ὑπερφηφάνως κατὰ τοῦ Ἰσλαμισμού, οἱ υἱοὶ τῆς ἐξασκοῦσι μεγάλην ἐπιβροῆν ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἀνατολῆς, καὶ μία τῶν συγατέρων τῆς, ἡ Αἰκατερίνα Κορνάκου (1454—1510) ἐλθοῦσα εἴδεσε πρὸ ποδῶν τῆς τὸ στέμμα τῆς Κύπρου, τῆς προσφιλοῦς νήσου τῆς Ἀφροδίτης. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀναγεννήσεως ἀναπτύσσεται ἐλευθέρως εἰς τὰ τείχη ταῦτα τὰ ὁποῖα ἡ ἡμισέληνος ἐσεβάσθη, καὶ ἔνθα ἀρειμάνιος ἀριστοκρατία ἀναδείκνυται ὡς λίαν διατεθειμένη νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ κληρου, ὅταν φαίνονται εἰς αὐτὴν ὑπερβολικαί. Ὁ Πέτρος Βέμβος ἀνήκων εἰς ἓνα τῶν ἐπισημοτέρων οἴκων τῆς Βενετίας, ὁ Πέτρος Βέμβος, ὁ διατηρήσας τὴν περίφημον Μαρκιάναν (βιβλιοθήκην τοῦ ἀγίου Μάρκου), συστηθεῖσαν μὲν ὑπὸ τοῦ Πετράρχου, πλουτισθεῖσαν δ' ὑπὸ τῆς Ἑλένης Βησσαρίωνος (1468), ὁ Βέμβος, μαθητῆς ἐνταυτῷ τοῦ Δασκά-

ρευς, φίλος δὲ τῆς Λουκρετίας Βόργια, τοῦ τυπογράφου Ἀλδεμανουκίου καὶ τοῦ δαιμονίου Σαγγίου, ἱστοριογράφος τῆς δημοκρατίας καὶ γραμματεὺς τοῦ Λέοντος Γ', ἐραστῆς τῆς Μοροσίνης, καὶ εὐνοούμενος τῶν παπῶν, ἐπικούρειος καὶ καρδινάλιος — ἐπίσκοπος Βεργάμου, φαίνεται πλήρης τύπος τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ παραδόξως ἠλεκτρικοῦ πνεύματος τοῦ καιροῦ του (1470—1539).

Καίτοι ὁ Βέμβος ἄφειλε τὴν πορφύραν εἰς τὸν Παῦλον Γ' (Φαρνέσιον), οὗτος ἀπεναντίας φαίνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ (1534) ὡς προσωποποίησις πολὺ διαφόρων τάσεων, ὡς ἔκφρασις (ἢ παράστασις) τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ὁ φιλόσοφος ἱστορικὸς Λεοπόλδος Ράγκος ὀνομάζει, „ἐπανόρθωσιν (ἢ τὴν ἀναγέννησιν) καθολικὴν“, νίκην τῆς Ἰσπανικῆς μισαλλοδοξίας ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἄν ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Γεωργιῶνος, ἂν ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τοῦ Τιτιανοῦ, ἢ πλήρης ἐκφράσεων εἰκῶν τῆς βασιλείας τῆς Κύπρου, ἢ πνευματώδης φυσιογνωμία τοῦ Βέμβου οὐδὲν ἀσκητικὸν ἔχουσι, δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Παύλου Γ', οὓς παρέστησεν οὕτως ἐντελῶς ὁ περίφημος ἀρχηγὸς τῆς Ἑνετικῆς σχολῆς. Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ ὄργανον τῶν Zelanti (Ζηλωτῶν), ὅπερ συνεκάλεσε τὴν σύνοδον τῆς Τρέντης, ἐνέκρινε τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἐταιρίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀνεῴωσεν εἰς τὴν τοσοῦτον γνωστὴν σφραγίδα (Bulla) in coena Domini (τοῦ Μυστικοῦ δείπνου) ἁπάσας τὰς ἀξιώσεις τοῦ Γρηγορίου Ζ' καὶ τῶν δικτατόρων παπῶν τοῦ μεσαιῶνος.

Ἐνὸσφ αἱ πλειότεραι τῶν καθολικῶν χωρῶν ὑπήκουον εἰς τὴν σφοδρὰν ταύτην ὄψιν, ἢ Βενετία καὶ ἡ Γαλλία ἀνδίσταντο. Μὴ ἐγκρίνουσαι νὰ ἐπεκτείνωσι τὰς ἐπικου-

ρείους διδασκαλίας, αίτινες είχαν διαδοῦν κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν, προσεκολλῶντο εἰς τὸ μετριόφρον ἐκεῖνο σχῆμα τοῦ καθολικισμοῦ, ὅπερ καλεῖται Γαλλικανισμός. Ὁ κόμης Ἰωσήφ δὲ Μαΐστρος, πνεῦμα λίαν ἐμβριθές, ἀπέδειξεν ἐν τινι περιφήμῳ συγγράμματί του περὶ τοῦ Πάπα καὶ τῆς Γαλλικανῆς ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Γαλλικανισμὸς οὐδόλως διέφερεν ἀπὸ τῶν διδασκαλιῶν τὰς ὁποίας ἀποκαλοῦσι φωτιανισμούς, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ περιφήμου πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅτι „ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς ἐκκλησίας“ εἶναι κατὰ βάθος, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ὑπάρχη ἡ διαφορὰ τῶν φαινομένων, „σχισματική“, ὡς οἱ (οὕτω λεγόμενοι ὑπὸ τῶν δυτικῶν) χριστιανοὶ τῆς ἀνατολῆς. Ἔνεκα δὲ τῆς ἐπιμόνου ταύτης διαδόσεως τῶν ἑλληνικῶν διδασκαλιῶν ἐν Παρισίοις καὶ Βενετίᾳ, τὸ „χριστιανικώτατον βασιλεῖον καὶ ἡ γαληνοτάτη δημοκρατία“ ἀπέβριπτον τὸ ἱερὸν δικαστήριον καὶ ἠγωνίζοντο νὰ διατηρήσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ τινὰ ἐλευθερίαν φιλοσοφικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν. Ὁ ἀτρόμητος Ἐρβίκος Δ΄ ἐδημοσίευσεν τὸ ψήφισμα τοῦ Ναννέτου (1598), ὁ Ριχελιεύς παρεῖχεν ἄσυλον εἰς τὸν Καμπανέλλαν ἐπὶ πολὺ καὶ σκληρῶς βασανισθέντα εἰς τὰς Νεαπολιτανικὰς in pace (φυλακὰς), καὶ αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος ΙΔ΄, καίτοι υἱὸς Ἰσπανίδος, προσέτιμα τὰς γνώμας τοῦ Βοσσουέτου παρὰ τὰς φιλοσοφικὰς ἀποφάσεις τῶν Ῥωμαίων θεολόγων (1682) καὶ ἄφινεν εἰς τοὺς Καρτεσιανούς, οὓς κακῶς ἐδεώρουν καὶ ὑπέβλεπον ἐν Ῥώμῃ, ἐλευθερίαν τινά. Ἡ βενετικὴ ἀριστοκρατία ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐμψυχουμένη καὶ ἐτέθη ὡσάυτως εἰς ἀντίρρῃσιν μετὰ τῆς ἀκάμπτου καὶ ἀδυσωπήτου λογικῆς τῆς

Ῥώμης καὶ τῆς Ἰσπανίας (α). Ὁ ἱστορικὸς τῆς συνόδου τῆς Τρέντης, πνεῦμα ἔξοχον, ἐμφορούμενον ὑπὸ ἑλληνικῶν διδασκαλιῶν, ὁ Φρα Παόλης Σάρπης (1552—1623) οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἀναδεμάτων τοῦ πάπα εἰς τὴν βενετικὴν χώραν, καὶ ἡ προστασία τῆς Δημοκρατίας τῷ ὑπέσχετο νὰ ἐξακολουθῇ ἡσύχως τοὺς μεγάλους μόχθους, οἵτινες κατέστησαν τὸ ὄνομά του τοσοῦτον περίφημον. Τὸ Παταύιον, τὸ βενετικὸν πανεπιστήμιον (β), ὅπερ ἦτο ὀλιγώτερον ζηλότυπον τῶν δικαιωμάτων του ἢ τὸ πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, ἐνέγραφε κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν καθηγητῶν του τὸ ὄνομα νέου ἐκ Πίσσης (εἶναι δὲ ἡ Πίσσα ἑλληνικὴ ἀποικία), ἐφ' ὃν ἡ τραγωδία τοῦ Πονσάρδου ἐφέλικυσε τὴν προσοχὴν τῆς Γαλλίας. Ἄν ὁ Γαλιλαῖος, ὅστις διῆλθεν εἰκοσιν ἔτη ἐν Παταύῳ γόνιμα εἰς ἀξιοδουμάστους ἀνακαλύψεις, ἔσχεν ὡς ὁ Σάρπης τὴν φρόνησιν νὰ μὴ ἀποβρίψῃ τὴν προστασίαν τῆς Βενετίας ἥδελε προλάβει ἀπὸ τοὺς δικαστὰς του τὸ αἶσχος τῆς καταδίκης, ἀναμνησκούσης τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους, ὃν ἀπέσπασαν ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας ἐχθροὶ ἔχοντες πολιτικὰς τοῦλάχιστον ἀφορμὰς κατὰ τοῦ ὁπαδοῦ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστήματος. Οὐδὲν τοιοῦτον ὑπῆρχεν ὡς πρὸς τὸν Γαλι-

(α) Ἡ Γαλλία ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἀντίθεσίν της ταύτην, καρτεσιανικὴν ἐνταυτῷ, ἰανσενετικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν, ἀπέφυγεν οὕτω τὴν πτώσιν της, ἀλλ' ἡ Βενετία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξασθενήσασα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ αὐτήν.

(β) Τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Παταύου ἠρέθιμει τὸν Γαλιλαῖον μεταξὺ τῶν καθηγητῶν του κατ' ἡν ἐποχὴν ὁ Π. Βορδῶν ἔκαμε τὴν ἐν τῷ Σχιεβονίῳ μουσεῖῳ εἰκόνα. Ὁ Γαλιλαῖος ἐν ἀπάσῃ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ πνεύματος, κρατεῖ μεγάλῃν βίβλον ἀνά χεῖρας καὶ ἐνώπιόν του ἔχει τράπεζαν ἐφ' ἧς εἶναι τεθειμένη σφαῖρα.

λαίον. Καθυποπληθεῖς ὁ δημιουργὸς οὗτος τῆς πειραμα-
τικῆς φυσικῆς εἰς ἀπάσας τὰς δυνάμεις τοῦ κόσμου τούτου,
ἔχων τὴν αὐτὴν διάθεσιν, ὡς καὶ ὁ Τάσσος, νὰ προσφέρῃ
σέβας εἰς τὰς δόξας τῆς ἐκκλησίας, ζῆ ὡς ὁ αἰδὸς τῶν
σταυροφοριῶν τὴν ὑπὸ τῶν Σλίψεων καὶ τῶν παντοειδῶν
καταδιωγμῶν δηλητηριασθεῖσαν ζωὴν του. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
μας αὐστηρῶς ἐμέμφθησαν αὐτὸν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν του
ταύτην ἀγαθότητα, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀδίκως κατὰ τὴν γνώμην
μου. Τὸ εἰς διαφοροὺς ἐνδοιασμοὺς ὑποκειμένον σκεπτικὸν
πνεῦμα, ὅπερ χαρακτηρίζει τοὺς μεγάλους καὶ ἐμβριθεῖς
νόας, οὐδόλως συμβιβάζεται μετὰ τοῦ ἐπαναστατικῆς ἐνθου-
σιασμοῦ. Οὔτε ὁ Σπινώσας, οὔτε ὁ Κάντιος, οὔτε ὁ Γαλι-
λαῖος, οὔτε ὁ Νεύτων, οὔτε ὁ Λαβουαζιέρος, οὔτε ὁ Γαίτης
ἔσχον τὴν ἐμπαδῆ ζέσιν, ἣν ἀπαντᾷ τις εἰς τὸν Ἀρνόλδον τῆς
Βρεσκειᾶς, τὸν Δούδηρον, τὸν Καλβῖνον, τὸν Κνὸξ, τὸν Μι-
ραβῶν καὶ τὸν Κάμιλλον Δεσμυλῖνον. Ἡ ἀλληλογραφία
τοῦ Καντιῦ μετὰ τῆς πρωσικῆς κυβερνήσεως, αἱ σχέσεις
τοῦ Γαίτη μετὰ τῶν μικρῶν ἡγεμόνων τῆς ἀγίας αὐτοκρα-
τορίας, δεικνύουσι πράγματα ὁμοίαν σχεδὸν τῆς τοῦ Γαλι-
λαίου. Πάντες οἱ μεγάλοι δὲν ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἔργον νὰ ἐκ-
πληρώσωσι, καὶ οἱ διαπρέποντες διὰ τῆς σφοδρότητος τῶν
προσβολῶν των κατὰ τῶν ἄλλων δὲν εἶναι καὶ οἱ ἀφίνοντες
τὸ βαδύτατον ἔχνος ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα ὅπερ
δλῶν τὸν περιορισμένον δόλον, ὃν ὁ μεσαιῶν ἐπιβάρυνεν ἐπὶ
τοῦ μετώπου τῆς ἀνδρωπότητος, ἠνέωξεν εἰς τὰ βλέμματά
μας τὰ ἄπειρα διαστήματα, ἅτινα αὐτὸς ὁ Πασχάλης ἐδωέ-
ρει μετὰ τρομερᾶς ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ (τὸ παγετῶδες
ψῦχος τῶν ἀτελευτήτων καὶ ἀπείρων διαστημάτων με ἐκ-
πλήσσει), συνετέλεσε βεβαίως πλειότερον δια τὴν πρόοδον τοῦ

ἀνδρωπίνου γένους, παρὰ οἱ σφοδρότατοι καὶ οἱ τρομερώτατοι
δημαγωγοὶ καὶ στασιάρχαι.

Γ'.

Ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις οὐχὶ μόνον δὲν ἀπέβαλε τὴν
πολιτικὴν ἥτις ἦτο τοσοῦτον ὀλεθρία εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ
καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐξουσίας της εἶχεν ἐπι-
βάλει εἰς τὸ Λομβαρδοβενετικὸν βασίλειον τὴν περίφημον
σύμβασιν, συμφωνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου
Ἰωσήφ μετὰ τοῦ Πίου Θ'. (α). Ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Κα-
ρόλου οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς καταπλαγέντες διὰ τὴν καταστρο-
φὴν τοῦ Ἰουλίου, ἐπιμόνως ἠθῆλσαν νὰ παραστήσωσιν ὅτι
τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος ἔττον ἢ διαρκῆς αἰτία τῶν πολιτι-
κῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐπαναστάσεων κατὰ τοῦ κοσμικοῦ καὶ
πνευματικοῦ ἀπολυτισμοῦ. Τὰ συγγράμματα τοῦ περιφήμου
ἀββᾶ Γώμου, αἱ ἐπὶ τοῦ παγανισμοῦ (τοῦ Ἑλληνισμοῦ)
ἐν τῇ ἀνατροφῇ ἐπιστολαὶ, ὁ κατατρώγων σκώληξ
(πάντοτε ὁ Ἑλληνισμὸς) εἶχον καταστήσει τὴν κληρικὴν με-
ρίδα νὰ ἀποπειραδῆ τελείαν ἐπάνοδον εἰς τὰς δεσμοθεσίας
καὶ τὰς ιδέας τοῦ μεσαιῶνος. Ἡ αὐστριακὴ σύμβασις μετα-
μορφώσα τους ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἱερεῖς εἰς ἀστυνομικοὺς
πράκτορας πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς δεσποτικῆς καὶ τυφλῆς δυνά-

(α) Ἐν τῇ Γερμανικῇ Ἑλβετίᾳ (1855) ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ πολιτικὴ
αὕτη ἔτεινεν εἰς τὸ νὰ καταστρέψῃ ἀλανθάστως τὴν ἰσχυρὰν αὐστριακὴν
μοναρχίαν. Ἡ κυβέρνησις τῆς Βιέννης ἀπηγόρευσε τὸ σύγγραμμα εἰς
τοὺς ὑπηκόους της ἕνεκα τῆς προφητείας ταύτης. Ἐντὶ νὰ καταδιώ-
κωσι τοὺς προβλεπτικούς νόας, ὤφειλον μᾶλλον νὰ ἐξετάζωσι τὰς
ἀντιβῆσεις των καὶ νὰ ὠφελῶνται ἐξ αὐτῶν. Ἄλλ' εὐκολωτέρα ἢ ση-
ριώδης βία.

μειως, επέτρεψεν εις αυτούς να ἔχωσιν ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης γενεᾶς ἐπιβροῆν, ἥτις ἤπλεε διεγείρει εἰς ἀγανάκτησιν τὴν μεγάλην Μαρίαν Θεηρεσίαν καὶ τὸν νοήμονα Ἰωσήφ Β', καὶ ἦς τὰ ἀξιοδρήνητα παρεπόμενα δέλουσιν εἶσθαι ἐπαισιωχτὰ ἐπὶ πολὺν ἀκόμη χρόνον ἐν Δομβαρδία τε καὶ Βενετία. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ μέτρα τούτων, ἀλλ' ὁ σωρὸς τοῦ πληθυσμοῦ ἔμενε πιστὸς εἰς τὸ φιλόπατρι αὐτοῦ αἷσθημα, καὶ περιέμενε μετὰ πλειοτέρας προθυμίας τὸ καρναβάλιον (τὴν ἀπόκριω) ἵνα παραστήσῃ τὴν χαρὰν τοῦ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος, παρ' ὅσον ἐδείκνυον αἱ καθολικαὶ ἐφημερίδες ἀγωνιζόμεναι νὰ παραστήσωσιν ὅτι ὁ λαὸς ἐλυπεῖτο μᾶλλον ἢ ἔχαιρε διὰ τὰ ἀπολυτρώσαντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσποτῶν του συμβεβηκότα.

Οἱ Βενετοὶ ἀποδίδουσι μεγίστην σηματικότητα εἰς τὸ καρναβάλιον των, ἕνεκα τῶν ἀναμνήσεων ἃς ἀναπολοῦσιν αἱ ὄλως ἔθνικαί εορταὶ αὗται. Τὸ καρναβάλιον ὅπερ πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Δημοκρατίας ἐφέιλκυε τοὺς ξένους ἐξ ἀπάσης τῆς Εὐρώπης, ἦτο τῶντι ἀρίστη εὐκαιρία νὰ ἐπιδεικνύωσι διὰ τῆς λαμπρότητος καὶ ποικιλίας τῶν φορεμάτων τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτὰς διαδόσεις, αἵτινες ὑπῆρξαν πάντοτε τοσοῦτον ζωνραὶ εἰς τοὺς συμπατριώτας τοῦ Τιντωράτου, τοῦ Τιτιανοῦ, τοῦ Γεωργιδῶνος καὶ τοῦ Παύλου Βερωνέζου.

Ἡ ἰσχυρὰ αὕτη ἀριστοκρατία, ἥτις ἐπλήρου διὰ του κρότου τῶν ἀνδραγαθιμάτων της τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, οἱ μεγάλοι οὗτοι πολιτικοὶ ὄν τὰ ἔγγραφα τῶν Βενετῶν πρέσβειων μαρτυροῦσι τὴν σπανίαν ἐμβρίθειαν, ἥσδ' ἀνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀπαλλάσσωνται ἀπὸ τὰς φροντίδας τῶν πραγμάτων, ἵνα ἀναλαμβάνωσι τὴν ἐπιούσαν τὰς ἐπιπόνους ἐργασίας των.

Οὐδεμία πόλις δὲν εἶδιδετο καλλίτερον τῆς Βενετίας εἰς τὴν πομπώδη ἐπίδειξιν τῶν εορτῶν τούτων.

Ἡ Βενετία εἶναι ἡ πόλις τῶν χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν καὶ ὁ περιηγητὴς ὅστις ἀφίνων τὰς ψυχρὰς χώρας τοῦ βορρᾶ ετοιμάζεται νὰ ἀποβῆ εἰς τὴν λεγομένην „Piazzetta“, νομίζει ὅτι μετεκομίσθη εἰς τὴν Ἀνατολὴν διὰ τῆς βάρδου τῶν μοιρῶν.

Τὸ καρναβάλιον τῆς Βενετίας, ὅπερ φαίνεται βέβαια πολλὰ μακρὸν εἰς πολλοὺς ἄλλους συνευρισμένους νὰ θεωρῶσι τὸ καρναβάλιον ὡς ὑπόδεσιν μιᾶς ἐβδομάδος, ἥπλεε φανῆ συντομώτατον εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς γαληνοτάτης δημοκρατίας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς βενετικῆς ἀριστοκρατίας τὸ καρναβάλιον διήρκει τέσσαρας μῆνας καὶ οἱ ξένοι σωρηδὸν ἔτρεχον εἰς τὸ „Ἰαυμάσιον τοῦτο τῶν πόλεων“, ὡς ὁ Πιτράρχης ὠνόμαξε τὴν Βενετίαν, ἵνα δοῦσιν εἰς τὰς διασκεδάσεις, ἃς τὰ τοπικὰ ἔθιμα, ἡ κοινὴ χρῆσις τῶν προσωπείων, αἱ ὁμοιόμορφοι γόνδολαι καθίστων εὐπροσίτους καὶ εἰς τοὺς σοβαρωτέρους ἀκόμη.

Οὕτω δ' ἐνὸσφ παρὰ τῷ δόγῃ οἱ εὐγενεῖς ἐχώρευον μέλανα ἐνδεδυμένοι, ὁ νούντιος τοῦ πάπα παρίστατο εἰς τοὺς ἐπισήμους τοῦτους χοροὺς φορῶν προσωπεῖον.

Ὁ πρίγκηψ Ἰωβανέλλης, συγκλητικὸς τοῦ βασιλείου, καὶ ἡ πρίγκηπέσσα Ἰωβανέλλη προοιώνισαν τὴν 14 Ἰανουαρίου τὸ καρναβάλιον τοῦ 1867 διὰ χοροῦ, εἰς ὃν προσεκλήθησαν οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς βενετικῆς κοινωνίας καὶ αἱ ἐπισημότεραι ξένοι οἰκογένειαι.

Καὶ οἱ μικρὰς ἰδέας τῆς ἱστορίας ἔχοντες γνωρίζουσι ἅπαντα τὰ μεγάλα ὀνόματα τῆς Βενετίας, ὑπὸ τῆς ευρω-

παϊκῆς φιλολογίας διακοινοῦντα· οὐδ' ὑπάρχουσιν εὐγενεῖς ἀρχαιότεροι ἐν Εὐρώπῃ, ὡς ἀνερχόμενοι εἰς τὸ μέσον τοῦ πέμπτου αἰῶνος, καὶ ὃν χρόνον αἱ βενετικάι λεγόμεναι νῆσοι παρεῖχον ἀσφαλὲς ἄσυλον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς δύσεως, φεύγοντας ἀπέναντι τῆς μάστιγος τοῦ Θεοῦ. Οὐδ' ἄλλοι τινὲς διετήρησαν τοσοῦτον πολὺ τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ἱκανότητα αἵτινες παρέχουσιν εἰς ἐξαιρετικὴν κλάσιν πολιτῶν τὴν κυβέρνησιν τῆς κοινωνίας.

Ἡ δικαίως θραυμαζομένη ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία ἀπὸ χθρῆς χρονολογεῖται ὡς ἰσχυρὰ πολιτικῆ, διότι ἐπὶ τῶν Τυρωδῶν καὶ ἐπὶ τῶν Στουαρτῶν ἀκόμη ἐκλινε δουλικῶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν δεσποτικῶν ἡγεμόνων τῆς, καὶ οἱ ἀγρωχότεροι λόρδοι ἔτρεμον ἐνώπιον τῆς μεγάλης Ἐλισάβετ καὶ τῆς τρομερᾶς Μαρίας (α).

Ἡ βενετικὴ ἀριστοκρατία ἀπεναντίας ἐπλήρωσεν αἰῶνας διὰ τῶν ἀνδραγαδιῶν τῆς, καὶ ναὶ μὲν ὑπέκυψε κατὰ τὸν χρόνον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς παρῆσαν ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τῆς νεωτέρας δημοκρατίας, εἰς ὃν οὐδὲν μέχρι τοῦ παρόντος ἴδυνῆθη νὰ ἀντιστῆ.

Οἱ εὐγενεῖς τῆς Βενετίας δὲν διεφύλαξαν μὲν τὰ ἀρχαῖα αὐτῶν προνόμια, ἀλλ' ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ δεικνύωσιν ὑπερηφάνως τὸν λαὸν, τὸν ὁποῖον ἐμόρφωσαν, λαὸν μηδεμίαν ἐν γένει ἔχοντα ἀγριότητα, ἥτις καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀγγλίαν κατιστά τὰς κατωτέρας κλάσεις εἰδεχθεῖς, λαὸν εἰς ὃν τὰ ἐξηγεμισμένα ἤδη μεγάλως διατηροῦσι τὴν σταθερότητα

(α) Ἀνάγνωθι τὴν ἱστορίαν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ὑπὸ Γεωργίου Δ. Λαμπίση.

τῆς ψυχῆς καὶ ὅστις κατὰ τὴν τρικυμίαν τοῦ 1848 ἐφάνη ἡρωϊκὸς ἄμα καὶ ἐπεικῆς.

Πάντες οἱ δυνηθέντες νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην κρίσιν δὲν θέλουσι διστάσει νὰ τῇ δώσωσι τὴν μαρτυρίαν ταύτην.

Αὐστριακὴ ἐφημερὶς ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀξιόλογος οὗτος πληθυσμὸς διετέλει ἐν ἀδυσμῖα καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ καρναβάλιον. Παράδοξον δ' ἦτο λαὸς κατασκοπούμενος, παντοιοτρόπως καταβασανιζόμενος καὶ ὀλοκληρίαν ὑπὸ τῆς ξένης κυριαρχίας, οὕτινος ὁ πατριωτισμὸς ἐξ ἀνάγκης ὤφειλε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὸν βαρείας θυσίας, νὰ μὴ φέρῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου γαλήνην, ἣν ἄλλοι πολλὰ δυσκόλως δύνανται νὰ ἔχωσι κατὰ τὴν ἀνήσυχον θέσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας.

Ἡ ὑποδοχὴ ἦν ἡ Α. Β. Υ., ὁ δούξ Ἀόστης, ἐλάμβανεν ἐν Βενετίᾳ ἀρκούντως ἐδείκνυε ποῖα εἶναι τὰ ἀληθῆ αἰσθηματά τῶν Βενετῶν καὶ ἱκανῶς ἐμαρτύρει τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς δυναστείαν τὰ μέγιστα ἐθνικῆν.

Ὁ πρίγκηψ συμμετέσχε τῆς ἐορτῆς μετὰ τῆς εὐδυμίας τῆς νεότητός του.

Μεταξὺ τῶν δεσποινῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἐχόρευσε πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τὴν πριγκηπέσσαν Ἰωβανέλλη καὶ τὴν κόμησσαν Μαρκελλου, αἵτινες συγκαταριθμοῦνται μετὰ τῶν ὀραιότερων γυναικῶν τῆς Βενετίας (α).

(α) Πολλὰ veglie (διανυκτερεύσεις) ἐγένοντο εἰς τὸ καρναβάλιον παρὰ τῷ κόμητι Μαρκελλῷ, σήμερον βουλευτῆ. Ὁ οἶκος τῶν Μαρκελλῶν, ὅστις κατὰ παράδοσιν ἔχει ὡς πρόγονον τὸν περίφημον ἕπατο Μάρκελλον, παρέσχε πολλὰ περιφήμους ἄνδρας ἐν Βενετίᾳ. Ὁ Νικόλαος Μάρκελλος ὑπέβηε δόξης κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα (1473). Δύο Μάρκελλοι ἀνέμιχθησαν εἰς τὰ πράγματα ἅτινα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπασχολοῦσι τὰ πνεύματα πάντων, τὸ κρητικὸν ζήτημα καὶ τὸ ῥωμαϊ-

Ἐρβέδη συχνάκις ἔτι ἡ Νεάπολις ἐχόρευεν ἐπὶ ἡφαιστείου. Ἐν Βενετία λησμονοῦσιν εὐκόλως ὅτι χορεύουσι τρόπον τινὰ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀδριατικοῦ.

Ἡ κατὰ τὸν χορὸν τοῦ πρίγκηπος Ἰωβανέλλη φαιδρότης δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ προσέξωσιν εἰς τὸ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρατεινόμενον φύσημα τοῦ *sirocco* (νοτίου ἀνέμου). Ὁ τρομερὸς ἄνεμος συντρίψας ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως πλοῖα καὶ μεγάλην καταστροφὴν ἐπαγαγὼν μέχρι τῶν Ἄλπεων, ἔνθα γινώσκεται διὰ τοῦ ὀνόματος Fehn, κατὰ τὴν μετὰξὺ τῆς 14 καὶ 15 τοῦ Ἰανουαρίου νύκτα, ἀνύψωσε τὰ κύματα, ἅτινα καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ καλύψωσι τὴν λεγομένην „riazetta“, τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Μάρκου καὶ μέρος τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως.

Πόσος δ' ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκπληξις τῶν μὴ σπευσάντων νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια, ὅτε εἶδον πλημύραν, ὅποια πρὸ τριάκοντα ἐτῶν δὲν ἐφάνη. Εὐτυχῶς δ' ὁ „σιρόκος“ (νότιος ἄνεμος) ἦτο εἰρηνικὸς καὶ τὸ καρναβάλιον τῆς Βενετίας οὐδόλως διαταράχθη ὑπὸ ἀπευκαταίων, ἅτινα ἀπετέλεσαν τρομερὰν ἐντύπωσιν εἰς Νεάπολιν.

Οὕτω δὲ τὴν ἐπιοῦσαν τετάρτην, ὅτε ἡ βενετικὴ κοινὴ συνῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Νομαρχίας, ἔνθα ἡ κόμησσα Παπολίνη ἔκαμε τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς ἐκαλοτυχίζοντο πάντες ἐκ συμφώνου διὰ τὴν φιλοφροσύνην τοῦ Ἀδριατικοῦ.

Αἱ περὶ τῆς λύπης καὶ μελαγχολίας τῆς Βενετίας λα-

κὸν ζήτημα. Τῷ ὄντι ὁ Λαυρέντιος Μάρκελλος ἦτο γενικὸς στρατηγὸς ἐν Κρήτῃ καὶ ὁ συγκλητικὸς Ἀντώνιος Μάρκελλος ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν κοσμικῶν ἀξιώσεων τοῦ Πάπα. Ἐμφαντικώτατος τίτλος βιβλίου!!

λήσασαι ἐφημερίδες ὄφειλον νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ Fenice εἰς παράστασιν τοῦ νέου μελοδράματος τοῦ κυρίου Πατσίνη.

Γνωστὸν ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ξένης κυριαρχίας ἐκλείσθη τὸ ὄραϊον τοῦτο θεάτρον, ὅπερ μετὰ τοῦ san Carlo τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Scala τῶν Μεδιολάνων εἶναι ἐν τῶν εὐρυχωροτάτων θεάτρων τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Εὐρώπης.

Πλήθους ἐνδοσυϊῶδες ἔσπευσεν εἰς τὸ Fenice ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὸν Δὸν-Diego di Mendoza τοῦ Πατσίνη.

Ὁ Πατσίνης, ὅστις γεννηθεὶς τῷ 1796, φαίνεται ὅτι ἀπέφυγε τὰς θλίψεις τοῦ γήρατος καὶ ὅστις ἐξέδοτο τὸ ἐννενηκοστὸν ἔνατον ἔργον του, εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰταλικοῦ ἐκείνου λαοῦ, ὅστις τοσοῦτους μεγάλους ἄνδρας καὶ τοσοῦτους ἀπείρους καλλιτέχνας παρέσχε καὶ κατὰ τὸν δέκατον ἔνατον αἰῶνα, τὸν Ναπολέοντα, τὸν Καβούρ, τὸν Γαριβάλδην, τὸν Ῥοσίνην καὶ τὸν Λεοπάρδον. Κατὰ τὸ δέκατον ἔγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Πατσίνης παρίστα ἐπιτυχῶς ἐν αὐτῇ τῇ Βενετία τὴν Annetta Lucindo. Μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους ἔγραψεν ἕως τριάκοντα μελοδράματα, παρεκτὸς τῶν ᾠδῶν. Καὶ ναὶ μὲν ἡ τερατώδης αὐτῆ ἐνεργητικότης ἐβλάψεν ὀλίγον τὸ διανοητικόν του, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον φαιδρὸς εἶναι τὴν σήμερον, τοσοῦτον ἀξιαγάπητος, τοσοῦτον πνευματώδης, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἡμέρας κατ' ἅς παῖς ἔτι ἐμάνθανε παρὰ τοῦ διδασκάλου Φουρναλέττου τὰς ἀρχὰς τῆς μουσικῆς.

Ὁ Σὰν Βενέδικτος παρέσχε καὶ αὐτὸς δρᾶμα εἰς στίχους, ὅπερ καίτοι μὴ ὄν νέον διὰ τὰς ἄλλας χώρας, δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταθῆ ἀκόμη ἐν Βενετία ἕνεκα τῆς Αὐ-

στριακῆς λογοκρισίας· λέγω τὴν Λευκὴν Καπέλλου (La bianca Capello) τοῦ ποιητοῦ Δαλλογκάρου.

Ὁ κ. Δαλλογκάρος ἐπέτυχε πολλάκις εἰς τὸ θέατρον, διαπραγματευθεὶς περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, δανεισθέντων θαυμασῶς τῶ ὄντι ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἐθνικῆς χώρας του.

Νῦν δ' ὁ συγγραφεὺς τοῦ Φορναρέττου κατοικῶν συνήθως ἐν Φλωρεντίᾳ διεπραγματεύετο ἀντικείμενόν τι ληφθὲν ἐκ τῶν χρονικῶν τῆς Βενετίας καὶ τῶν τῆς Τοσκάνης. Πρόκειται περὶ τῆς περιφήμου ἐκείνης Λευκῆς Καπέλλου, ἣτις ἐγκαταλείψασα ὡς φυγὰς τὴν πατρίδα της, εὔρε στέμμα ἐν Φλωρεντίᾳ, καὶ ἣς ἡ ταραχώδης ζωὴ ἀπετελείωσε διὰ τραγικωτάτου τρόπου.

Ὁ ποιητὴς μεταχειριζόμενος τὰ δικαιώματά του, ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς, δὲν παριστᾷ τὴν „κόρην τῆς δημοκρατίας“ ὡς ὁ σκεπτικὸς Μονταίγνος, ὅστις τὴν εἶδεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ συζύγου της, τοῦ δουκὸς Φραγκίσκου Α', τοῦ ἐκ Μεδίκων. Τὴν παριστᾷ συρομένην ὑπὸ τῆς ἐπιβροχῆς τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῆς σφαλμάτων, τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς πτώσεως, φυλάττουσαν ἐν τῷ βάρει τῆς καρδίας ἱκανὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρεληλυθότος, ἵνα ὑποστῇ (Πράξ. Δ') τὰς αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις πατρὸς, ὅστις προσωποποιεῖ τὴν ἀρχαίαν βενετικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ὅστις δὲν ἐκθαμβοῦται θεωρῶν μεγαλεῖον ἐπὶ ὑπερόγκῳ τιμῇ ἀγορασθῆν.

Ὁ συγγραφεὺς τῶν Στορνέλλων, ὁ γράψας ὁμοίως κωμωδίας, ἠθέλησε νὰ μοι ἀναγνώσῃ τεμάχιον ἐμπνευσθὲν ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Τὸ ὑποκείμενον τῆς κωμωδίας ταύτης εἶναι ἡ πλημμύρα (alta marea), ἣτις συνέπεσε μὲ τὸν χορὸν τοῦ πρίγκηπος Ἰωβανέλλη. Ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς ἐπέτυχεν εἰς τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια, ἅτινα κατὰ τοιαύτας περι-

στάσεις ἀναμιγνύονται πάντοτε μετὰ τῶν τραγικῶν σκηνῶν, καὶ τὸ δράμα αὐτοῦ εἶναι πιστοτάτη ζωγραφία τῶν βενετικῶν ἡθῶν.

Εἰς ἕτερον εἶδος ἡ „alta marea“ ἐνέπνευσεν εἰς ποιητριαν τῆς Βενετίας τὴν κυρίαν Ἑρμηρίαν Fuà-Fusinato στίχους καταχωρηθέντας εἰς ὅλας τὰς ἑφημερίδας τῆς Βενετίας, καὶ εἰς οὓς ἀναφαίνεται γενικὸν μῖσος κατὰ τῆς ξένης κυριαρχίας.

Οἱ Βενετοὶ πάντοτε ἐκαλλιέργησαν τὰ γράμματα καὶ ὁ τόπος των προήγαγε τοσοῦτον μέγαν ἀριθμὸν διακεκριμένων γυναικῶν, εἰς ἃς ὁ κ. Β. Γάμβας ἠδυνήθη νὰ ἀφιερῶσθαι πονημάτων, *Ritratti di donne illustre di Venezia* ἐπιγραφόμενον („Εἰκόνες τῶν περιφήμων γυναικῶν τῆς Βενετίας“). Τὸ περίφημον πανεπιστήμιον Παταυίου συγκατέλεξε μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καθηγητῶν του τὴν Νοβέλλαν Ἀνδρέου καὶ τὴν Ἑλένην Κορνάρου Πισκοπιάν.

Ἐπειδὴ ἡ 2 καὶ 3 Φεβρουαρίου ἦσαν ἑορταὶ (ἦτοι τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ Κυριακῆ), καὶ ὁ καιρὸς ἦτο τῶντι τῆς ἀνοίξεως, οἱ προσωπιδοφόροι ἐφαίνοντο ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ.

Τὸ καρναβάλιον πραγματικῶς ἤρχισε μὲ τὰς ἑορτὰς ταύτας.

Τὸ ἑσπέρας τοῦ σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς ἡ δημοχρῆμα, θέλουσα νὰ καταστήσῃ εὐκολωτέραν τὴν κυκλοφορίαν, ἐφώτισε δι' ἀπειραρίθμων στομίων ἀερίου τὰς μεγάλας ἀγυῖας τῆς Βενετίας, καλουμένας Merceria, Frezzaria καὶ S. Moïse.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἄπειρον πλήθος συνῆβησεν εἰς τὴν προκουμαίαν τῶν Σκλαβόνων (*Riva degli Schiavoni*), ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀπόβασιν τῆς περιφήμου

προσωπιδοφορίας τῶν Κιοτσιόττων (mascherata dei chioggiotti).

Ἡ εἰκὼν περιφήμου ζωγράφου, ὅστις ἐρασθεὶς ἡγεμονίδος τινὸς Βονοπάρτη αὐτοχειριάσθη ἐν Βενετία εἰς τὸ ἀνάκτορον Πιζάνου, ἐγνωστοποίησεν εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην τὸ ἀλλόκοτον φῶρεμα τῶν „ἀλιέων τοῦ Ἄδριατικοῦ.“

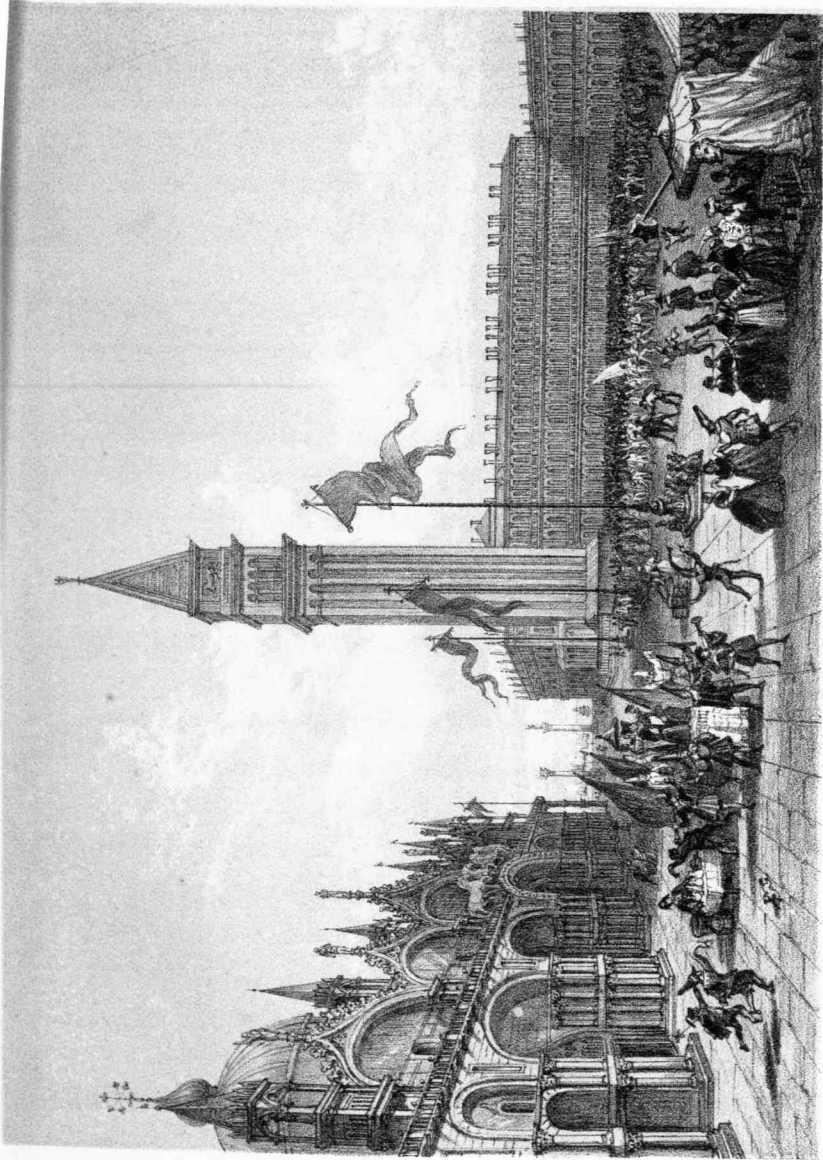
Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ἡ μουσικὴ μιᾶς banda (Σιάσου μουσικοῦ) ἤχει εἰς τὴν νῆσον τῶν λιμνῶν, ἀναγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν τῆς ἐταιρίας τῶν προσωπιδοφόρων, ἐντελῶς διωργανισμένης ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς Ἀντωνίου Κώτση καὶ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ Φραγγίσκου Βράττη. Ταρτάνα (εἶδος πλοίου τῆς Μεσογείου) καταστόλιστος, λαμπρῶς κεκοσμημένη διὰ τριχρῶν σημαιῶν, προσῆλθε παραπεμπομένη ὑπὸ εἰκοσι γονδολῶν.

Ἄμα δ' ἐξῆλθον οἱ ἐπιβάται ἐπὶ γῆς κατὰ τὴν λεγομένην piazzetta, ἐπευφημοῦντος τοῦ ὀμίλου μετὰ ἐνθουσιωδῶν φωνῶν, καὶ μόλις ἀφίνοντος εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίαν τὴν κίνησιν, ἐπορεύθησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα (Palazzo Reale) πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ δουκὸς Ἀόστης, προσφέροντες αὐτῷ κἀνίστρον ὄστραδίων.

Τεμάχιον ποιήσεως γεγραμμένον εἰς διάλεκτον Κιογγιωτικὴν προσεφέρθη εἰς τὸν πρίγκηπα.

Τὸ ἐσπέρας ἡ Comitina ἐφάνη εἰς τὴν πλατεῖαν ἅγιος Μάρκος, καὶ εἰς τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν καφενεῖα, καὶ πανταχοῦ δι' ἀνευφημήσεων αὐτὴν ὑπεδέχθησαν.

Τὴν Κυριακὴν, 10 τοῦ μηνὸς, ἡ Νεάπολις παρῆχε τὸ ὑπὸ λαμπρᾶς ἐταιρίας φερόμενον ἔνδυμα τῆς μεγάλης προσωπιδοφορίας (grande mascherata), τῶν γελωτοποιῶν λαμπρῶς ἐνδεδυμένων διὰ λευκῶν καὶ κυανῶν χρωμάτων. Μεγαλο-

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

πρεπῆς καιρὸς συνετέλει τὰ μέγιστα εἰς τὸν περίπατον τῆς Νεαπολιτανῆς Pulcinella (Πουλτσινέλλας), ἐπὶ τῶν ὄχθῶν τοῦ Ἀδριατικοῦ.

Ἡ μετεμφίσεις (Mascherata) ἐφάνη περὶ τὰς τρεῖς ὥρας ἐπὶ δραμαβευτικοῦ ὀρχήματος, ἐλαυνομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, καὶ διένειμεν ἄφωνα ζαχαρωτὰ καὶ ἄνθη.

Διὰ προσωρινῶν γεφυρῶν ἐκάλυψαν τὰς διώρυγας, αἵτινες ἐπὶ τῆς προκυμιάς τῶν Σλαβῶνων συνευοῦνται μετὰ τῆς μεγάλης διώρυγος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν Βενετία τὰ ὀρχήματα ἔχουσι μικρὰν ὁδὸν νὰ διελθῶσιν, ἡ ἐταιρία καταβάσα ἐπὶ γῆς, ἔμπροσθεν τῆς βασιλικῆς (ἐκκλησίας) τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἤρchiσε νὰ κάμνη φαιδράς ἐκδρομάς εἰς τὰς στενάς ἀγυιάς τῆς πόλεως, προηγουμένων τῶν μουσικῶν τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν φερόντων.

Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ ἀναφέρωμεν τὴν ἐταιρίαν τῶν Νεαπολιτανῶν λαμπρῶς ἐνδεδυμένην, ἣτις ἐφάνετο μετὰ χαρᾶς χορεύουσα τὸν Γαραντινὸν λεγόμενον χορὸν τοῦ τόπου τῶν. Οἱ Νεαπολιτανοὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον προσέφεραν στίχους εἰς Βενετικὴν διάλεκτον εἰς τὸν δοῦκα Ἀόστης.

Ὅτε ἤλθον ὑπὸ τὰς Προκουρατίας (ἐπιτροπὰς) α), ἐπειδὴ τὸ φόρεμά των ἀνεπόλει τὴν εἴσοδον τοῦ στρατηγοῦ Γαριβάλδου εἰς Νεάπολιν, ἐζήτησαν παρ' αὐτῶν ἐπιμῶνως τὸν ὕμνον ὅστις φέρει τὸ ὄνομά του, καὶ ὅστις ἐπαίχθη ὑπὸ τῶν Νεαπολιτανῶν.

Τὴν παραμονὴν παρετήρησαν μεγάλην ἐταιρίαν φοιτητῶν, ἀληθῆ ἐγκυκλοπαιδείαν ζῶσαν, παριστώσαν ἅπαντας τοὺς

(α) Ἀξίωμα τῶν λεγομένων προκουρατόρων τοῦ ἁγίου Μάρκου.

κλάδους τῆς ἐπιστήμης· πολὺς δὲ λόγος, ὡς φαίνεται, ἐγένετο περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν οἰκονομικῶν εἰς τὰ καφενεῖα τοῦ ἁγίου Μάρκου, μετὰ τῆς εἰς ἅπασαν τὴν νεολαίαν τῶν σχολείων ἐμφύτου ζωηρότητος, καὶ διὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ λησμονῶσι ποτὲ τὴν πρὸς τὸ σκώπτειν μεγάλην κλίσειν ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς Βενετούς.

Παρατηρητέον δ' ὅτι ἡ εἰς τὴν κριτικὴν ροπὴ εἶναι γενικὴ παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς ἔθνεσιν, οὔτινες εἶναι πάντη ἀλλότριον εἰς τὸ αἰσῆμα ὅπερ οἱ περὶ τὸν κρανιοσκοπὸν Γάλλον ἀποκαλοῦσι „Σεβασμόν.“ Ἡ μεσημβρία δὲν ἐγέννησε τὸν Ἀρχιλοχον, τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Μένανδρον, τὸν Πλαῦτον, τὸν Ἰουβενέλην, τὸν Πέρσην, καὶ τὸν Γολδόνην;

Ἡ λεγομένη *veglia danzante* εἶναι ἐσπέρα κατ' ἣν χορεύουσι μηδὲως δεικνύοντες τὴν πολυτέλειαν ἣτις ὑπῆρχε κατὰ τὴν δευτέραν, 11, τοῦ χοροῦ ((*fiesta del ballo*)) τοῦ κυρίου Ἰακώβου Λέβη καὶ τῆς κυρίας Μίνας Μανδόλφου Λέβη.

Τὴν παρασκευὴν, 15 τοῦ μηνός, ὁ κόμηξ Ἰουστινιανὸς *sindaco* (δήμαρχος), καὶ ἡ κόμησσα Ἰουστινιανοῦ ἦνοιγον τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας τοῦ μεγάρου Ἰουστινιανοῦ διὰ τὴν προτελευταίαν τῶν τεσσάρων τῶν *veglie*.

Παράδοσις ἀναβιβάζει τοὺς Ἰουστινιανούς εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανόν. Καίτοι ὁ ἕκτος αἰὼν εἶναι πολλὰ μακρὰν ἡμῶν, ἡ ἀρχαιότης αὕτη οὐδένα ἤδελεν ἐπιφέρει *Σαυμασμόν* ἐν Βενετίᾳ.

Γρόντι δ' ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου, γεννηθέντος δέκα ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων ἐγγεμε Βενετῶν. Κασονόδωρος, ὁ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Θεοδώριχου, κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, ἐγραφεν ὅτι πολλαὶ εὐγενεῖς οἰκογένειαι ἐζήτησαν ἄσυλον εἰς τὰς νήσους τῶν

λιμνῶν κατὰ τῆς λύσσης τῶν βαρβάρων. Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ αἰὼν, κατ' ὃν ἤρξαντο οἱ Ἰουστινιανοὶ νὰ διαπρέπῃσι, βέβαιον ὅτι ὁ οἶκος οὗτος προήγαγε σωρηδὸν ἄνδρας, ὧν ἡ φήμη διέβη τὰ ὅρια τῆς Ἰταλίας.

Ἡ ἀφοσίωσις, ἣν οἱ ἑκατὸν Ἰουστινιανοὶ ἔδειξαν εἰς τὴν μάχην κατὰ τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, ἀναπολεῖ τὴν ἀνδραγαδίαν τοῦ Φαβίου, τὴν δόξαν ταύτην τῶν Ῥωμαίων πατρικίων.

Ὁ συγκλητικὸς Βερνάρδος εἶναι ὁ πατὴρ τῆς βενετικῆς ἱστορίας.

Ὁ Φραγκίσκος ἀπεθανάτισθη γενναίως ὑπερασπισθεὶς τὴν Σπίναν Λόγκαν.

Εἰς τὸν Ἱερώνυμον ὀφείλονται τὰ χρονικά τῆς Χίου.

Ἐπὶ τοῦ δόγου Μάρκου Ἀντωνίου οἱ Βενετοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Πελοπόννησον.

Παντολέων, ὁ πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι εἷς τῶν συγγραψάντων τὸν κώδικα τῆς δημοκρατίας.

Ὁ Πέτρος εἶναι ὁ περιφημότερος τῶν ἱστορικῶν τῆς χώρας. Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγουμένην πάντας τοὺς πεπαιδευμένους ἄνδρας, πολιτικοὺς καὶ πολεμιστὰς, οὔτινες ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο.

Περὶ δὲ τοῦ πρώτου πατριάρχου τῆς Βενετίας, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ μηνολόγιον, πᾶς καλὸς λατίνος τὸ γινώσκει.

Μετὰ μακροτάτην διάρκειαν ὑπηρεσιῶν ἡ ἐνεργητικότης τῶν ἀρχαίων δὲν ἀπωλέσθη εἰς τοὺς υἱούς τῆς.

Ὁ Ἄγγελος Ἰουστινιανὸς προβεδοῦρος τῆς Τρεβίσης, ἀντέστη γενναίως εἰς τὸν στρατηγὸν Βονοπάρτην, ὃν ἔτρεμεν ὁ κόσμος ὅλος.

Ὁ παρὼν σύνδικος τῆς Βενετίας ἐβυσίασε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τύχην του διὰ τῆς φιλοπάτριδος ἀντιστάσεώς του εἰς τὴν ξένην κυριαρχίαν, καὶ καλλίτερον προετίμησε νὰ λάβῃ τὴν ἐξορίαν παρὰ νὰ κλίνη τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν αὐστριακὸν ζυγόν.

Ἐπιμένω ἐπὶ τῆς veglia ταύτης, διότι συνέπεσε μετὰ τῆς εἰς Βιέννην ἀποδημίας τῆς σταλείσης πρεσβείας ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Γενούης, ἵνα φέρῃ τὰς προτομάς τοῦ Γενοσησίου Δωρία καὶ τοῦ Βικτωρίου Πιζάνη, τοῦ ἥρωος ἀρχιναύαρχου τῆς Βενετίας.

Ἡ Γένοια καὶ ἡ Βενετία ἔκαμαν μεταξὺ των πολέμους κατὰ τὸν μεσαιῶνα, καὶ οὐς ἡ περίφημος Δειγουριανὴ πόλις (Genova superba) καὶ ἡ πόλις τῶν λιμνῶν ἔδειξαν τὴν αὐτὴν ὁρμὴν καὶ τὴν αὐτὴν γενναϊότητα.

Κατὰ τινὰ τῶν πολέμων τούτων, τὸν πόλεμον τῆς chioggià, οἵτινες μικροῦ ἐδέησε νὰ φέρωσι τὸν ὄλεθρον εἰς τὴν Βενετίαν, ὁ Θαδαῖος Ἰουστινιανὸς ἐπολέμει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ μεγάλου Πιζάνη τοὺς ἄρπαγας Γενοσησίου. Εἰς τὴν αἰῶσαν λοιπὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὁ μέγας Sindaco τῆς Γενούης, ἄρχων ἱππότης καὶ οἱ κ. Μ. Γαρόττης, Κελεσίας, Μέρλης, Κασταγνόλας, Βίξιος, μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἐπανηγύριζον τὴν ἐγκάρδιον συμφιλίωσιν τῶν ἄλλοτε ἀντιφερομένων λαῶν, νῦν δ' ὀριστικῶς διατελούντων ὑπὸ τὸ σκῆπτρον ἡγεμόνος συνταγματικοῦ, ἐξασφαλίζοντος τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς κοινῆς πατρίδος.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὴν πρὸς τὴν Γένουαν ἀναφορὰν των συνεχαίροντο καὶ ἐκαλοτύχιζον ἀλλήλους ὅτι ἔσχον

τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς κόρην τῆς Ἀνατολῆς, σταθερῶς προστατεύουσαν τὰ περὶ ἐθνικοτήτων ζητήματα (α).

Ὁ Δοῦξ Ἀόστης ἐπανελθὼν ἐκ Τουρίνου τὴν 15, ἦτον εἰς τὴν διανυκτέρευσιν τοῦ Συνδάκου, καὶ τὴν 18, εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρίγκηπος Ἰωβανέλλη.

Τὴν 25, τὸ βασιλικὸν παλάτιον ἠνοίγετο εἰς τοὺς προσκεκλημένους ὑπὸ τῆς βασιλικῆς ὑψηλότητός του.

Τὸ „palazzo reale“ διαρεῖται εἰς τρία μέρη· τὸ κυρίως λεγόμενον ἀνάκτορον, ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας· τὸ ἐπὶ τῶν Procuratie nuove ἀνυψούμενον κτίριον, καὶ τὴν Βιβλιοθήκην.

Ὅπισθεν τοῦ παλατίου ὑπάρχει μικρὸς κήπος, οὔτινος μέρος συνενούμενον μετὰ τοῦ μάλου διὰ ξυλίνης γεφύρας, εἶναι ἀνοικτὸν εἰς τὸ δημόσιον ἀπὸ τῆς Κυριακῆς, 24. Ἐκεῖθεν δ' ὑπάρχει μεγαλοπρεπῆς πᾶσα ἐπὶ τῆς μεγάλης διώρυγος.

Διαβάσα τὸ ἀνάκτορον τοῦτο, δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τῶν ἀναμνήσεων, αἵτινες σωρηδὸν ἐπῆρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά μου.

Ὅτε ἐνεφανίσθη ἐκεῖ τὸ πρῶτον, ὁ πολιτικὸς διοργανισμὸς, δημιουργηθεὶς ὑπὸ τῶν συνθηκῶν τοῦ 1815, μοὶ ἐφαίνετο ἀκλόνητος. Εὗρον ἐκεῖ τὰς αὐτὰς τῆς Δρέσδης καὶ τῆς Βιέννης — παράδοξος τύφλωσις τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐθνῶν — αἵτινες εἶναι πλήρεις πεποιθήσεως διὰ τὸ μέλλον, καὶ αἱ ἐορταὶ τὰς ὁποίας παρεῖχον ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος Αὐγουστος Δ' καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Φερδινάνδος Α' δὲν διεταράχθησαν βεβαίωτα ὑπ' οὐδενὸς ἀπαισίου προοιωνίσματος.

(α) Ὅρ. La gazzetta ufficiale di Venezia.

Τὸ αὐτὸ ἦτο καὶ εἰς Βενετίαν κατὰ τὴν ἐκείσε ἀφιξίν μου. Ὁ ἀντιβασιλεὺς καὶ ἡ ἀντιβασίλισσα, ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐκείσε καταφυγόντες βουρβῶνες τοῦ πρωτοτόκου κλάδου, οὐδεμίαν εἶχον ἀνησυχίαν περὶ τῆς ὕστερας των.

Κατὰ τὸ τέλος ἕμως τῆς ἐκείσε ἀποδημίας μου τὰ πράγματα ἀλλοίαν ἔλαβον μορφήν, καὶ τρίχρους σημαία ἀντικατέστησε τὴν κιτρίνην καὶ μελαιναν σημαίαν.

Οἱ τὴν σήμερον διαδεχόμενοι τοὺς ἀρχαίους δεσπότης τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου δὲν εἶναι βέβαια ἐκ τῶν ἀρτισυστάτων. Ὁ οἶκος τῆς Σαβοῦας οὕτινος ὁ κ. Βερτολότης, ὁ Φρεζέτος καὶ ὁ Κιβράριος ἔγραψαν τὴν ἱστορίαν, εἶναι εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλευόντων οἴκων, ὡς ἀνερχόμενος εἰς τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα.

Οἱ παριστῶντες αὐτὸν πρίγκηπες φέρουσι τὰ ὀνόματα τῶν ἡγεμόνων εἰς οὓς προσωποποιεῖται ἡ ἀνάπτυξις τῆς δυναστείας. Ὁ πρῶτος κόμης Σαβοῦας ἐκαλεῖτο Χουμβέρτος, ὡς ὁ πρίγκηψ τοῦ Πεδεμοντιῦ· ὁ πρῶτος δούξ Ἀμεδαῖος, ὡς ὁ δούξ Ἀόστης, ὁ πρῶτος βασιλεὺς Βίκτωρ, ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας.

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ καὶ οἱ υἱοὶ του ἀνήκουσιν εἰς τὸν μικρότερον κλάδον τοῦ οἴκου (Σαβοῦας-Καριγιάνου). Ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Βιέννης εὔρον τὸν τελευταῖον ἀντιπρόσωπον τοῦ πρωτοτόκου κλάδου, τὴν ἀξιόλογον αὐτοκρατορίσαν Μαρίαν Ἄνναν, ἣτις ζῆ ἐν Πράγα ἐν ἡσυχίᾳ, παρὰ τῷ πρώτῳ αὐτοκράτορι Φερδινάνδῳ.

Ὁ βασιλευὼν οἶκος ἐκυρίευσεν τὸ στέμμα τῆς Ἰταλίας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας. Ὁ Κάρλος Ἀλβέρτος, ἀποθανὼν ἐκ λύπης διὰ τὰς συμφορὰς τοῦ τύπου του εἰς ἐκούσιον ἐξορίαν, οὕτινος ὁ κόμης βι-

βλιοθηκῆριος ἐξιστόρησε τὰς λύπας, ἦτο τῷ 1848 τὸ ξίφος τῆς Ἰταλίας, Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ μαχόμενος ἐν Γοττῳ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἀνύψωσιν τῶν ἀσπίδων, ἐτρώθη κατὰ τὸν μηρόν. Αἱ αὐστριακαὶ σφαῖραι, αἵτινες προσέβαλον τότε τὸν ἀδελφόν του Φερδινάνδον δοῦκα Γενούης, ἐν Κουστότσα δὲν ἐφείσθησαν τοῦ νεωτάτου τῶν υἱῶν του. Παρρεῦρέθη εἰς τὸν πρῶτον χορὸν, ὃν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἔδοσεν ἐν Φλωρεντίᾳ εἰς τὰ ἀνάκτορα Πίττη.

Ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ σύνθημα δὲν ἐχώρευε διόλου, οὐδὲ περιεπάτει μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων. Ἰστατο δὲ κατὰ τινα ἄκραν τῆς αἰθούσης ἀποτείνων ἐκ διαλειμμάτων τὸν λόγον εἰς ἐν τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Ἄλλ' ὁ πρίγκηψ τοῦ Πεδεμοντιῦ καὶ ὁ δούξ Ἀόστης συμμετεῖχον τῶν χορῶν καὶ τῶν συνδιαλέξεων.

Ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ Β' ἔκαμνε τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς εἰς τὸ παλάτιον τῆς Βενετίας μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς ἀρχαίους τούτους βασιλεύοντας οἴκους κομψότητος, ὃν ἡ ἱστορία συγγέεται μετ' αὐτῆς τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους, καὶ ἦν νεᾶνις ἔτι οὕσα, εὔρον παρὰ τοῖς Χοχενζολέρνοις καὶ τοῖς ἀπογόνοις Φρειδερίκου τοῦ Πολεμιστοῦ.

Ἡ Α. Β. ὑψηλότης, ὁ δούξ ἐνδεδυμένος μελαιναν στολήν, ἔφερε τὸ περιλαίμιον τῆς Annonciade, τὸ ὑπὸ τοῦ προπάτορός του Ἀμεδαίου Η' συστηθέντος τάγματος.

Κατ' ἦν ὄραν ἤρχιζεν ὁ χορὸς, ἐξηφανίζετε ἡ (Χιῶν) Nebbia, ἣτις πρὸ δύο ἡμερῶν ἐπλήρωνε τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ἡ Βενετία δὲν εἶναι, ὡς τὸ Τυβήρικόν παράλιον τῆς Μεσογείου, ἐκτεθειμένη εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ τρομεροῦ ἀέμου, ὅστις κάμνει προσωρινῶς τοὺς κατοίκους τῶν ὠραίων

ἐκείνων χωρῶν νὰ ζῶσιν εἰς ἀνεμοστρόβιλον, προσδιωρισμένον κατὰ τὸν Δάντην νὰ παιδεύῃ ἐν τῷ ἄδη τὴν ἀτυχῆ Φραγκίσκη. Καίτοι ἡ Βενετικὴ ὁμίχλη δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐπιφοβος καὶ τρομερὰ, ὡς ὁ libezio (λίψ), μεταβάλλει ὅμως ἐντελῶς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς χώρας.

Ἡ Βενετία, ὡπευομένη ὑπὸ τῶν εὐφροσύνων ἀκτίνων τοῦ ὠραίου τῆς ἡλίου, ὁμοιάζει τὰς σχεδὸν φαντασιώδεις πόλεις, αἵτινες ἐδημιουργήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀξιοθαυμάστου πνεύματος τῶν ἀνατολικῶν ἀρχιτεκτόνων, τῶν κατασκευασάντων τὴν Περσέπολιν, τὴν Νινευή, καὶ τὴν Βαβυλῶνα, ὧν καὶ μόνα τὰ εἰρήπια ἐκπλήττουσι τὴν νεωτέραν ἐπιστήμην. Ἡ Βενετία λαμβάνει ὑπὸ τὸν λευκόφαιον πέπλον τῆς χιόνος τὴν ἔποψιν πόλεως τοῦ βοῦβᾶ.

Ἄν ὁ κ. Ταῖνος, ὅστις παραβάλλει τὴν κοιλάδα τοῦ Πάδου μὲ τὰς καταποντιζομένας ἐντὸς τῶν ὑδάτων εὐφόρους πεδιάδας τῆς Φιλανδίας, ἔβλεπε τὴν Βενετίαν ὅταν ὀλόκληρος καταβυθίζεται εἰς πυκνὴν ὁμίχλην, ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς ὁποίας κολυμβῶσιν οἱ λευκοὶ λάροι μὲ τὰς ἐκτεταμένας πτέρυγας, κάτοικοι τῆς μεγάλης διώρυγος, ἥδελεν ἐπιμείνει ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην.

Ἐοσάκις θεωρῶ τὴν κοιτίδα τοῦ Τιτιανοῦ ὑπὸ τῆς χιόνος προσβαλλομένην, ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐβδομάδα τὴν ὁποίαν ἐπέρρασα τὸν Νοέμβριον μῆνα εἰς Ἀνβέρσην, τὴν πατρίδα ἄλλου ἰσχυροῦ ζωγράφου, τοῦ μεγάλου Ρούβενς.

Τὴν Κυριακὴν, 24, ὁ βασιλεὺς Καρναβάλιος (il re carnovale) ἐπισήμως ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς κυριαρχίας του, τὴν „piazza καὶ τὴν piazzetta.“

Καίτοι τὸ πρόγραμμα τοῦ καρναβαλίου (programma del carnovale di Venezia — 1867) δὲν ἀνήγγελε τὴν μεγάλην

defilé (διάβασις, ἡ λέξις εἶναι γαλλικὴ ἐν τῷ προγράμματι), εἰμὴ διὰ τὰς δύο ὥρας, οἱ αὐλικοὶ τῆς μεγαλειότητός του ἔδειξαν ἀνυπομονησίαν περιμένοντες αὐτὸν ἀπὸ μεσημβρίας εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ οἱ μὴ ἔχοντες πάλιν τοσαύτην προθυμίαν ἔσπευδον νὰ ἴδωσι τὴν συνοδίαν.

Ἦσαν πλήρεις οἱ τόποι ἐνδὲν ἠδύναντο νὰ παρατηρῶσι τὸ ψευδόστιλπνον στέμμα καὶ τὸ ξύλινον σκήπτρον τοῦ βασιλέως. Τὰ παραῶρα, τὰ ἐργαστήρια, ὁ ἐξώστης τῆς βασιλικῆς (ἐκκλησίας) τὸ „loggia“, τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ παλάτιον τῶν δογῶν καὶ αὐταὶ αἱ στέγαι ἔγεμον πλήθους. Ὁ βασιλεὺς Καρναβάλης λησμονῶν ὅτι ἡ ἀκρίβεια εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν ἡγεμόνων, τοὺς ἔκαμε νὰ περιμένωσιν ἡμίσειαν ὥραν ἔτι.

Οἱ ἐχθροὶ του, ἔχει δὲ καὶ ἐχθροὺς ὡς καὶ πάντα τὰ ἀρχαῖα συστήματα, ἅτινα διότι διήρκεσαν ἐπὶ πολὺν χρόνον δυσκόλως πλέον ὑπάρχουσι, κατήντησαν νὰ εἴπωσιν ὅτι ἦσαν τρεῖς ὥραι ὅτε ἀνηγγέλθη ἡ ἔναρξις τῆς διαβάσεως.

Τὸ ὄχημα αὐτοῦ συρόμενον ὑπὸ ἑξ βωῶν ὀδηγουμένων ὑπὸ φαύνων εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι παρίστα τὸν περίφημον ἐκείνον Βουκένταυρον, εἰς ὃν ὁ καθηγητῆς Dall' Ongaro ἀφείρωσε πρὸ μικροῦ σοφὴν καὶ ἀξιοπερίεργον διατριβήν. Ἐπὶ τῶν βασιμίδων τοῦ θρόνου ἴστατο ὁ βενετὸς „Pantalone“ (Πανταλόνιος).

Ὁ πολιτικὸς στοχασμὸς ἀνεφαίνετο ἐκεῖ ὡς εἰς τὴν προσφώνησιν τῶν Κιογκωτῶν. Ὁ Πανταλόνιος καταγοητευθεὶς διότι ἔβλεπε τὴν ὠχρὰν καὶ μέλαιναν σημαίαν τῶν λιμνῶν ἀπομακρυνομένην, ἔσειεν ἐν θριάμβῳ τρίχρουν σημαίαν καὶ περὶ αὐτὸν ὡς σύμβολα τῆς ἰταλικῆς ἐπνότητος συνεσωρεύοντο ὁ Ἴαντούϊας, ὁ Στεντερέλλος, ὁ Φρακάσσας, ὁ Μενε-

γῆνος, ὁ Βριέλλας, ὁ Πουλτσινέλλας κτλ. φέροντες τὴν σημαίαν τῆς ἐπαρχίας των.

Οὐδὲν λέγω περὶ τῶν Tati, τῶν Cavallerizzi, τῶν Lustrisimi, τῶν Dottori, τῶν Conti κτλ. Ἡ πορεία ἠνοίγετο ὑπὸ τῶν Κιοτσιωττῶν καὶ τῶν Νεαπολιτανῶν (chioggiotti e Napoletani).

Ἡ ἔταιρία τῶν forestieri (ξένων) ἐπετύγγανεν ὁμοίως τὰ μέγιστα. Ὡς οἱ Σῖναι θεωροῦσι τοὺς Εὐρωπαίους ὡς βαρβάρους, οὕτω καὶ πᾶς λαὸς εὐρωπαϊκὸς εὐρίσκει τὸν γείτονά του γελοῖον καὶ μωρόν.

Οἱ Ῥῶσοι ὀλιγώρως ἀποκαλοῦσι τοὺς ἀγερῶχους δυτικούς ἀρχαῖα ἔθνη, καὶ ἡ Δύσις πλεῖστα ἔχει ἐπιγράμματα λοῖδορα διὰ τοὺς Κοζάκους.

Δὲν δύναται τις νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν Ἰταλῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν κύριοι τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου, νὰ ἀποφύγῃσι τὸ ἀτόπημα τοῦτο, ὅπερ εὖρον εἰς τόπους ὧν τὰ χρονικά δὲν εἶναι τοσοῦτον ἔνδοξα, ὅσον ἡ ἱστορία τοῦ βασιλέως-λαοῦ.

Οἱ Βενετοὶ ὅμως εἶναι κατ' ἰδίαν πολλὰ ἐξευγενισμένοι καὶ δὲν παριστῶσι τοὺς ξένους διὰ κακῶν χαρακτηριστικῶν.

Οὕτως ἡ ἔταιρία τῶν forestieri ἢ Passeggieri, συγκειμένη ἐκ Γάλλων, Ἀγγλων, Ῥώσων, Γερμανῶν, Ἰσπανῶν, Ἑλλήνων καὶ Μεξικανῶν, οὐδένα δυσηρέστησεν ἐκ τῶν πολλῶν ξένων, τῶν ἕνεκα τοῦ καρναβαλίου συζῆρυσάντων εἰς Βενετίαν.

Ἄφου κατεβίβασαν τὰ πράγματά των εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Δανιήλ, ἔνθα συνήθως καταλύουσιν ἐπίσημοι περιηγηταί, ἡ ἔταιρία τῶν forestieri ἠνώδη μετὰ τῆς συνοδίας τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκ τῆς προκυμαίας τῶν Σκλαβῶνων, ἔνθα αἱ

προσωριναὶ γέφυραι καδίστων εὐκόλον τὴν πορείαν του, ἔφθασεν εἰς τὴν „piazzetta“, καὶ διαβὰς τὴν „piazza“ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς βασιλικῆς (ἐκκλησίας) ἔστη κατὰ τὸν πύργον τοῦ ὠρολογίου. Δὲν προεχώρησε δὲ μὴ θέλων νὰ ἐκδέσῃ εἰς τὸ βάρος τοῦ ὀχήματος τὰς μεγάλας καὶ κασαράς πλάκας τῆς πλατείας τοῦ ἀγίου Μάρκου.

Οἱ προσωπιδοφόροι ἀπεχωρίσθησαν. Καὶ οἱ μὲν chioggiotti καὶ οἱ Napolitani διευθύνθησαν εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον ἵνα καδέξωσι τὸ μέρος τοῦ κήπου τούτου, ὕπερ ἀφίνετο εὐλεύθερον εἰς τὸ δημόσιον, οἱ δὲ forestieri ἤρχισαν νὰ διέρχωνται τὴν πόλιν, τὴν ὁποῖαν ὠρέγοντο νὰ ἴδωσι, καὶ οἱ ἄλλοι ἀφοῦ ἔκαμαν μεγαλοπρεπῶς τὸν γῦρον τῶν procuratie, συνηθροίσθησαν ὑπὸ τὸ λεγόμενον loggia (εἶδος ἐξώστου) τοῦ πύργου, ἔνθα ὁ κύρ Πανταλόνιος ἐδημηγόρησεν εἰς αὐτοὺς μετὰ ζέσεως βουλευτοῦ, οὗτινος ἡ ἐκ δευτέρου ἐκλογή ἤθελεν εἶσθαι ἀμφίβολος.

Τῆν δευτέραν, 25, ἤρχισεν ἡ fiera (πανήγυρις) διαρκέσασα τέσσαρας ἡμέρας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δημοκρατίας, πανήγυρις ἐγίγνετο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἀγίου Μάρκου. Ἐξ ἀρχαίων χαλκογραφιῶν λαμβάνει τις ἰδέαν περὶ τοῦ κύκλου τῶν ξυλίνων ἐργαστηρίων, ἅτινα κατεσκευάσθησαν κατὰ τὰς Procuratie.

Ἐπειδὴ ἡ πανήγυρις αὕτη συνέπιπτε μετὰ τῆς Ascensione (ἀναλήψεως), ἐκαλεῖτο La Sensa. Ἀνήρχετο δ' εἰς τὸ ἔτος 1180, ἥτοι εἰς ἐποχὴν κατ' ἣν ἡ Βενετία ἐπώλει εἰς ἄλλας χώρας τῆς Δύσεως, βεβυδισμένας εἰς τὴν βαρβαρότητα τοῦ μεσαιῶνος, τὰ λαμπρὰ ὑφάσματα, τὰ μεγαλοπρεπῆ κειμήλια, δι' ὧν ἐκοσμοῦντο αἱ δέσποιναί, καὶ ἅτινα οἱ ἀκά-

ματοι ἔμποροί της ἐπορεύοντο ζητοῦντες μέχρι τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀνατολῆς.

Εἷς τῶν τολμηρῶν τούτων ἐμπόρων, ὁ Μάρης Πόλος, περιῆλθε τὴν ἐλάσσονα Ἀσίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Ταταρίαν, πολλὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὴν Κίναν, καὶ ἐθεωρήθη ὡς φαντασιοκόπος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του, διότι ἀνεκάλυπτεν εἰς αὐτοὺς θαναμάσιον κόσμον, οὗτινος ἡ περιγραφή θεωρηθεῖσα ἔπειτα ὡς πιστοτάτη, ἐφαίνετο τότε εἰς τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ὡς σωρὸς μωρῶν μύθων.

Καίτοι οἱ τὰ μέγιστα θαναμάζοντες τὴν ἀρχαίαν δόξαν τῆς πόλεως ἐπανελάμβανον ἐπιμόνως ὅτι ἡ gran fiero in piazza San Marco ἀνεγεννᾶτο μετὰ ἐβδομήκοντα ἐν ἔτη, δύσκολον ἦτο νὰ ἴδῃ τις ἄλλο εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ καρναβαλίου τοῦ 1867 εἰμὴ ἐντεχνον καὶ πνευματώδη διαδήλωσιν νομιμωτάτων ἐμπνεύσεων.

Ἡ Βενετία ἀποκαταστάσα ἐλευθερία, βλέπουσα ὅτι ἡνοίγετο ἐκ νέου διὰ τῆς ἀξιοθαναμάστου πρωτοβουλίας τοῦ Γάλλου Λεσσεπίου ἡ ἀρχαία ὁδὸς τῆς Ἀνατολῆς, ἐννοοῦσα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀνατολικὸν παράλιον τοῦ Ἀδριατικοῦ μέλλει νὰ ἀναγεννηθῇ εἰς νέαν ζωὴν, δὲν διστάζει ὅτι θελεῖ δυναθῆ ὡς ἄλλοτε νὰ πλουτήσῃ διὰ τοῦ ἐμπορίου μετὰ τῶν ἀνατολικῶν. Εἶθε δὲ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐλπίς αὕτη πρὸς ἀγαθὸν τῆς Βενετίας καὶ ὄφελος τῆς Ἀνατολῆς!

Ἀρχιτέκτων τις, ὁ καθηγητῆς Λουδοβίκος Καδορίνος τῆ συνδρομῆ δραστηρίων ἐργολάβων, τῶν κκ. βιονδέλλη, εἶχε πραγματοποιήσει ἐπιθεξίως τὴν ιδέαν τῆς ἐταιρίας τοῦ Καρναβαλίου (società di Carnovale).

Δύο σειραὶ μικρῶν ἐργαστηρίων διαφόρων σχημάτων,

ἔχοντα τριχόους σημαίας, κεκαλυμμένα διὰ ποικιλοχρῶν παραπετασμάτων, κατεῖχον τὴν Piazza καὶ τὴν piazzetta.

Εἷς τὰ παράδωρα τῶν „procuratie vecchie“ ἐξηρτῶντο τάπητες (arrazzi), τῶν ὁποίων ἡ λαμπρότης ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τῶν ἐργαστηρίων. Γενικῶς δὲ αἱ ταπητουργαὶ αὗται ἦσαν ἢ τρίχροοι, ἢ κεκοσμημένοι διὰ τοῦ σταυροῦ τῆς Σαβοῦας, ἀλλ' ὁ καλλωπισμὸς τοῦ τόπου ἦτο ἀτελής, διότι τὰ παράδωρα τῶν „procuratie nuove“ ἔμενον κλειστά.

Ἐλθούσης τῆς νυκτὸς, τὰ ἐργαστήρια φωτιζόμενα ὑπὸ ὑαλίων διαφόρων χρωμάτων, προσέφερον πρωτότυπον θέαμα. Οἱ περιεργοὶ οἵτινες ἦλθον νὰ τὰ ἴδωσι, συνηνοῦντο μετὰ τῶν προσωποδοφῶρων καὶ τῶν συββουσαντων ἵνα χειροκροτήσωσι τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, φθάσαντα τὴν τρίτην τὸ ἑσπέρας (25), ὅστις ἐκ τοῦ παραθύρου, μεταποιηθέντος εἰς βῆμα, ἀπηύδυνεν εἰς αὐτοὺς πολλὰς προσλαλιάς.

Ἐσπέραν τινὰ τὸ πλήθος βιαζόμενον νὰ συσσωρευθῇ ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ casa Zechin, ἐνθα κατόκει, ἐβρίμει μίαν τῶν μεγάλων ὀρειχαλκίνων λυχνιῶν, τῶν προσδιορισμένων νὰ διαχύνωσιν ἐπὶ τοῦ τόπου τὸ φῶς τοῦ (gaz) ἀερίου, ἦν καὶ ὄφειλον νὰ ἀφαιρέσωσι, διὰ νὰ δείξωσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν φωτοχυσίαν τῶν ἐργαστηρίων.

Ἄν ἡ fiero di san Marco ὀφείλῃ τὴν ἀρχὴν της εἰς τὴν ἀρχαίαν Sensa, οὐδεὶς ἐσυλλογίσθη νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸν ἐπιφανέστερον τόπον τῆς ἀγορᾶς τὴν περίφημον κοῦκλαν, ἣτις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Σένσας ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον διὰ τοὺς συρμούς καὶ τὰς καινοφανείας τοῦ ἔτους.

„Αἱ ὥραϊαί μας, λέγει ἡ συγγραφεὺς τῆς ἀρχῆς τῶν βενετικῶν ἐορτῶν (Origine delle feste Veneziane, Milan, 1829) Ἰουστίνα Πενιέρ Μικιέ, τρέχουσι μετὰ μεγάλῃς προθυμίας

νά τὴν βλέπωσι, θεωροῦσαι ὡς μέγα των εὐτύχημα ἂν ἔχωσι τὰ μέσα νά τὴν παρομοιάσωσιν. Ἡ σοφὴ Βενετὴ προσδεῖται μελαγχολικῶς, ὅτι ἦσαν πολὺ μακρὰν νά φαντασθῶσιν ὅτι ἡ ἀστασθῆς καινοφάνεια μεταβάλλεται κατ' ἐκάστην καὶ γίνεται ἡ κυριωτέρα ἐνασχόλησις τοῦ γυναικείου φύλλου. Τί ἤθελεν εἰπεῖν ἡ Ἰουστίνα Βενιέρου τῷ 1867;

Τὰ ἀξιοσημειώτερα ἐργαστήρια ἦσαν τὰ τοῦ Bucintoro (Βουκενταύρου) καὶ τῆς Fioraia (Ἄνδοπώλιδος) καὶ τοῦ ἱππότου Ἀντωνέλλη.

Ὁ τυπογράφος οὗτος εἶχε βάλει εἰς τοὺς τεχνίτας του τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ καιροῦ τοῦ Γυττεμβέργου, οἱ Βενετοὶ λέγουσι τοῦ καιροῦ τοῦ Παμφίλου Κωστάλδη, διότι ἡ Φίλτρα, πόλις Βενετικῆ, εἶναι μία τῶν δεκαπέντε πόλεων, αἵτινες ἐρίζουσι περὶ τῆς τιμῆς ὅτι ἐφευροῦσαι τὴν τυπογραφίαν ἔκαμον ἀνακάλυψιν ἐπωφελεστέραν εἰς τὴν ἀνδρωπότητα παρὰ τὴν ὁποῖαν ἄπασαι αἱ ἐφευρέσεις τοῦ κ. Δρεῦσου, „ὁ πολεμικὸς Λουδοῦρος“ τῶν Γερμανῶν, ὁ περίφημος συνεργάτης τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῶν νικητῶν τῆς Σαδόβας.

Ἡ fieri ἐτελείονε τὸ ἑσπέρας τῆς κρεατερινῆς πέμπτης, 28 Φεβρουαρίου. Ταραχὴ συνέβη διὰ τὸν πολιτικὸν ἀναβρασμόν. Τὸ ἑσπέρας τῆς τετάρτης τὸ πλήθος συνέβρευσεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατριάρχου, πλησίον τῆς βασιλικῆς (ἐκκλησίας), ἵνα ὑποχρεώσῃ τὸν καρδινάλιον Τρεβισσανάτον νά φωταγωγήσῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Γαριβάλδου. Ὁ καρδινάλιος, ὅστις ἀπὸ τῆς τρίτης ἔβαλε πέντε σημαίας ἕνεκα τῆς ἀφίξεως τοῦ στρατηγοῦ καὶ ὅστις εἰς οὐδὲν μέρος δὲν εἶδε φωταγωγίας, ἤθελε ταραχθῆ βεβαίως ἐκ τοῦ πορτύβου τουτου, ἂν αἱ διακηρύξεις τοῦ Ὀκτωβρίου, 1866, δὲν τῷ ἀνήγγελον ἔδη τὰς διαδέσεις μέρους τοῦ πλήθους. Πρὸ ἡμερῶν

ἑτέρα μερὶς τοῦ λαοῦ ἐφάνη ἐχθρικῶς διακειμένη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Γαβάτσην, ἀρχαῖον Βαρναβίτην (α), ὅστις ἦτο μέγας ἱεροκήρυξ τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Πίου Θ', καὶ ὅστις ἔκτοτε ὑπερησπίσθη τὰς προτεσταντικὰς ἰδέας.

Τὰ οὐσιωδέστερα περιστατικὰ ταῦτα δεικνύουσι διὰ τίνος τρόπου συνεννοῦνται ἐν Ἰταλίᾳ μετὰ τινος συγχύσεως αἱ ταραχαὶ τῆς νεωτέρας ζωῆς μετὰ τῶν ἐδύμων ἄτινα ἀλλαχοῦ παντάπασιν ἐξέλιπον.

Ἡ „bora“ ἦτις ἤρχισε τὴν ἡμέραν τῆς πέμπτης μετὰ τὴν βροχὴν μᾶλλον ἠνώχλησε τοὺς προσωπιδοφόρους παρὰ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μικρὰ στάσις.

Ἡ „bora“ εἶναι ἄνεμος πνέων ἐκ Τεργέστης, ὅπως εἶναι ὁ mistral (ἀργίστης, μάστρος) ἐν Μασσαλίᾳ, καὶ ἡ Tramontana (βορρᾶς) ἐν Λιβόρνῳ. Ἐν Τεργέστη τὸν εὐρισκὸν τρομερὸν, ἀλλ' ἐδῶ ἤθελε μοι φανῆ τὰ μάλιστα εἰρημικὸς, ἂν οἱ Βενετοὶ δὲν ἐλάλουν περὶ αὐτοῦ μετὰ μεγάλης ἀντιπαθείας.

Ἐπειδὴ εἶναι συνειδισμένοι εἰς γλυκεῖαν καὶ κάθυγον ἰδιοσυγκρασίαν, ὁ ξηρὸς οὗτος ἄνεμος, ὀλίγον τι τραχύτερος τοῦ βορειο-ανατολικοῦ, εἶναι φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς αὐτοὺς λίαν δυσάρεστος. Οὕτω δὲ τὸ ἑσπέρας τῆς πέμπτης ἤρχιζον νά ἐγκαταλιμπάνωσι τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἦτις τὴν παρασκευὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἦτο σχεδὸν ἕρημος. Ἡ δύελλα ἦτις συνήθως διήρκει τρεῖς ἡμέρας, τὴν παρασκευὴν ἔφθασεν εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς.

Ἐπειδὴ ἡ „bora“ δὲν ἦτο πολλὰ δυνατὴ, τὴν πέμπτην

(α) Μοναχοὶ τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Παύλου.

ὁ βασιλεὺς Καρναβάλιος ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ νὰ κάμῃ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων εἰς τοὺς προσωπιδοφόρους, οἵτινες τὴν Κυριακὴν εἶχον διαπρέψει μετὰ μεγίστης διακρίσεως εἰς τὴν συνοδίαν του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συνοδία εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς καὶ εἰς τὴν προλαβοῦσαν Κυριακὴν, ἀναβάλλω τὴν περιγραφὴν τῆς, ἀλλ' ἡ πορεία τῆς ἦτον ἐπιπονωτέρα, καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων ἐπηυξήθη.

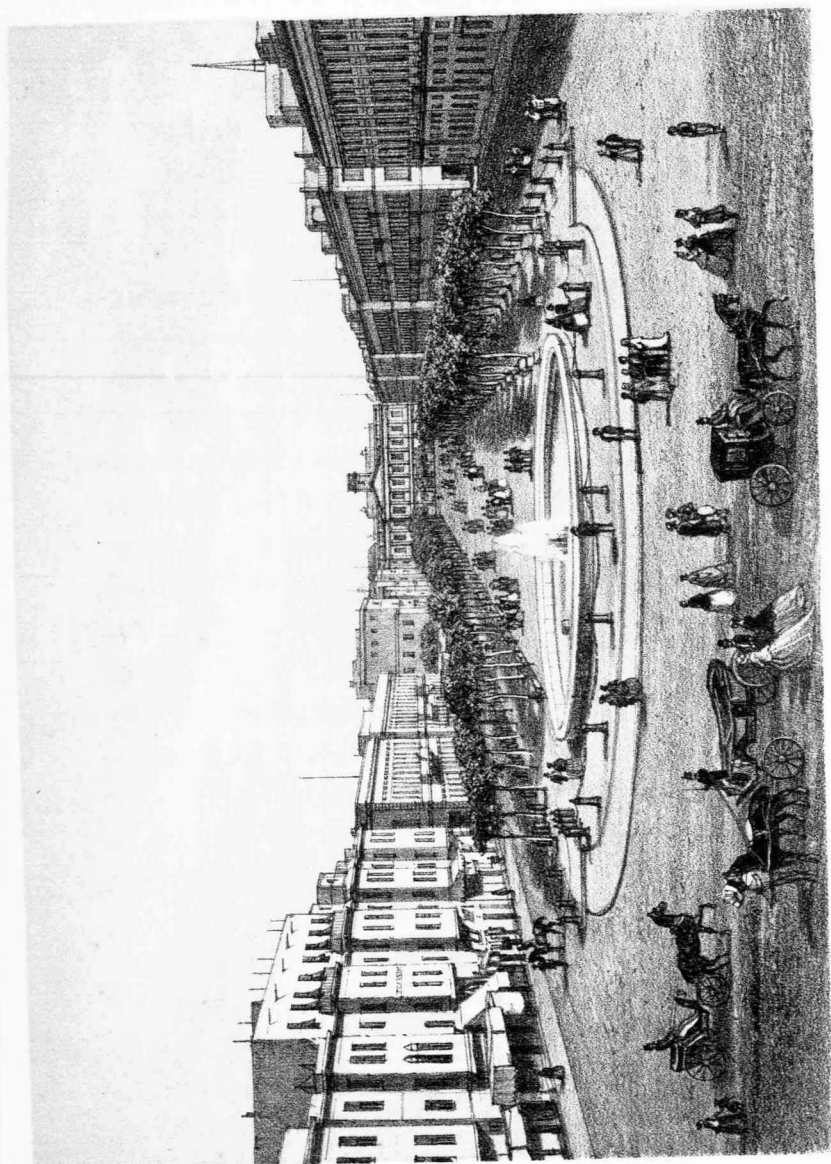
Μεταξὺ τῶν Ἰταλῶν, οἱ μὲν θελοντες νὰ τιμήσωσι τὸν δοῦκα τῆς Ἀόστης, ἀνέκραζον „Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ζήτω ὁ πρίγκηψ! ζήτω ὁ ἥρωας τῆς Κουστότσας!“ Οἱ δὲ ἐφώναζον μετὰ μεγάλης οὐχ ἦττον ζέσεως „Ζήτω ὁ Γαριβάλδης!“

Αἱ σάλπιγγες, αἱ βυκάναι, αἱ φωναὶ τῶν προσωπιδοφόρων δὲν ἐνεπαύθησαν βεβαίως τοὺς ἡσύχους βόας τοὺς μελλοντας νὰ βάλωσι εἰς κίνησιν τὸ ὄχημα τοῦ βασιλέως, ὡς εἰς τὸν καιρὸν τῶν Μεροβιγγιανῶν, ὅτε μετέφερον εἰς Παρισίους τὸν ῥάθυμον μονάρχην. Τέλος δ' ὁ εὐδύμος ἡγεμὼν φθάσας εἰς τὸ τέρμα τῆς πορείας του διένειμε τὰ βραβεῖα.

Ἡ πρώτη σημαία τῆς τιμῆς καὶ 50 φιάλαι καμπανίτου οἴνου ἐδόθησαν εἰς τοὺς chioggietti, καὶ εἰς τοὺς Napoletani, ἡ δευτέρα σημαία καὶ 40 φιάλαι εἰς τοὺς Palunelli (μίμους) προσωπιδοφόρους, τὸ ἔτος τοῦτο συστηθέντας ἐν Βενετίᾳ, ἡ τρίτη σημαία καὶ 30 φιάλαι εἰς τοὺς Cavallerizzi.

Εἰς τὰς οκτὼ ὥρας ὁ στρατηγὸς Γαριβάλδης ὑπεδέχθη τοὺς νικητὰς καὶ τοὺς νενικημένους πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὸ Fenice. Ἡ ἑορτὴ τῆς κραιπερινῆς πέμπτης (Gioba grasso) ἦτον ἄλλοτε ἀνάμνησις τῶν σφοδρῶν διενέξεων τῆς δημοκρατίας κατὰ τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀκηλίας.

Οἱ ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ πολλοὶ ἐπίσκοποι τοῦ Μεσαιῶνος

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

μετεχειρίζοντο προθύμως τὴν μάχαιραν καὶ τὴν σπάδην καὶ εἰς σπουδαιότητα ἐνέβαλον φροντίδας τοὺς Βενετούς.

Τὸν IB' αἰῶνα τοσοῦτον ὀλίγον διεφύλαξαν τὰς παραχώδεις αὐτῶν ὀρέξεις, ὥστε ὁ πατριάρχης Οὐλρίχος ἔλαβε τὸν Γράδον διὰ προδοσίας (1162).

Ἡ δημοκρατία εἶχεν ἀρχηγὸν τότε δόγην ἀνήκοντα εἰς μίαν τῶν κυριωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Βενετίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ κόμησσα Ἰουστινιάνου, σύζυγος τοῦ συνδίκου Μικιέλ. Ὁ Βιτέλης Μικιέλ Β' ἐπέπεσε κατὰ τοῦ πατριάρχου, ἐπανάλαβε τὸν Γράδον καὶ ἔφερε τὸν ἀρχιερέα τοῦτον αἰχμάλωτον εἰς Βενετίαν μετὰ τῶν κληρικῶν του. Ὁ ὀργίλος πατριάρχης δὲν ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν εἰ μὴ ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ πέμπῃ κατὰ πᾶν ἔτος τὴν κρεατερινὴν πέμπτην διὰ νὰ διασκεδάσῃ κατὰ πᾶν ἔτος τὴν κρεατερινὴν πέμπτην διὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ φιλεύῃ τὸν λαὸν ἕνα βοῦν καὶ δώδεκα χοίρους, καὶ νὰ υφίσταται οὕτω τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν ἡ Ἰουστίνα Ῥενιέρου Μικιέλ ὀνομάζει „ταπεινωτικὴν ἀλληγορίαν.“

Ὁ βασιλεὺς τῶν δύο Σικελιῶν Φραγκίσκος Α', οὗτινος εἶδον ἄλλοτε τὴν Ξυγατέρα ἐν αὐτῇ τῇ Βενετίᾳ, ἔλεγεν ὅτι ἐκυβέρνα τοὺς Νεαπολιτανούς του μὲ τρία f f f, ὅπερ ἐσήμαινε τρεῖς λέξεις ἰταλικάς, ἧτοι forea, festa, farina, ἀγχόνη, ἑορτὴ, ἄλευρον. Ἡ Βενετικὴ ἀριστοκρατία, τῆς ὁποίας ἡ πολιτικὴ ἦτο νοημονεστέρα, κατὰ τὴν ἀγχόνην διὰ τῆς δικαιοσύνης, pane in piazza, giustizia in Palazzo, ἄρτος ἐν τῇ ἀγορᾷ, δικαιοσύνη ἐν τῷ παλατίῳ, ἀλλὰ διεμερίζετο τὴν γνώμην τοῦ Βασιλέως Nasone (Μυτᾶ· ἐχρεώσται ὁ Φραγκίσκος τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἰς τὸ μῆκος τῆς ρινός του, ἰταλιστὶ naso), κατὰ τὴν πολιτικὴν ἐπισημότητα τῶν ἑορτῶν. Πάντοτε δ' εἶχε τὴν μεγίστην ἀρβενωπὴν κλίσιν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ εὐδαιμονικοῦ πνεύματος. Ἄν βίψωμεν βλέμμα εἰς τὸ

σύγγραμμα τῆς Ἰουστίνης Ρενιέρ, θέλομεν ἰδεῖ ὅτι τοσοῦτον πολλὰ ἀνέφερε περὶ ἐπισήμων φιλοπατρίδων ἀνδρῶν, ὥστε ἡ διήγησις τῶν ἐπισήμων τούτων ἀνδρῶν γίνεται ἀληθῆς σειρὰ βενετικῆς ἱστορίας.

Πιστὴ εἰς τὰς ἀρχὰς ταύτας ἡ Signoria (ἀρχοντεία) μετέβαλε τὸν ἐτήσιον φόρον τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀκυλίας εἰς ἐορτὴν σύμφωνον πρὸς τὴν τραχεῖαν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἀλλ' ἡ μεγάλη καὶ εὐγενῆς κίνησις τὴν ὁποίαν τοσοῦτον καλῶς ὠνόμασεν Ἀναγέννησιν, περιέλαβε πᾶν ὅ, τι αἱ διακονιώσεις αὐταὶ εἶχον πρωτότυπον.

Πρὸς τούτοις δὲ τῆς Ἀκυλίας μεταβάσεως μετὰ τοῦ Φριούλου ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Βενετίας, οὐδένα λόγον ἡ κυβέρνησις εἶχε νὰ διατηρῇ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀρχαίων τούτων ἐρίδων. Οὕτως ὁ δόγης Ἀνδρέας Γρίττης τοσοῦτον μετεβύβησε τὴν ἐορτὴν τῆς κρεατερινῆς πέμπτης, ὥστε μόνον ἀφῆκεν ἔχνη τινὰ τῆς ἀρχῆς τῆς. Ἐχρησίμωσε δ' αὕτη μᾶλλον νὰ διατηρῇ εἰς τὸν λαὸν τὴν ἐπωφελεῖ ἔξιν τῆς γυμναστικῆς καὶ τὴν πρὸς τὴν πυγμαχίαν κλίσιν, ἣτις εἶναι τοσοῦτον κοινὴ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα box. Παρεκτός δὲ τοῦ ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα κλάσις δὲν ἐπειράχθη διόλου βλέπουσα ὑπηκόους τῆς δημοκρατίας, οἵτινες εἶχον ζήσει τὸ πρῶτον εἰς δημοκρατικὸν πολίτευμα, διηρημένους εἰς μέρη ἔτοιμα νὰ παίξωσι τὴν πυγμὴν, ἐνόει πόσον μεγάλη ἦτο ἡ ἀνάγκη νὰ μὴ ἀφίνωσι νὰ ἐκνευρίζηται ἡ φυσικὴ ἀκμὴ καὶ ἰσχὺς τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν γονδολιστῶν τῆς. Τὸ νὰ λαμβάνωσι φήμην di fare bene i pugni (ὅτι καλῶς πυγμαχοῦσιν) ἦτο ὄφελος καὶ κέρδος ὅπερ δὲν ἀπηξίλου καὶ αὐτὴ ἡ ἀριστοκρατία, ἡ ἀριστοκρατία, λέγω, τῆς ὁποίας ἡ ἐνεργητικότης ἀνεφάνη εἰς τοσαύτας ἀνομοίους περιστάσεις καθ' ἣν ἐποχὴν

παρ. χάρ. ὀλιγόρει ἄνευ φόβου καὶ ἄνευ ὑπεροφίας τὴν τρομερὰν συμμαχίαν τῶν Καμβραῦ σχηματισθεῖσαν κατὰ τῆς δημοκρατίας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ πάπα, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀββαγωνίας (1508).

Ἡ ἐορτὴ τῆς κρεατερινῆς ἤρχιζε διὰ βυσίας τοῦ βοῶς, ἣτις δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ νὰ δεικνύωσι τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἐπιδειξιότητά των, ἀποκόπτοντες τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος σπάθης. Ἐπειτα ἤρχοντο οἱ ἄλλοι τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μορέσκας, ἀγῶνες ἀθλητικοὶ καὶ αἱ ἀσκήσεις τῶν Νικολέττων καὶ τῶν Καστελάνων (Nicoletti e Castellani). Ὁ Δόγης περιβεβλημένος τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ φόρεμα, οἱ ἄρχοντες, ἡ σύγκλητος, οἱ πρέσβεις παρευρίσκοντο εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, οἵτινες ἀνεμίμησκον τοὺς ἀθλητὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐφείλκον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Μάρκου πληθῶς περιέργων καὶ εἰς τοὺς ὁποίους τὰ δύο ἐναντία κόμματα εἰδείκνουν ὅτι εἶχον μεγάλην γενναϊότητα καὶ φυσικὴν δύναμιν.

Τὸ ἐσπέρας τῆς παρασκευῆς ἐγένετο un gran festival paré, (μεγάλῃ ἐορτῇ καταστόλιστος)· οὕτως ἐκφράζεται ἡ εἰδοποίησις, γενναίως πραγματοποιοῦσα τὴν συμμαχίαν τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας εἰς τὸ θέατρον τοῦ „ἁγίου Σαμουήλ.“

Τὸ σάββατον ὑπῆρχε χορὸς προσωπιδοφόρων εἰς τὸ Ridotto.

Τὴν τρίτην, 26 Φεβρουαρίου, ὑπῆρχε cavalcchina εἰς τὸ Fenice.

Ἐορτὴ, χορὸς μετεμφισμένος καὶ cavalcchina ἔχουσι κοινὸν μεταξὺ τῶν, ὅτι ὁ μετεμφισμένος χορὸς εἶναι τὸ οὐσιῶδες μέρος, ἀλλ' ἡ cavalcchina ἔχει χαρακτηῖρα ἐθνικώτερον καὶ διαφέρει κατὰ πολλὰ τῶν μετεμφισμένων χορῶν, οἵτινες

ἐλκύουσι πλήθος ταραχοποιῶν, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους το Fenice πιθανῶς ἤθελε φαίνεσθαι πολλὰ ἤσυχον.

Ἡ caccia di tori (ταυρομαχία) γενομένη τὴν κρεατερινὴν κυριακὴν εἶναι μία τῶν ἀρχαίων συνηθειῶν τὰς ὁποίας δὲν σκοπεύουν νὰ ἀνανεώσωσιν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τελευταίου αἰῶνος κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀποκρέω ἐπετρέπετο νὰ πορεύωνται εἰς τὴν πόλιν μετὰ βοῶν καὶ νὰ κάμνωσι molata, ἥτοι νὰ ἐκλέγωσι μέρος τι, ἔνθα κύνες προητοιμασμένοι εἰς τὴν πάλιν ταύτην παρῆχον εἰς τὸν ταῦρον μάχην ἣτις ἦτο συνηθῶς ὀλεσθῆναι εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ζῶον πλὴν τὸ σχιονίον ἔφρουγε συχνάκις ἀπὸ τῶν ὀδηγῶν του καὶ ἐβρίπτετο μανιωδῶς εἰς τὰς στενάς ἀγυῖας τῆς πόλεως, ἐπάγον τὸν τρέμον εἰς τοὺς φιλησύχους, τὸ συνῆδριον τῶν Δέκα ἀπηγόρευε τοὺς ἐπικινδύνους τούτους περιπάτους.

Τὸ 1782 ὑπῆρξε περίφημος Σῆρα ἕνεκα τῆς ἐλεύσεως τοῦ κόμητος τοῦ βορβᾶ (τοῦ τσάροβιτς Παύλου, μετὰ ταῦτα Παύλου Α') καὶ τῆς συζύγου του. Εἰκονογραφίαι τῆς τότε ἐποχῆς λίαν ἀξιωπερίεργοι διετήρησαν τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἑορτῶν, αἵτινες ἐδόθησαν εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς Αἰκατερινῆς Β', ἀλλ' οὐδεμίαν εἶδον παριστῶσαν τὴν περίφημον Σῆραν τοῦ 1782.

Δυναμέσα δὲ, μοὶ φαίνεται, νὰ συλλάβωμεν ἰδέαν διὰ τῆς εἰκόνης τὴν ὁποίαν ὁ Παολέττης (ἄνδρος τῆς Βενετίας Δ') ἀφιερῶναι εἰς τὴν „Θῆραν τῶν Ταύρων.“ Βλέπων τις τὴν εἰκόνα ταύτην ἀμέσως διακρίνει τὴν διαφορὰν ἣτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς „Σήρας τῶν ταύρων“ καὶ „τῆς μάχης τῶν ταύρων“, αἵτινες ἐγένοντο ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοὺς καίσαρας καὶ ὑπὸ τοὺς πάπας, καὶ τινες ἐξακολουθοῦσι νὰ ἦναι προσφιλῆς διασκεδάσις τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ.

Τὴν κρεατερινὴν κυριακὴν, ἂν ἡ δόγισσα ἐστεφανοῦτο, ἔκαμνον Σῆραν εἰς τοὺς ταύρους πρὸς διασκέδασιν τῶν δεσποσυνῶν τῆς αὐλῆς (damizelle).

Ἡ ἐνδυμασία τῆς δογίσσης ἦν ἔμελλον νὰ στέψωσιν ἦτον ἀξία χώρας ὅπου τὰ πλούτη καὶ ἡ τέχνη συνημιλλῶντο.

Ἐφερε δ' αὕτη ζώνην ἀδαμαντίνην, ἐσθῆτα χρυσοκεντήτου ἐριούχου μετὰ μακρῶν χειρίδων κλασμένων κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ λευκὸν κάλυμμα ἐπὶ κεφαλῆς, ἣτις ἦτο κεκαλυμμένη διὰ χρυσοῦ κεκρυφάλου, ὁμοίου πρὸς μικρὰν σκιάδα φρυγικὴν (τὸ περίφημον δουκιὸν corno).

Ἡ πρώτη στεφθεῖσα δόγισσα ἦτο σύζυγος τοῦ Σιλβέστρου Βαλιέρα, ὅστις ἐξελέχθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, καὶ οὗτινος τὸ μνημεῖον εἶναι, ὡς καὶ τὸ τοῦ δόγου Βερτούτση-Βαλιέρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἀγίων Ἰωάννου καὶ Παύλου, τὸ Πάνθεον τῆς Βενετικῆς ἀριστοκρατίας. Ἄλλὰ φαίνεται ἔτι ἐγένετο ἐξαιρέσις ὑπὲρ τῆς δογίσσης ταύτης, διότι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ἐπειδὴ ἡ γυνὴ τοῦ δόγου Μαρίνου Μαρίνη, Μοροσίνου Μοροσίνη (ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς ὁποίας ἡ Θεοδώρα Σμαδένου ἔγραψε τὴν περίφημον ἱστορίαν), ἔλαβεν ὀλίγον μετὰ τὴν στέψιν της τὸ χρυσοῦν βόδον τοῦ πάπα Κλήμεντος Η' (Ἀλδοβρανδίνη), ἡ σύγκλητος ζηλοτυπήσασα τὴν δοθεῖσαν τιμὴν εἰς σύζυγον τοῦ ἀρχηγοῦ τὸν ὁποῖον ἡ ἀριστοκρατία ὑπέβλεπε πάντοτε, διέταξε μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς ταύτης τὸ χρυσοῦν βόδον νὰ τεθῆ εἰς τὸ Σησαυροφυλάκιον τοῦ ἀγίου Μάρκου, οἱ δ' ἕρο-εξετασταὶ καὶ οἱ διορθωταὶ ἀπεφάσισαν εἰς τὸ ἐξῆς αἰ δόγισσαι νὰ θεωρῶνται ἀπλῶς ὡς γυναῖκες εὐγενεῖς (gentil donne).

Ἄν ὁ δόγης δὲν ἦτο νυμφευμένος καὶ πάλιν ἡ Σῆρα ἐγένετο, ἐφαίνετο δὲ μάλιστα ὅτι οἱ Βενετοὶ μὴ στέργοντες

νά στέφονται αἱ δόγισσαι, ἀφῆκαν κατὰ τὴν συνήθειαν νὰ κάμωσι τὴν ψῆραν ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ δουκικοῦ παλατίου.

Ὅτε ἤδελον νὰ κάμωσι ψῆραν ταύρων ἐνώπιον τῶν ξένων πριγκήπων, ἡ ψῆρα αὕτη ἐγένετο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Μάρκου.

Ἐπανηγύριζον πρὸς τούτοις κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸρνους (ἵπποτικοὺς ἀγῶνας), οἵτινες ἐγένοντο κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ εἶναι δεῖγμα τοῦ πόσον οἱ Βενετοὶ ζωηρὰν ἔφεσιν εἶχον εἰς τοὺς ἵππους τοὺς ὁποίους ἠγάπων νὰ ποικίλλωσι δι' ὀραγγίνου χρώματος διὰ φυτοῦ τινος τῆς Κύπρου. Ἡ ἵππασία ἐγένετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σπανία, ὅτε ἔστρωσαν τὰς ἀγυῖας καὶ καπῶσον ἀντὶ τῆς γενικῆς χρήσεως τῶν ἵππων ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται τὴν γόνδολαν.

Ἐπειδὴ οἱ ἵπποι ἀντικατεστάθησαν διὰ τῶν γονδολῶν, αἱ βιγάται ἔλαβον τὴν ψῆσιν τῶν τὸρνων τοὺς ὁποίους ὁ δούξ Ἀόστης ἐσκόπευε, λέγουσι, νὰ ἀνανεώσῃ ὑπὸ τὸ νεώτερον σχῆμα τῶν ἵπποδρομίων.

Καίτοι ἡ „boga“ ἀπώλεσε τὴν ὀρμὴν τῆς, ἡ ἡμέρα τῆς κρεατερινῆς κυριακῆς ἦτο ψυχρὰ καὶ ὁ οὐρανὸς ὁμοίαζε τὸν οὐρανὸν τῆς Δρέσδης κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἐδοκίμαζον μάλιστα καὶ ἠσῶάνοντο τινὰς τῶν ἐντυπώσεων αἵτινες κατιστώσι τοσοῦτον σπουδαίας καὶ σοβαρὰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Βορβῶ.

Εἰς τὴν Βόρειον Γερμανίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἡ κυριακὴ εἶναι ἡ μελαγχολικωτέρα ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος. Ἄπασαι αἱ οἰκίαι ἐρημητικῶς κεκλεισμέναι, καὶ ἕκαστος ἀφοῦ ἀκούσῃ εἰς τὸν ναὸν τὴν ὀμιλίαν μᾶλλον ἢ ἤττον φιλοσοφικῆν, ἐγκλείεται ἐντὸς τοῦ οἴκου του ἵνα ἀναγνώσῃ τὴν ἱερὰν Γραφὴν ἢ νὰ δοῦν εἰς τὴν μελέτην.

Οἱ μὴ ἔχοντες μέγαν ζῆλον διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ παραδίδονται εἰς τὴν λατρείαν τῆς „ψείας φιᾶλης“, δυστυχῶς δημοφιλεστάτης μεταξὺ τῶν ἔθνων τοῦ Βορβῶ, οἵτινες ἀνήκουσι εἰς τὴν γερμανικὴν φυλὴν ἢ εἰς τὴν σλαυικὴν φυλὴν.

Εἰς ἡμᾶς τοὺς μεσημβρινοὺς τὸ σάββατον, τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα προέρχονται παρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, δὲν δύναται διόλου νὰ ὀνομασθῇ ἐορτάσιμος ἡμέρα.

Εἰς τοὺς μεσημβρινοὺς τὸ σάββατον, λαμβάνον τὸ χριστιανικὸν ὄνομα τῆς Κυριακῆς, φαίνεται ἀληθῆς „ἀνάστασις.“ Καὶ αὕτη ἡ λατρεία ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ ἦναι σοβαρὰ, καὶ εἰς τινὰς τόπους, ὡς ἐν Βενετίᾳ παραδείγματος χάριν, ἡ μουσικὴ μέγαν κατέχει τόπον.

Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ λειτουργία, ἐπειδὴ οὔτε εἰς μελέτην παραδίδονται, οὔτε φιλοπόται εἶναι, ἀφίνουσι κατὰ μέρος καὶ τὴν βίβλον καὶ τὴν φιᾶλην, καὶ συλλογίζονται μόνον νὰ διασκεδάζωσιν.

Ἡ Γαλλία οὕσα τόπος εὐψέτου μεταβάσεως, τόπος βόρειος μὲν κατὰ τὴν Μάγχην καὶ τὴν βόρειον θάλασσαν, μεσημβρινὸς δὲ κατὰ τὴν Μεσόγειον, δανείζεται τι παρ' ἐκάστου τῶν δύο συστημάτων.

Ἐν Παρισίοις δὲν κλείουσι διόλου τὰ ἐργαστήρια οὐδὲ παύουσι νὰ ἐργάζωνται ὡς ἐν Βενετίᾳ, ἀλλ' ἡ ψεία λατρεία, εἰς ἣν ἡ διδασκαλία κατέχει ψῆσιν ἐπαξίαν ἔθνους, οὔτινος ὁ ἀρχαῖος Κάτων ἐμαρτύρει τὸ δημηγορικὸν πνεῦμα, ψέτει κατὰ μέγα μέρος πλησίον τῶν πομπῶν τὰς ὁποίας ἀγαπᾷ ὁ λατινικὸς κόσμος τὸ βῆμα τοῦ Βερνάρδου, τοῦ Βοσσοῦετου καὶ τοῦ Λακορδαίρου, ἀντιζήλων τοῦ Μιραβῶ, τοῦ Βεββύερου καὶ τοῦ Ἰουλίου Φάβρου. Ἐν Παρισίοις ἡ ἀνάπαυσις τῆς κυριακῆς ἔχει ὡς ἀντίπαλον τὴν ψερμὴν ἐνεργητικότητα τοῦ

ἔδνους, ἥτις ἐξασφαλίζει εἰς τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον ὑψηλὴν τιμὴν.

Ἐν Λονδίῳ ἡ ἀγιότης τοῦ σαββάτου ἔχει δι' ἔχθρὸν τὴν μέσσην, αἰσχρὰν πληγὴν μὴ φειδομένην καὶ τοῦ φύλου ἡμῶν.

Ἐν Βενετία φαίνεται ὅτι ἡ Κυριακὴ πολλὰκις ὑπέστη ζωηρὰν κλίσειν εἰς τὴν ἡδονὴν, ἥτις ἐφείλικε τοὺς σοβαρωτέρους.

Ὁ κ. Ταῖνος, ὅστις ἔτερψε τοὺς ἀκροατάς του μὲ τὴν σχολὴν τῶν ὠραίων τεχνῶν τοῦ ἀρχαίου καρναβαλίου τῆς Βενετίας, ἐδιηγήθη περίεργα ἀνέκδοτα περὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν εἰς τοὺς χρόνους τῆς δημοκρατίας ἐφέροντο αἱ μοναχὰ λαμβάνουσαι μέρος εἰς τὸ καρναβάλιον. Αἱ διηγήσεις αὐτοῦ ἐπεβεβαιώθησαν ὑπὸ τῆς Gazzetta di Venezia (Ἐφημερίδος τῆς Βενετίας), ἀλλ' αἱ συνήθειαι αὗται δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν εἰμὴ ὅταν ἡ ἐπικρατοῦσα δημοκρατία προστατευομένη ὑπὸ λαϊκοῦ βραχίονος δὲν φοβῆται τὴν συζήτησιν.

Νομίζω ὅτι ἂν κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν τὸ καρναβάλιον ἤρχετο νὰ πληξῆ τὰς τιμὰς τῶν μοναστηρίων, ὁ πατριάρχης ἤθελε κλείσει αὐτάς εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὅμως καίτοι ἐν μοναστηρίοις τὰ σοβαρὰ καὶ αὐστηρὰ ἔτιμα ὑπερίσχυσαν, ὁ ἐν τῷ κόσμῳ διαβίων κληρικὸς κατὰ τὰ μεσημβρινὰ μέρη ἀναμιγνύεται ἐπὶ μᾶλλον μετὰ τοῦ πλήθους παρά εἰς τοὺς Παρισίους ἢ εἰς Βρυξέλλας.

Συχνὰκις βλέπομεν ἱερεῖς κυκλοφοροῦντας ἐλευθέρως καὶ συλλαλοῦντας εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἀγίου Μάρκου χωρὶς οἱ προσωπιδοφόροι νὰ ἐνοχλῶνται τὸ ἐλάχιστον δι' αὐτούς, καὶ χωρὶς νὰ φαίνωνται καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ἐκπλήσσονται βλέποντες τοὺς ἄλλους οὕτως εὐθύμως διασκεδάζοντας. Ἡ τραχεῖα λογικὴ πρὸς ἣν περιπατῶς βέπουσι κατὰ τὰ βόρεια μέρη, οὐδὲν ἔχει τὸ τιμωρικὸν κατὰ τὰ μεσημβρινά.

Ἡ λογικὴ αὕτη προήγαγεν ἀναμφιβόλως τιμώματα.

Ἐνεκα αὐτῆς οἱ Παριῖοι ἐκ κελτικῶν φυλῶν μετεποίηθησαν εἰς χαρὰν, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὸ ὠραιότερον βασίλειον μετὰ τὸ βασίλειον τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐνεκα αὐτῆς τὸ Λονδίνον ἐδημιούργησε κράτος 150 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, οὗτινος αἱ σημαῖαι κυματίζονται συγχρόνως εἰς Καλκούτταν, Χογγόγκην, Μελβούρνον καὶ Κεβέκ.

Ἐνεκα αὐτῆς αἱ ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ἐνασχολοῦται νὰ κυριεύσωσι τὴν Ἀμερικὴν ὅλην.

Ἐνεκα αὐτῆς ἡ Πρωσία βλέπει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς τὴν μεσημβρινὴν Γερμανίαν ὀλόκληρον.

Ἀλλὰ παρατηροῦντες τὸ ὑπὸ ἀνίας κεκαλλυμμένον μέτωπον τοῦ Ἄγγλου, τὸ δυστράπελον τοῦ κατοίκου τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, τὸ πολύφροντι τοῦ Πρώσου (ὁ μέγας Γαίτης αὐτὸς εὗρισκε τοὺς βορείους συμπατριώτας του λίαν σοβαροὺς), συλλογιζόμενοι δὲ καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν φιλεργίαν τῶν μαρτύρων τούτων τῆς φιλοπονίας, πολλὰ ὀλίγοι κάτοικοι τῶν μεσημβρινῶν μερῶν, εὐνοοῦμενοι ὑπὸ τῆς μοίρας, θέλουσι καταντήσει εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ζηλεύσωσι τὰς ἐπιτυχίας των.

Ἐκεῖ μένουσι πιστοὶ εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς κλίσεις καὶ δισταζέουσιν ἐκ τοῦ προτέρου νὰ λάβωσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἡ δημοκρατία ἐπιβάλλει εἰς τοὺς νεωτέρους λαούς.

Ἡ „bora“ ἥτις ἀπεμάκρυνεν ἐκ τοῦ λιμένος τρία ἀτμόπλοια φέροντα κατοίκους τῆς Τεργέστης, οὕτω μεταβάλλει τὸ κλίμα τῆς Βενετίας, ὥστε καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ αὐτὴν τὴν κρεατερινὴν ἀκόμη ἡ φαντασία ἐγκαταλιμπάνεται ἀκουσίως ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν d'un tempo indiarvolato (διαβολευμένου καιροῦ) εἰς στοχασμοὺς ἐπαξίους τῆς τεσσαρακοστῆς.

Οἱ Βενετοὶ δὲν ἔκαμαν διόλου μεγάλας ἀποπείρας διὰ τὴν ἀντιπαλάσσει τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς κατὰ τῆς ἐπιβροῆς ταύτης. Ἐκαστος ἐλυπεῖτο διὰ τὴν διακοπτομένην πορείαν τῶν λέμβων μετὰ προσωπιδοφόρων, ἥτις ὄφειλε νὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς ὥρας μέχρι τῶν τεσσάρων ὥρῶν.

Οἱ ἀναπολοῦντες τὴν κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Βραγόρα ἐορταζομένην ἐπικηδεῖον τελετὴν πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης τοῦ Δομενίκου Μόρου καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἄττιλίου καὶ Αἰμιλίου Βανδιέρα μετὰ πολλῶν σημαίων πεν-δύμων (bandiere pavesate a luto), ἐνδυμούνται ἀκουσίως τὰς δυσίας τὰς ὁποίας ἡ Βενετία καὶ αἱ ἑκατὸν πόλεις Ἰταλικαὶ ὄφειλον νὰ κάμωσιν εἰς τὸ ἐθνικὸν ζήτημα, καὶ ἡρώτων μετὰ τινος ἑλπίσεως ἂν οἱ ἄγῶνες τοῦ ἔθνους πραγματικῶς ἐτελείωσαν.

Ἡ ἔλευσις τοῦ περιφήμου ἐπισκόπου Κροάτου Στροσμαυέρου, ὅστις ἔσπευδε νὰ ἀπελθῆ ἐκ τῆς Φλωρεντίας ἕνεκα τῆς ἐνυπαρχούσης μεταξὺ τῶν μεσημβρινῶν Σλαύων ταραχῆς, δὲν ἦτο φύσεως νὰ ἐλαττώσῃ τὰς προενασχολήσεις τῶν κακομάντων.

Τὸ ἑσπέρας ἀπεπειράθησαν νὰ ἐπενεργήσωσι κατὰ τῶν ἐπικρατουσῶν ἐντυπώσεων καὶ νὰ ἀναπληρώσωσι γενναίως μέρος τοῦ προγράμματος.

Οἱ κ. κ. Βιονδέλλης καὶ Καπράρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Καδορίνου κατέσκευασαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ ἁγίου Μάρκου ξύλινον ἐπίπεδον στέγασμα, ἐπιφανείας ἑξακοσίων μέτρων, περικυκλωμένον μὲ δύφρακτον ὁμοίως ξύλινον μετὰ δύο ἀνοιγμάτων κεκοσμημένων δι' ἀγγείων ἐξ ἀνδῶν, ἔμπροσθεν τοῦ καφενείου τοῦ Κουάδρη καὶ τοῦ καφενείου Φλωριάν, τὸ ἐν διὰ τὴν εἴσοδον καὶ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἔξοδον.

Ὁ ἐξώστης κεκοσμημένος διὰ σημαίων ἐφωτίζετο ὑπὸ ἀστέρων καὶ ὑπὸ βενετικῶν λύχνων ποικίλων χρωμάτων.

Περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν ἅπασα ἡ πλατεία ἐφωτίζετο ὑπὸ ἐρυθρῶν, λευκῶν καὶ πρασίνων πυρῶν, ριπτόντων τὰς ἀκτῖνας αὐτῶν ἐξ ἐκάστης στήλης τῶν procuratie.

Βραδύτερον τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς ἀντικατέστησε τὰς τριχρούς ταύτας φλόγας.

Ἡ „Βοκέ“ καλλίτερον καὶ τῆς ἀγγινουστέρας φωταψίας παρεῖχεν εἰς τὴν πλατεῖαν φαντασιώδη ἔποψιν. Ἐνόμιξέ τις ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν πάλην ἐκείνην τοῦ σκοτούς καὶ τοῦ φωτός, περὶ ἧς ἀναφέρουσιν αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις τῆς Περσίας.

Εἰς πᾶσαν συστροφὴν ἀνέμου τὸ ἀερόφως (γάζ) τῶν μεγάλων λυχνιῶν μετέβαινον ἐκ τοῦ λευκοῦ εἰς τὸ κυανοῦν καὶ μέγιστα διαστήματα εὐρίσκοντο αἴφνης βεβυδισμένα εἰς τὴν σκιάν.

Μουσικοὶ τινες θέλοντες νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἔβαλαν τὸ paletot (κοντοφόρεμα πλατὺ) ἄνωθεν τῆς μετεμφιέσεως καὶ ὁ ἀλεκτορικὸς λόφος ἐξερχόμενος ἐκ φορέματος λίαν ἀπειροκάλου καὶ ἰδιοτρόπου παρεῖχεν αὐτοῖς φυσιογνωμίαν μεφιστεφιλικήν.

Ὅτε ἤρξατο ὁ χορὸς, τρεῖς ἢ τέσσαρες bandes (ὄμιλοι) μουσικῶν ἐβάλλθησαν νὰ παίζωσι μετὰ ὁμοίας ζέσεως ὡς ἡ τῶν χορευτῶν, καὶ ἡ κακόφωνος αὕτη μουσικὴ συναπετέλει μέρος εἰς τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν τῆς συγχύσεως καὶ τῆς πάλης, ἥτις ἐγεννᾶτο ὑπὸ τῆς μάχης τοῦ φωτός μετὰ τοῦ ἀνέμου.

Οἱ προσωπιδοφόροι chioggiotti, Mapobetani, Giantuje, Meneghine, Brighetti, Ballanzoni, εἰς οὓς ὁ Πανταλόνιος παρεῖχε τὰς τιμὰς τοῦ οἴκου του ὡς ἀληθῆς εὐγενῆς τῆς γαλιηνοτάτης (gentiluomo della serenissima), ἐχόρευσαν ἀπὸ τῶν ὀκτῶ ὥρῶν

μέχρι μεσονυκτίου ούτω φαιδρῶς, ὡσανεὶ πνοὴ χλιαρὰ τῆς ἀνοιξέως ἐφύσα ἐπὶ τῆς νήσου.

Οἱ δεσπαῖ τoὺς ὁποίους ἡ δεῖα χοροῦ τοσοῦτον εὐδύμου δὲν ἠδύνατο νὰ δερμάνῃ, δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀφήσωσι τὰ παράδωρα τῶν precunatie. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ λαὸς, ὅστις ὀλιγώτερον αἰσθάνεται τὸ ψῦχος ἢ οἱ κύριοι, δὲν εἶχε διόλου ἐπὶ τῆς πλατείας πλείστους ἀντιπροσώπους.

Τὸ πλήθος ἐζήτει καταφύγιον εἰς τὰ καφενεῖα, ἅτινα πρὸ τοσοῦτου χρόνου ὑπάρχουσιν ἐν μεγάλῃ χρήσει εἰς τὴν βενετικὴν ζωὴν, ὡς καὶ εἰς ἄπειρα μυθιστορήματα, ὧν ἡ σκηνη διαδραματίζεται ἐν Βενετία. Ἐπὶ τῆς δημοκρατίας αἱ „malvasie“, ἐνῶ ἐπωλεῖτο ὁ Μελβουεζικὸς οἶνος συνημιλλῶντο μεγάλως μετὰ τῶν καφενεῶν (botteghe di caffè). Τὸ σάββατον, αἱ αὐταὶ αἰτίαι ἔκαμαν πολλοὺς νὰ συσσωρευθῶσιν εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ „Ridotto.“

Τὸ Ridotto κατέχει ἀξιοσημείωτον θέσιν εἰς τὸ ἀρχαῖον καρναβάλιον τῆς Βενετίας καὶ ὁ Ἑρμόλαος Παολάττης ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὸ τὴν τρίτην τῶν εἰκόνων αἵτινες περικυκλοῦσι τὸν τελευταῖον τόμον τοῦ ἀνδρός τῆς Βενετίας. Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ αἰῶσαν παιγνιδίου, ἐνῶ κύριοι καὶ κυρίαι προσωπιδοφοροῦντες ἔρχονται νὰ δοκιμάσωσι τὰς περιπετείας τῆς τύχης.

Οἱ Ridotti di giuoro (τοῦ παιγνιδίου), καλούμενοι χυδαῖστι καζῖνοι (casini, οἰκίσκοι, λέσχει), ἦσαν, ὡς τὸ ἔνομα δεικνύει, οἴκοι παιγνιδίου κείμενοι πλησίον τῶν τοῦ ἁγίου Μάρκου ἁγυῶν, ἐνῶ οἱ εὐγενεῖς ἐπέρων τὰς ἐσπέρας. Τὸ κυριώτερον τῶν casini ἦτον εἰς τὸν ἅγιον Μωϋσῆν. Εὐγενής τις ἐκράτει τὸ ταμεῖον (banca) εἰς πᾶσαν μικρὰν τράπεζαν (tavolino) καὶ

ἐπαιζε τὴν Bassetta, παιγνίδιον χάρτου, τὸ ὁποῖον ὁμοίαζε τὸν Φαραῶν, μὲ πάντας τοὺς ἐκεῖ παρουσιαζομένους.

Καίτοι δὲ τοσοῦτον πλήθος παρευρίσκετο, ἡ σιωπὴ οὐδέποτε διαταράχθη. Λαὸς ὅστις σταθερῶς παρέχει μεγάλην καὶ νόμιμον βαρύτητα εἰς τοὺς ἐξηγουομένους τρόπους ἤρπυεν ἰδεῖ διὰ κακοῦ ὄμματος τὰς ἐνδείξεις δυσαρεσκείας εἰς ἅς ἀλλαγῶ ἀνευδοκίμως παραδίδονται οἱ ζημιούμενοι χαρτοπαῖκται.

Ἐνός δὲ τις ἔλεγεν ὅτι τὸ Ridotti ἦτον ὀλιγώτερον διασκεδάσις ἢ σχολεῖον, ἐνῶ ἐμάνθανον νὰ ὑπομένωσι τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν τύχην.

Οὔτω δὲ τὸ λίαν πολιτικὸν πνεῦμα τῆς βενετικῆς ἀριστοκρατίας ἀναφαίνεται καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς διασκεδάσεις τῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ οἴκοι τοῦ παιγνιδίου ἔχουσιν ἀτοπήματα, ἅτινα οὐδ' ὁ μᾶλλον προωδευμένος πολιτισμὸς δύναται νὰ θεραπεύσῃ, ἢ δημοκρατία, ἦν ὁ ὄλεθρος πολλῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν κατετρόμαξε, τὰς ἀπηγόρευσε τῷ 1774.

Ἐπειδὴ ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἐπανήγαγεν ἐν ἰσχύϊ τὴν νομοθεσίαν ταύτην μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας, τὰ δωμάτια Ridotti χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ καρναβαλίου.

Ὅσοι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δημοκρατίας προετίμων τὸν χορὸν παρὰ τὸ Ridotto, κατέφευγον εἰς τὰ λεγόμενα festini. Λύχνος κεκοσμημένος δι' ἀνθοδεσμῶν καὶ τεθειμένος ἄνωθεν τῆς θύρας ἐδεύκνυε τὸ festino, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος εἶχεν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον. Καὶ εἰς ἄλλα μὲν τούτων ἐχώρευον, περιπατοῦντες εἰς τὴν αἰῶσαν κατὰ τὸν τρόπον τῶν εὐγενῶν, εἰς ἄλλα δὲ ἢ „farlotta“ καὶ ἢ „villana“ ἐνεψυχοῦντο ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ πνεύματος τῶν θυγατέρων τοῦ λαοῦ.

Τὸ εἶδος τῆς διασκεδάσεως ἐδικαίου μᾶλλον παρὰ το Ridotti τὸ ὄνομα „Messe degli amori“ (᾿Περισμός τῶν ἐρώτων) δοῦν ὑπὸ τινος ξένου εἰς τὸ ἀρχαῖον καρναβάλιον τῆς Βενετίας.

Τὸ προσωπεῖον δι' οὗ ἐγίνοντο τόσαι βραδιουργίαι (intrighi) δὲν ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Ἀναλήψεως (Sensa) καὶ εἰς ἄλλας δημοσίας ἐορτάς.

Τὴν δευτέραν, περὶ τὴν ὀκτῶ καὶ ἡμίσειαν ὥραν, τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἦτο μέγα, συνεσωρεύθη εἰς τὴν piazza ἔνθα ἐδίδετο μουσικὴ συμφωνία. Ἐκατὸν περίπου φωναὶ ἔψαλλον τὸν ὕμνον τῆς ἐλευθερίας Βενετίας συντεθέντα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Ἀντωνίου Ἀλοῦσιου, καὶ τὸ „Zήτω ὁ βασιλεὺς (viva il Re)“ τοῦ διδασκάλου Ἀλεξάνδρου Ivanchich, ψαλέντα ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ χοροῦ.

Μολοντί ἡ Βενετία δὲν προήγαγε τοσοῦτον μέγαν ἀριθμὸν μουσουργῶν ὅσους ἡ Ῥώμη καὶ ἡ Νεάπολις, δύναται ὅμως νὰ ἀναφέρῃ τὰ ἐνόματα τῶν Γαλούππων, τῶν Σκαρλάτων καὶ τῶν Περουκίνων.

Τὰς ἐννέα ὥρας ἐχόρευσαν ὡς τὴν παραμονὴν καὶ οἱ χοροὶ παρετάθησαν ὑπὲρ τὸ μεσονύκτιον· καλλίτερος καιρὸς ἀνήγγελλε τὴν ἐπιούσαν τρίτην μεγαλοπρεπῆ εἰς πλῆθος ξένων συρφεύσαντων διὰ τὸ καρναβάλιον. Γενικῶς δ' εὐηρεστοῦντο τὰ μέγιστα βλέποντες τὸν μέγαν τοῦτον ἀριθμὸν τῶν ξένων φέροντα χρήματα νὰ δαπανήσῃ εἰς πόλιν πτωχεύσασαν ὑπὸ τοσοῦτων δυστυχιῶν. Ἐν τούτοις οἱ γέροντες βέροντες πάντοτε νὰ ἐπαινῶσι τὸ παρελθόν, ὡς λέγει καὶ τις λατίνος ποιητής, δὲν λείπουσι νὰ κάμωσι παρατήρησιν ὅτι τὸ πλῆθος

τοῦτο ἦτον ἄλλοτε ἀληθῆς στρατὸς, φέρων τὰ βεῖδρα χρυσοῦ τοῦ Πακτωλοῦ εἰς Βενετίαν.

Τρόντι διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως 40,000 καὶ 50,000 παρευρίσκοντο εἰς τοὺς ἀββαθῶνας τοῦ δόγου μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Τῷ 1775 ὁ συγγραφεὺς τοῦ πίνακος τῆς Ἰταλίας Ἀργεχόλτιος εἶδεν εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην 42,480 ξένους, μέγας τρόντι ἀριθμὸς, κατ' ὃν χρόνον δὲν ὑπῆρχον σιδηρόδρομοι, καὶ κατ' ὃν ἔκαμνον τὴν διαδήκην των πορευόμενοι ἐκ Παρισίων εἰς ἀπομειμακρυσμένην χώραν.

Ἄν οἱ πολλὰ προβεβηκότες ὑπέμενον εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ παρεληλυθότος, οἱ νέοι ἐδείκνυον ἀπεναντίας ὅτι ὀλίγον εὐηρεστοῦντο ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν κατωτέρων κλάσεων εἰς τινὰς παραδόσεις, αἵτινες ἐφαίνοντο ἀσυμβίβαστοι εἰς αὐτοὺς μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας ἐλευθεροῦ τόπου. Οὕτω δ' ἠγανάκτουν διὰ τὴν ἀναισχυνητίαν ὑποκειμένων τινῶν οἷτινες, ὡς ἐπαίται ἐνδεδυμένοι, ἔτρεχον σύροντες τὰ βράκη αὐτῶν ἀπὸ ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστήριον διὰ νὰ λάβωσι σολδία τινὰ (αὐστριακὸν νόμισμα).

Ἡ ἐπαιτεία, διὰ τῶν χλευαστικῶν τούτων εἰκόνων παρισταμένη ὑπὸ τοῦ περιφήμου συγγραφέως τοῦ Γίλ-Βλά (Gil-Blas), εἶναι μία τῶν ὀδυνηροτάτων πληγῶν τοῦ μεσημβρινοῦ κόσμου. Ναὶ μὲν τὸ Ἰταλικὸν κοινοβούλιον ἐπεψήφισε νόμον ὀλίγον διαφέροντα τοῦ γαλλικοῦ νόμου, ἀλλὰ τοιοῦτους νόμους δὲν σέβεται ἡ Μεσημβρία, εἰ μὴ ὅταν τὰ ἦδη καταστήσωσιν εὐκόλον τὴν ἐκπλήρωσίν των.

Στρατὸς τῶν carabinieri (χωροφυλάκων) οὐδὲν ἰσχύει κατὰ προλήψεως ἐβριζωμένης ἢ κακῆς συνηθείας. Τὰ σχολεῖα καὶ ὄχι οἱ ἄγγλοι στρατιῶται μετεμόρφωσαν ὡς ἐκ

δαύματος τὴν ἀγρίαν καὶ ἀδλίαν Σκωτίαν τῆς Μαρίας Στουάρτης, ὅπερ ἄριστα ἐνόησεν ὁ περίφημος ἱστορικός τῆς Μ. Μιγκέτος, καὶ ἔκαμαν τὰς ὑπὸ τῶν ἀγρίων κελτικῶν φυλῶν κατοικουμένας, „ὑψηλὰς γαίαις“ ἕνα τῶν μᾶλλον ἐνεργητικῶν, τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων καὶ μᾶλλον ἡσύχων τόπων τοῦ κόσμου.

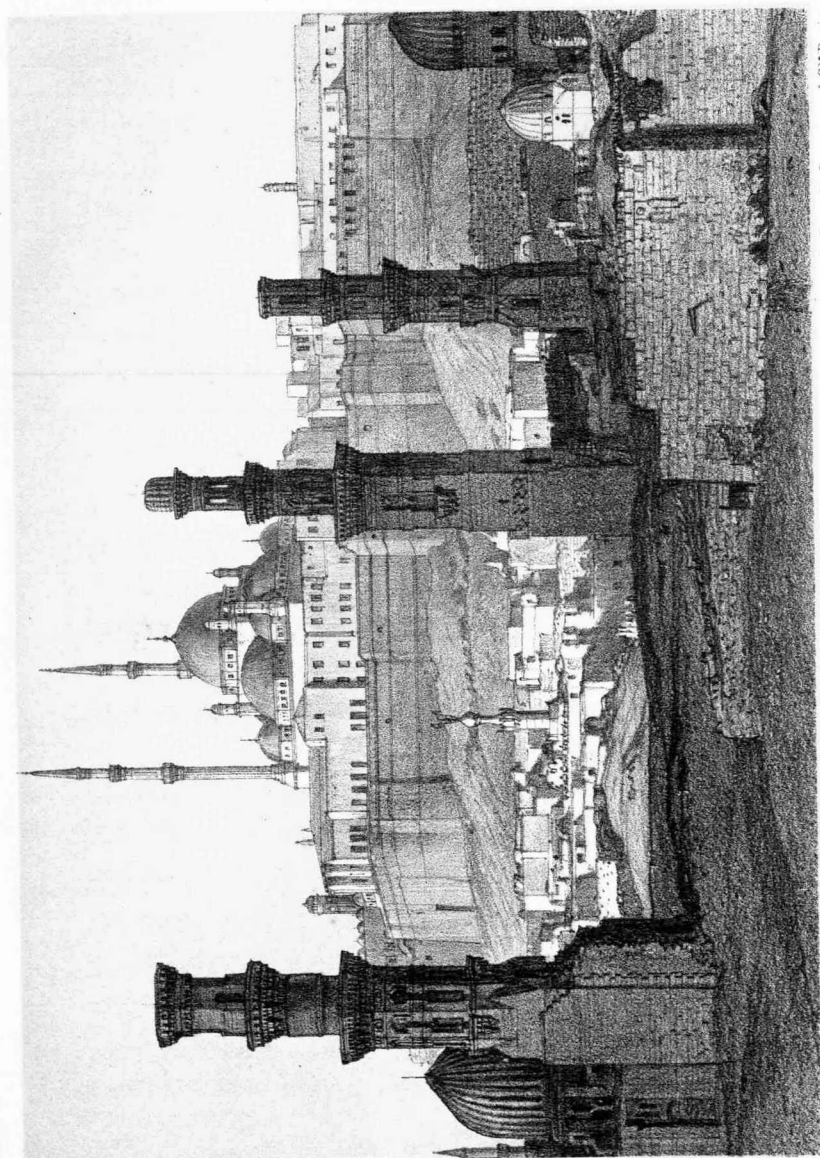
Τὴν ἐπιούσαν, δευτέραν, ἐγένετο ἡ τελευταία „veglia“ τῆς ἀποκρέω παρὰ τῆ κομήσση Μαγδαληνῆ Ἀλδοβρανδίνη Παπαδοπούλου.

Ἡ veglia αὕτη, εἰς ἣν παρευρίσκειτο ὁ δοῦξ Ἀόστης, ὥφειλε μᾶλλον νὰ κληθῆ χορὸς, διότι εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐτελείνε διὰ λαμπροῦ δείπνου.

Ἡ βενετικὴ κοινωνία βλέπουσα ὅτι ἐτελείωσε τὸ καρναβάλιον, καὶ ἐκτιμῶσα, ὡς καὶ οἱ ξένοι, τὰ „veglie“ τῆς κομήσσης, εἶδε ὡς εὐτύχημα συλλογιζομένη ὅτι ἡ τεσσαρακοστὴ δὲν ἦδελε τὰς διακόψει. Ἡ κόμησση, ἥτις τῷ 1838 ἐγένετο Βενητὴ συζευχθεῖσα τὸν κίμητα Παπαδόπουλον (α), ἀνήκει εἰς τὴν περίφημον οἰκογένειαν τῶν Ἀλδοβρανδίνων, ἥτις λέγουσι μὲν κακῶς πολλὰ βιογραφικὰ λεξικὰ γαλλικὰ ὅτι ἐσβέσθη, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀκριβὲς εἰμὴ ἂν ἀποδίδηται εἰς τοὺς κλάδους τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Σουλβέστρου.

Οἱ Ἀλδοβρανδῖνοι διαπρέψαντες διὰ τε τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐνεργητικότητα, δι' ὧν ἐπροστάτευσαν τὰς ἐλευθερίας τῆς Φλωρεντινῆς δημοκρατίας μετὰ τῶν Μεδίκων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν νὰ ἐπιδέσωσιν ἐπὶ τῆς Φλωρεντίας τὴν ἀπόλυτον δύναμιν, ἐξετέθησαν εἰς ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν καταδιωγμῶν.

(α) Οἱ Παπαδόπουλοι κατάγονται ἐκ Κρήτης. Κρῆς τις καλούμενος Νικόλαος Παπαδόπουλος ἔγραψεν ἀξιόλογον ἱστορίαν τοῦ Πανεπιστημίου Παταυίου (Βενετία, 1726).

Imp. r. de Seine 57 Lemercier & Cie Paris.

KAÏPON

Οὕτω δ' ὁ ἐκ τοῦ Συλβέστρου καταγόμενος κλάδος ἠναγκάσθη νὰ ἐξορισθῆ. Ὁ Σύλβεστρος Ἀλδοβρανδίνης, εἰς τῶν περιφημοτέρων νομομαθῶν τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ἀνήκων εἰς τὸν κλάδον τοῦτον, πιστῶς ἐμμένων εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους παραδόσεις τοῦ οἴκου του, ἔκαμεν ἰσχυρὰν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τῶν Μεδίκων καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ ἐκ Φλωρεντίας.

Ἐν Ῥώμῃ συστηθεὶς ἐπὶ τέλους εἰς τῶν υἱῶν του, ὁ Ἰππόλυτος, ἐγένετο πάπας διὰ τοῦ ὀνόματος „Κλήμης Η'“.

Ἡ βασιλεία τοῦ Κλήμεντος Η', ὅστις ἐφάνη εὐνοὺς εἰς τοὺς σοφοὺς ἀρχιερεῖς, εἶναι περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν τεχνῶν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν Ἀλδοβρανδινικῶν γάμων (Nozze Aldobrandine), οἵτινες εὐρεθέντες εἰς τοὺς κήπους τοῦ Μαικηνῶν ἐφέρθησαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ πρίγκηπος Ἀλδοβρανδίνης.

Ἡ περίφημος τοιχογραφία αὕτη ἔμεινεν ἐκεῖ δύο αἰῶνας, μέχρι τῆς ἡμέρας καδ' ἣν ἡ ἔπαυλις μετέβη κληρονομικῶς εἰς τὸν Βοργεσικὸν οἶκον.

Εἰς τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Κλήμεντος Η', ὁ Πέτρος, ἔλαβε μέγα μέρος εἰς τὰ πράγματα· ὁ ἕτερος, Κίγτσιος Πάσσερος, υἷς τῆς ἀδελφῆς τοῦ πάπα, εἰς ὃν ἐπετρέπη νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, ἦτο φίλος τοῦ Ἰάσσου.

Ἡ γενεὰ τοῦ Ἰακώβου διηρέσθη εἰς δύο κλάδους κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ΙΖ' αἰῶνος· Ὁ πρῶτος ἐσβέσθη τὸν ΙΗ' αἰῶνα, ὁ δεύτερος εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος Η', τελευταῖον ἀντιπρόσωπον ἔσχε τὸν καρδινάλιον Ἰππόλυτον, ὅστις ἀφῆκε κληρονόμον, τῷ 1638, τὴν ἀνεψιάν του Ὀλυμπίαν.

Οἱ Βοργέσαι ἔχουσι τὴν σήμερον τὰ πράγματα καὶ

τὸν τίτλον τοῦ κλάδου τούτου τῶν Ἀλδοβρανδίνων, διότι ὁ Καρδινάλιος Ἰππόλυτος ἔλαβε μέτρα ὥστε τὸ ὄνομα τοῦτο νὰ μὴ ἐξαλειφθῇ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκ τοῦ χρυσοῦ βιβλίου τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Ὁ δὸν Κάμιλλος, ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Μάρκου Ἀντωνίου Βοργέζου, φέρει τὴν σήμερον τὸν τίτλον τοῦ πρίγκηπος Ἀλδοβρανδίνου.

Ὁ τρίτος κλάδος καταγόμενος ἐκ τοῦ Βρυνέττου οὐδέποτε ἐξῆλθε τῆς Φλωρεντίας καὶ ἔμεινεν ἀλλότριος εἰς τὸ μέρος ὅπερ ἔσχον οἱ δύο ἄλλοι εἰς τὴν παπικὴν αὐλήν.

Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν, οὓς προήγαγεν ὁ κλάδος οὗτος, εἰς μόνος, ὁ καρδινάλιος Ἀλέξανδρος, γεννηθεὶς ἐν Φλωρεντίᾳ, τῷ 1667, συμμετέσχε τῶν πραγμάτων τῆς ποντιφικῆς πολιτείας, γενόμενος νούντιος ἐν Βενετίᾳ καὶ παραδιαφόροις αὐλαῖς.

Δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν πλείστας μεγάλας Ἰταλικὰς οικογενείας, αἵτινες χρεωστοῦσι τὴν ἐπισημότητά των εἰς τὴν μάχην. Καὶ αἱ ὀφείλουσι δὲ τὸ μεγαλεῖόν των εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἔβλεπον, ὡς ἀλλαχοῦ, τὴν ἄγνοιαν ὡς ἴδιον προνόμιον τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐν Βενετίᾳ, παραδείγματος χάριν, οἱ εὐγενεῖς ἐνηθρύνοντο ὅτι ἔλαμπον διὰ τῆς εὐγλωττίας των καὶ διὰ τῶν φώτων των εἰς τὰ συμβούλια τῆς Δημοκρατίας, καὶ τὰ ἔγγραφα τῶν Βενετῶν πρέσβων μαρτυροῦσι τὴν τε παιδείαν καὶ τὸ θαυμασίως ἀγχίνουον πνεῦμά των.

Ἡ Βενετία εἰς αὐτοὺς χρεωστῆ τὸς καλλιτέρους της ἱστορικοῦς, τὸν Ἀνδρέαν Δάνδολον, τὸν Βερνάνδον Ἰουστινιανόν, τὸν Ἀνδρέαν Μορενίγον, τὸν Πέτρον Ἰουστινιανὸν καὶ τοὺς ὑψηλόφρονας πατρικίους, οἵτινες οὐχ ἤττον νοήμονες

καὶ ἐνεργητικοὶ ἤπτελον ὀλιγωρήσει τὸν χωρικὸν εὐγενίσκον, ὅστις ἤπτελε τολμήσει νὰ διακηρύξῃ ὅτι εὐγενῆς δῆθεν ὦν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπογράψῃ.

Ἡ τελευταία τρίτη τοῦ καρναβαλίου ἀφιερῶθη εἰς τὴν λεγομένην rigate.

Ἡ λέξις rigate εἶναι βενετικῆ. Ἐπειδὴ αἱ λέμβοι ἐτίθεντο εἰς τὴν rīga (γραμμὴν), τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θαλασσίας ἐορτῆς (festa maritima) ἔλαβε τὸ ὄνομα rigata, ὅπερ σημαίνει γραμμικῆ.

Τοσοῦτον δὲ προώδευσε τὸ θέαμα τοῦτο, ὅπερ ἐγεννήθη ἐκ τῆς μεταξὺ κωπηλατῶν ἀμίλλης φρονίμως ἐνθαβρυνομένης ὑπὸ κυβερνήσεως ἐχούσης χρεῖαν θαλασσιῶν ἐπιτηδείων καὶ εὐρώστων, ὥστε ἐπὶ τέλους κατέστη λίαν ἐθνικόν. Εἶχε δὲ καὶ τι ἰδιαιτέρον, ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Παλαιστρίνης φέρουσαι τὰ μικρὰ αὐτῶν ψάδινα σκιαδία καὶ τὸ βωμαντικὸν αὐτῶν φόρεμα ἐπαρουσιάζοντο ζητοῦσαι τὸ βραβεῖον. Συνειδισμένοι οὖσαι νὰ φέρωσι τὰ γεννήματά των εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Βενετίας, ἐκυβέρνων τὴν κώπην μετὰ σπανίας ἐπιδεξιότητος.

Ἡ Ἰουστίνια Ῥενιέθου Μικαὲλ ὀνομάζει ὑπερηφάνως τὰς rigata ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῆς βενετικῆς δημοκρατίας.

Ἡ μεγάλη διώρυξ ἦτο ἀξιόλογον στάδιον διὰ τοιοῦτους ἀγῶνας.

Περίφημος ἱστορικὸς τῆς ἀναγεννήσεως, ὁ Φίλιππος Κομμίνης, ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς διώρυγος, ἥτις διαιρεῖ εἰς δύο τὴν „θριαμβεύουσαν πόλιν!“

„Ἡ ὠραιότερα ὁδὸς τοῦ κόσμου, λέγει ὁ εὐνοούμενος τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ΄, καὶ ἡ μᾶλλον ὀρθῶς προσεχεδιασμένη . . . Οἱ κῆποι της εἶναι πολλὰ μεγάλοι καὶ ὑψηλοὶ καὶ

λιθόκτιστοι, και οι αρχαίοι καταχρωματισμένοι· οι άλλοι δὲ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν κατεσκευασμένοι, ἔχουσιν ὅλον τὸ ἔμπροσθεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, πρὸς τούτοις δὲ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος ὑπάρχουσι πολλὰ τεμάχια πορφύρετου καὶ ὀφείτου λίθου. Εἶναι δὲ ἡ μᾶλλον πομπώδης πόλις τῶν ὅσας ποτὲ εἶδον.“ (Ὑπομνημονεύματα, βιβλ. Ζ'. κεφ. 15.)

Ἡ Ἑνετικὴ ἀριστοκρατία συμμετεῖχε τῆς εὐδυνίας καὶ οὐδεν' εἰσέφερετο ἵνα καταστήσῃ τὰς πολυτελεῖς λέμβους νὰ ἀναφαίνωνται ἐπὶ ὁμοίου δεάτρου.

Αἱ λέμβοι, ὧν τὰ σχήματα διέφερον, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα peote, bissonne κτλ. καὶ τετορνευμένοι ὑπὸ ἐπιτηδεῶν τεχνιτῶν ἦσαν καταστόλιστοι διὰ βελουδίνων καὶ μεταξίνων ὑφασμάτων, διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, δι' ἀνθέων, διὰ καρπῶν, δένδρων, κατόπτρων, μηλωτῶν καὶ διὰ πτερῶν σπανίων πτηνῶν.

Ὁ δεῶν νὰ λάβῃ ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ἐποχῆς ταύτης ὀφείλει νὰ ἀναγνώσῃ μετὰ προσοχῆς τὰ ἀξιόπαιστα συγγράματα τῆς Ἑνετικῆς σχολῆς.

Οἱ νέοι πατρίκιοι, οἵτινες καὶ ἡμιλλῶντο κατὰ φαντασίαν προκειμένου λόγου νὰ κοσμήσωσι τὴν bissonna των (λέμβος μὲ ὀκτὼ κώπας) μέγαν οὐχ ἦττον ἐδείκνυον ζῆλον νὰ διαβῶσι μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἀκατίων. Γονυπετεῖς ἐπὶ λαμπρῶν προσκεφαλαίων κατὰ τὴν πρόραν τῆς Bissonna, ἦν κατὰ τε τὸ σχῆμα καὶ τὴν ταχύτητα παρέβαλλον πρὸς μέγαν ὄφιν (grosso serpente) ἐξέριπτον διὰ βέλους σφαιρίδια ἐκ κεχρυσωμένου γύψου εἰς τὰς κωλούσας τὴν πορείαν αὐτῶν λέμβους. Ἐκ τούτου πιθανῶς ἡ συνήθεια νὰ βίπτωσιν εἰς τὰς πλησίον λέμβους ζαχαρωτὰ (κουφέττα) καὶ ἄνθη.

Περὶ τὸν νὰ προσδέσωμεν ὅτι ἡ μουσικὴ ἐνεψύχωνε τὰς εἰρηνικὰς ταύτας μάχας.

Ὁ δούξ Ἀόστης ἐνδυμηθεῖς τὰς ἀρχαίας rigate, ἐχρωμάτισε διὰ λευκῶν καὶ κυανῶν χρωμάτων καὶ κατεστόλισε μεγαλοπρεπῶς διὰ παραπετασμάτων καὶ σημαῶν κομψόν τι trabacolo (εἶδος πλοίου τοῦ ἀδριατικοῦ πελάγους). Εἰς τὴν πρόραν αὐτοῦ ὑπῆρχε banda (δίασος μουσικῶν).

Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον εἶχε τὰ Ἑλληνικὰ χρώματα, ὁ δὲ πρίγκηψ καὶ οἱ ὑπασπισταὶ του ἔφερον τὸ σαρκικὸν φόρεμα, ὅπερ κατὰ τι ὁμοιάζει τὸ ἐλληνικόν, δὲν ἐβράδυνον νὰ εἴπωσιν ὅτι ὁ δούξ Ἀόστης ἦτο μετημφισμένος ὡς Μανιάτης, εἰς δὲ τὰς παρεξηγηθεῖσας ταύτας παρατηρήσεις ἀνεμίχθησαν πολιτικοὶ σκοποὶ πρὸς ἰδέας ἦττον σπουδαίας, ὑπαινισσόμενοι τὸ περίφημον ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς.

Τὰ Ἰταλικά ὅμως σύμβολα καὶ ἡ σημαία ἐφ' ἧς ἐπεγράφετο ἡ λέξις Σαρδηνία ἐδείκνυον ὅτι ἦδεον νὰ παραστήσωσι τὸ ἀρχαῖον βασίλειον τῆς Σαρδηνίας, ὅπερ ἤρχετο νὰ κυριεύσῃ τὴν Βενετίαν.

Ἄμα τὸ trabacolo τοῦ πρίγκηπος περὶ τὰς δύο ὥρας ἀφῆκε τὴν κλίμακα τοῦ Giardinetto, καὶ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ δημοσίου κήπου, καὶ ἔπασ ὁ στολίσκος saette, gondole, schiffi, scole, bissonne, ἐξέριψθη μετ' ὀρμῆς εἰς τὰ ἕλγη αὐτοῦ.

Ὁ πρίγκηψ ἦτον εἰς τὴν πρόραν περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν ὑπασπιστῶν του, οἵτινες ἐπροδυσμούντο νὰ βίπτωσιν εἰς τὰς πλησίον λέμβους βροχὴν ζαχαρωτῶν καὶ γλυκυσμάτων. Οὕτω δὲ τὰ chicce (κουφέττα), τὰ κομψὰ cartocci (τὰ κοινῶς λεγόμενα κορνὲ), αἱ ὡραῖαι παστίλια, μεμιγμένα μετ'

ἀνδοδεσμῶν ἐπιπιπτον ὡς εὐεργετικὸν μάννα ἐπὶ τῶν πλοιαρίων.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν μαύρων γονδολῶν ἐπὶ τῶν ὀποιῶν διεχύνετο τὸ εὐεργέτημα τοῦτο, παρατηροῦντο κομφαί peote φέρουσαι τὴν συνοδίαν τοῦ Πανταλονίου, τὴν ἐταιρίαν τῶν Pulirnelli καὶ τὴν τῶν Πιερότων, ἐξαιρουμένου σωροῦ τινος χονδρῶν καὶ μεγάλων κεφαλῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς πρὸς τὸ εἶδος ἡμῶν ὅτι εἶναι αἱ γιγαντώδεις ζωῖκαὶ οἰκογένεια, ἐνταφιασμένοι εἰς τὰς στιβάδας τῆς γῆϊνης σφαίρας, ἀλλ' ἀναστηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ μεγάλου πνεύματος τοῦ Κουβιέρου.

Τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἤτοι ἡ παρεχομένη κατὰ τὰς ἀρχαίας ριγέτας σημαία εἰς τοὺς νικητὰς, προσεφέρθη εἰς τὸν πρίγκηπα, οὗτινος ἡ συνοδία ἐκρίθη ἀνωτέρα τῆς τῶν ἄλλων.

Αὐτηρὸν τῶντι ὅτι ἡ βραδέως εἰς πρᾶξιν τεθεῖσα ἰδέα ὑπὸ τοῦ δουκὸς Ἀόστης ἐλαχίστην ἔσχεν ἐπιβροήν εἰς τὸ καρναβάλιον. Ἄν ἀπεικονίζοντο καὶ αὖτις τὰ παράδοξα ἢ ἀλλόκοτα φορέματα, ἅτινα διατηροῦνται εἰς τὰς ἰταλικὰς χώρας, τὰς ὀλιγώτερον συχναζομένας, ἢ καλλίτερον ἂν παριστῶντο καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς των, τοῦτο ἤθελεν ἔχει χαρακτῆρα τεχνικώτερον καὶ ἤθελε θεῖξει πολὺ περισσώτερον παρὰ τοὺς πολισιγγέλους (μίμους) καὶ τοὺς joekeys (γελωτοποιούς). Περὶ τούτου ἠδύνατό τις νὰ πεισθῇ ἐφέτος μάλιστα ἐν Δειψίᾳ, ἔνθα οἱ Σάξινοι εἶδον μεγαλοπρεπῆ ἱστορικὴν παρὰτάξιν, εὐρισκομένην ἐν τῇ Illustrirte zeitung.

Ἄν ἡ πορῖα τῶν λεμβῶν (corso mascherato di barche) ἐφάνη εἰς τοὺς ξένους ὅτι ἐπέτυχεν ἀξιόλογα, εἶναι διότι

ἐνόμισαν ὅτι περιεῖχεν ἰδέαν τῶν λαμπρῶν καὶ ἐπισήμων πράξεων τῆς Δημοκρατίας.

Τὸ κεκοσμημένον τοῦτο πλήθος τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν ξένων, ἕπερ ἐκ τῆς γεφύρας (Cadi Dio) μέχρι τοῦ βασιλικοῦ παλατίου ἐπλήρου τὴν προκουμαίαν τῶν Σικλαβῶνων, τὰς γεφύρας τῆς προκουμαίας καὶ τὸ giardinetto, ἢ μεγάλη πληθὺς τῶν λέμβων, τῶν γονδολῶν, τῶν bissonne, αἱ ποικιλόχρωοι σημαῖαι, οἱ γονδολιᾶροι, ὧν τὸ ἀρχέτυπον φόρεμα ἐνεπύμιζε τὴν ἀρχαίαν Βενετικὴν πολυτέλειαν, ὁ ἥλιος λάμπων ὡς ἥλιος θεός, ταῦτα πάντα ἀκουσίως ἀνεπόλουν τὰς κατερωθεῖσας ἐορτὰς διὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Βενετικῆς δημοκρατίας μετὰ τῆς παραχώδους Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐορτὰς, ὧν ὅμοιοι δὲν εὐρίσκονται καὶ αἵτινες οὐχ ἦττον ἔδειχον τοὺς πατριώτας καὶ τοὺς καλλιτέχνας.

Τοσοῦτον δὲ ζωηρῶς διηγέρθη ἡ περιέργεια πάντων, ὥστε ἔβλεπον ἄνδρας σπουδαίους (uomini seri) νὰ ἀναβρίχωνται ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τῶν καφενειῶν, καὶ μάλιστα γυναῖκας νὰ ἐκτελῶσιν ἀναβάσεις δυσκολωτέρας διὰ τὸ ὄραϊον φύλον, καίτοι ὀλιγώτερον ἐπικινδύνους παρὰ τὰς ὁποίας διηγείται ὁ Ριχάρδος Κορταμβέρτιος εἰς τὰς „περιφήμους περιηγητρίας“ του. Λαλῶ περὶ τοῦ ὄραϊου Λατινικοῦ φύλου, διότι πᾶσα miss (δεσποσύνη) Ἀγγλοσαξωνίς κοντὰ ἐνδεδυμένη, ἔχουσα δ' ἰδιοτρόπους χαρακτῆρας, μακροὺς καὶ ἐξέχοντας ὀδόντας, ξηρὰς κνήμας, καὶ κρατοῦσα τὸν Murray τῆς (ὀδηγόν) πάντοτε εἰς ἐρυθρὸν δεδεμένον, ἐφαίνετο ἄριστα κατεσκευασμένη νὰ ἀναβρίχῃται ὡς αἱ αἴγες, αἵτινες πηδῶσι τοσοῦτον ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν τραχυτέρων κορυφῶν τῶν Ἀπεννίνων. Οὐδὲν εἶναι τοσοῦτον διασκεδαστικὸν ὅσον ἡ θεῖσις Ἐνετικοῦ popolano (ιδιώτου) ἐνώπιον μιᾶς τῶν παραδόξων τούτων τυγατέρων

τῆς Εὔας. Ἡ κοσμιότης τῆς τὴν ἀναγκάζει βεβαίως νὰ περιστέλλῃ τὸ εὐδύμον μειδιάμα τὸ ὅποιον εἶναι ἔτοιμον νὰ ἀναφανῇ ἐπὶ τῶν μελαγχροινῶν χειλέων τῆς, ἀλλὰ σπανίως δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητά τῆς, ὅταν ἀκούῃ τὰ δύσμορφα ἐκεῖνα χεῖλη νὰ ἐκδέρωσιν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀξιοθαύμαστον γλῶσσαν τοῦ Οὔγου Φωσκόλου καὶ τοῦ Λεοπάρδου.

Ἐπειδὴ οἱ δύο κλάδοι τῆς Ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς ἀντεπροσωπεύοντο ὑπὸ πλείστων ὑποκειμένων (ὄντες δὲ φιλόπονοι, ἐνεργητικοὶ καὶ πλούσιοι περιηγῶνται περισσότερον τῶν ἄλλων λαῶν), δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δημοκρατικῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τὴν βραδείαν μὲν ἀλλ' ἐπίμονον φιλοπονίαν δι' ἧς καθομοιοῦται ἡ φυσιογνωμία των πρὸς τὸ ὁστώδες πρόσωπον τῶν αὐτοχθόνων, ὧν ἐπιδιώκουσι τὴν ἐξόντωσιν μετὰ τῆς ἀκαμάτου ἐπιμονῆς τῆς φυλῆς των.

Ἐξετάζουσα τὰς δυσαρέστους μεταμορφώσεις, ἃς ἡ ἀνάμιξις τῶν λαῶν προστοιμάζει εἰς τὸ εἶδος μας (οἱ Κινέζοι διαχύνονται τὴν σήμερον μέχρι τῆς Αὐστραλίας), ἐσυλλογίζομένη μελαγχολικῶς τὰς ὥρας παρθέτους τοῦ Παρνασσοῦ, ζῶντας πάντοτε τύπους τῆς πελασγικῆς φυλῆς μας, αἵτινες ἤρχοντο νὰ μοὶ προσφέρωσιν εὐώδη ἄνθη, γεννηθέντα ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος καὶ τῶν δακρῶν τῆς Αὐγῆς. Ἄλλὰ ποία ἡ ἀρχαία ἱστορία! Σήμερον αἱ δυνατέρες τῶν Μογγόλων εἶναι, ὡς λέγουσι, „πρότυπα κομψότητος“ καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ὑπηκόων τῆς Α. Μ. τοῦ Φαυστίνου Ἀ' εὐρίσκειται καὶ τις ἀρχαία „δούκισσα Κασσονάδου.“ Γνωστὸν δ' ὅτι ἡ Σουλάκη ὠρέγετο νὰ κάμνῃ δούκισσα καὶ πρίγκηπας,

καθότι λευκοτάτη οὔσα, ἐδέλγε τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν δημοκρατίαν ξένους περιηγητάς.

Τὸ „volo“ (πτῆσις) ὅπερ ἠκολούθησε περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας τὴν πορείαν τῶν λέμβων ἐλήφθη ὁμοίως ἐκ τῶν ἀρχαίων Βενετικῶν ἐορτῶν, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο δὲν ἐπέτυχον. Ἦκουσα νὰ λαλῶσιν ἐν Τοσκάνῃ περὶ τοῦ „volo dell' asino“ (πτῆσις τοῦ ὄνου). Παράδοξος τελετὴ, γιγνομένη εἰς μίαν τῶν πόλεων τῆς χώρας ταύτης. Ἐν Βενετίᾳ γίνεται λόγος περὶ πτήσεως ἀγγέλου (volo dell' angelo). Ἄλλοτε, τὴν κρεατερινὴν πέμπτην, μετὰ τὴν ἀποτομὴν τοῦ ταύρου, περὶ οὗ ἐλάλησα, ἔβαλλον νὰ πετᾷ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχων πτέρυγας διὰ τινων κρίκων τροχαλίας, σχοινίου μετρίου καὶ ἐτέρου μεγάλου, ὅπερ ἰσχυρῶς δεδεμένον εἰς λέμβον καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κωδωνοστασίου τῆς πλατείας ἀγίου Μάρκου (gran campanile di S. Marco) ἀνυψοῦτο ἐκ τῆς ὄχθης τῆς „piazza“ μέχρι τοῦ θαλάμου (camera) τοῦ πύργου. Ἀφοῦ δ' οὕτως ἔφθανεν ἐκεῖ ὁ πετῶν ἐγλύστρα τρόπον τινὰ εἰς τὸ ὕψος τοῦ δουκικοῦ παλατίου, ἔνθα προσέφερεν εἰς τὸν γαληνότατον πρίγκηπα μικρὰν ἀνδοδέσμην μετὰ ἁσμάτων, εἶτα δ' ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὕψωμα τοῦ Πύργου, ἔνθεν κατέβαινεν εἰς τὴν λέμβον. Ἐνόσω δὲ διήρκει ἡ ἀναέρσις αὕτη ὁδοπορία, ἔβριπτεν ἁσμάτια εἰς τὸ πλήθος.

Τὸ ἄσμα, δημοφιλέστατον ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν τῷ αὐτῇ χρήσει εἶναι εἰς τὴν Ἑνετικὴν ζωὴν, ὥστε ἂν ὑποψήφιός τις εἰς τὸν ὑπέρτατον βασιμὸν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν λαμβάνῃ τὴν δάφνην, ἂν κληρικὸς τις διορίζεται ἐφημέριος ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ καρδινάλιου πατριάρχου, ἀμέσως φαίνονται εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς συνοικίας των ἁσμάτια πρὸς τιμὴν

των τεπειμένων ὅπισθεν τῶν υἱελίων. Φρονοῦσι δὲ πιθανῶς μετὰ „τοῦ νομοθέτου τοῦ Παρνασσού“ ὅτι.

„Ἀσμάτιον ἄνευ ἐλλείψεως εἶναι προτιμότερον μεγάλου ποιήματος.“

Πρὸς ἀναπόλησιν ἀναμφιβόλως τῆς ἀρχαίας συνηθείας τοῦ νὰ ρίπτωσιν ἄσματα ἔρριψαν καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κωδωνοστασίου πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς πτήσεως ποιήσεις ἀναφερομένας εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Αἱ ποιήσεις αὗται ἀπλήστως συναγόμεναι ὑπὸ τῶν παιδῶν ἐπωλοῦντο εἰς τοὺς θεατάς. „Ἠγόρασα μίαν διὰ δύο σολδία, ἔλεγέ τις ἐξ αὐτῶν, εἰς ὃν ἀφίνω ἅπασαν τὴν εὐδύνην τῆς ιδέας του, „καὶ τὴν ἠγόρασα ἀκριβά.“ Ὁ Βουαλῶς λοιπὸν ὀρθῶς ἔλεγεν ὅτι, ἂν καλὸν ἄσμα ἔχη ἐξαιρετικὴν ἀξίαν, αἱ δυσκολίαι εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ ἀποπαρβύνωσι τοὺς αὐθάδεις τούτους συγγραφεῖς εἰς οὐς ἀπηύδυνε τὰς πατρικὰς συμβουλὰς του, αἵτινες οὐδέποτε ἐμόρφωσαν ποιητὴν.

Οἱ ἀγράμματοι γλουσσάροι τῶν σερβικῶν πεδιάδων, οἱ ἀπαίδευτοι κλέπται τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, οἱ ἠρωϊκοὶ ὄρεινοὶ τῆς Ἀλβανίας εἶχον χρεῖαν μαθημάτων, ἵνα ἀνυμνήσωσι διὰ θαυμασίων ἁσμάτων τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ τζάρ Λαζάρου, τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος καὶ τὰς γιγαντωδεῖς μάχας τοῦ Σκενδέρβη κατὰ τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου.

Τὸ volo (πτήσις) ὀλιγώτερον περιπεπλεγμένον καὶ περιοριζόμενον εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἀρχαίου προγράμματος, δὲν περιελάμβανεν εἰμὴ τὸ μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ μιᾶς τῶν „loggie“ τοῦ δουκινοῦ παλατίου διάστημα. Καίτοι δ' ἡ δημαρχία ἐφρόντισε νὰ κάμη τὴν ἀπόπειραν ταύτην ὀλιγώτερον κινδυνώδη, οἱ θεαταὶ ἠκολούθουν μετὰ συμπαθείας

τὴν πτωχὴν νέαν (fanciulla), ἥτις ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ δυσάρεστον τοῦτο ἐπεισόδιον τῶν ἐορτῶν. Βεβαίως τὰ ἀληθῶς φιλάνθρωπα αἰσθητάματα προσδεύουσι τὰ μέγιστα, καὶ σκηνὴ ἥτις ἄλλοτε διήγειρε τὸν θαυμασμὸν, τὴν προθυμίαν καὶ τὴν παραφορὰν (ammirazione, preniura, trasporto), λέγει ἄνευ ἀπορίας ὁ Ἰουστινιανὸς Ῥενιέρου, τῷ 1829, διεγείρει λίαν διαφόρους ἐντυπώσεις τὴν σήμερον. Καὶ ὅμως ὁ πόλεμος, ὁλέθριον λείψανον ἀγρίου καὶ εἰδεχθῶς κόσμου, ἀνδίσταται πλειότερον ἢ ἄλλαι παραδόσεις τῶν βαρβάρων χρόνων, εἰς τὴν πρόοδον τῆς φρονήσεως, τῶν φώτων καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Ἀλλὰ θελεῖ ἔχει καὶ οὗτος τέλος κατ' ἣν ἡμέραν ἡ ἐπιστήμη θελεῖ δυνηθῆναι νὰ κεραυνοβολήσῃ σύνταγμα στρατοῦ ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς. Ἡ μαιφόνος λύσσα, ἥτις ἐκάλυψε τὸν κόσμον διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν καταστροφῶν, θελεῖ τελειώσει δι' ἐτέρας ὑπερβολῆς. Ὁ πόλεμος θελεῖ παῦσει δι' ἔλλειψεν πολεμιστῶν. Τὸ πυροτέχνημα ὅπερ καλεῖται πυρκαϊὰ τῆς λιμνοθαλάσσης (incendio della laguna) ἐπεκρίθη ὡς καὶ τὸ „volo“. Δὲν ἐμέμφθησαν δὲ τὴν ιδέαν, ἀλλ' εἶπον ὅτι ἡ ἐκτελεσις αὐτῶν δὲν ἔγεινε κατὰ τὸ δέον. Τὰ λίαν διεισορπισμένα καὶ λίαν ἐκτεταμένα πυρὰ ἐφαίνοντο ὅτι ἐξήρχοντο ἐξ ἀπομεινωμένων λέμβων μᾶλλον ἢ ἐκ κοινῆς τινος ἐστίας.

Ἡ κηδεία τοῦ βασιλέως Καρναβαλίου ἐφάνη ὅτι διεσχέδασε τὸ πλῆθος πλειότερον ἢ τὰ πυροτεχνήματα. Τὸ ἀνδρείκελον ὅπερ παρίστα τὴν Α. Μεγαλειότητα ψυχορραγοῦσαν ἔτοιμον νὰ ὑποχωρήσῃ τὴν θέσιν εἰς τὸ ὄχρον φάντασμα τῆς νηστείας ἐξηπλώθη ἐπὶ πυρᾶς τεπειμένης κατὰ τὸ μέσον τῆς „piazzetta“. Τὰ λείψανα τοῦ πτώματος ἀπέπτησαν εἰς

τον άέρα μεταξϋ τών ποικιλοχρόων πυρῶν. Άφοϋ έξησεν ώς Σαρδανάπαλος ό Καρναβάλιος βασιλεύς άπέδνησεν ώς τὸ πρότυπὸν του.

Ἡ „cavalechina“ τοϋ Fenice έτελείωσε τήν ήμέραν. Καλοϋσι δ' οϋτω τὸ „veglione“ τοϋτο, διότι ὅμοιον μὲ τοὺς ίπποκόμους, οἵτινες σύρουσι διὰ μιᾶς δύο ίππους εἰς τὰ ίπποδρόμια, ἔχει τὸν ένα μὲν πόδα εἰς τὸ καρναβάλιον, τὸν δ' ἔτερον εἰς τήν τεσσαρακοστήν. Ἄμα δὲ δημιουργηθεῖσα ή λέξις „cavalechina“ έδόθη εἰς μετεμφισμένους χοροὺς οἵτινες οὐδένα χαρακτηρα μεταβάσεως μεταξϋ δύο διαφόρων έποχῶν ἔχουσι. Cavalechina παραδείγματος χάριν εγένετο κατὰ τήν εἰσοδον τοϋ βασιλέως τῆς Ἰταλίας εἰς Βενετίαν.

Οϋτως έτελείωσε τὸ Καρναβάλιον κατὰ τὸ 1867, περὶ οἷ ζωηραὶ εγένοντο συζητήσεις εἰς τὸν εϋρωπαϊκὸν τύπον ἀπὸ τοϋ Χρόνου μέχρι τῆς εφημερίδος τῆς Γενεύης. Οἱ μὲν εἰσεώρησαν αὐτὸ ὑπὸ οἰκονομικήν έποψιν, οἱ δὲ ὑπὸ πολιτικήν.

Ἐγὼ δὲ περιωρίσθη ἵνα δώσω ἀκριβῆ αὐτοϋ ἰδέαν, μὴ ἀναμιγνυμένη εἰς οὐδεμίαν τῶν παρατηρήσεων τούτων. Ἄρκει δὲ μόνον νὰ εἶπω ὅτι αἱ μετὰ πολλῆς ζέσεως περὶ τοϋ καρναβαλίου τῆς Βενετίας λαλήσασαι εφημερίδες δὲν έπρόσεξαν εἰς τὰς περιστάσεις, αἵτινες ὅμως δὲν έπρεπε νὰ μένωσιν ἐν ἀποκρύφῳ. Εϋκόλον εἶναι βεβαίως εἰς τοὺς Ἄγγλους τοϋ Χρόνου, οἵτινες ἀπὸ τῶν τρομερῶν Νορμανδῶν τοϋ Χάστιγγος δὲν εἶδον καπνὸν ξένου στρατοπέδου, εϋκόλον, λέγω, νὰ λησμονήσωσιν ὅποια ἦτον ή εἰδῶ θεσίς τῶν πνευμάτων, προκειμένου λόγου νὰ δώσωσιν εἰς αἰρετικήν έπισημότητα εἰς τὸ καρναβάλιον.

Ἡ Βενετία, ήτις κατὰ τοσοϋτους αἰῶνας τοσοϋτον επιτυχῶς έπροστάτευσε τήν ἀνεξαρτησίαν της, κατὰ τοὺς

τελευταίους τούτους χρόνους ὑπέστη ἐντὸς ὀλιγώτερον τῶν εκατῶν ἐτῶν τρεῖς ἐκδρομὰς περὶ τὰ τέλη τοϋ τελευταίου αἰῶνος, κατὰ τήν πτώσιν τοϋ Ναπολεόντος καὶ τῷ 1848. Κατ' ήν έποχήν τὰ πολεμικώτερα ἔθνη στρέφουσι πρὸς τὸ μέλλον βλέμμα παρεμφαίνον ἀνησυχίαν, δὲν εἶναι φυσικώτατον λαὸς ἀποφυγῶν ὡς ἐκ θαύματος τὸν ὄλεθρον καὶ τήν καταστροφήν, νὰ δίδηται εἰς ἐνδείξεις χαρᾶς, ήτις εἶναι ὑπερβολική μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν εϋδαιμόνων θνητῶν, οἵτινες φαίνονται διὰ σπανίου προνομίου ὅτι δὲν ὑπόκεινται εἰς τοιοϋτους κινδύνους; Προϋπολογισμὸς, οἰκονομία, φροντίς τῆς ἐπιούσης, πρόβλεψις κακῶν ήμερῶν, τὸ πᾶν φυσικῶ τῷ λόγῳ γίνεται δευτερεϋον ὅταν πρόκηται νὰ δείξῃ τις ὅτι εἶναι εϋτυχῆς ἐν τῷ ζῆν καὶ ἀνήκει εἰς ἑαυτόν.

Πολὺ δ' ἀπέχω — συμμετέχουσα νομίμως τοϋ τοσοϋτον περισταλέντος ἔθνικοϋ αἰσθηματος — νὰ συμβουλεύσω τήν καταφρόνησιν πρὸς τὰ μαθήματα τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἅτινα έδόθησαν εἰς τὰ ήπειρωτικά ἔθνη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων! Οἱ Ἄγγλοσάξωνες τῶν δύο κόσμων συνάγουσι τοσαϋτα πλούτη, καὶ τὰ μεγάλα ταϋτα πλούτη, καρπὸς πρακτικοϋ πνεύματος, εργασίας ἐπιμόνου καὶ θαυμασίας τάξεως, παρέχουσιν εἰς αὐτοὺς τοσαϋτην μεγάλην ἐπιβρόήν, ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε ήμεῖς οἱ λαοὶ τῆς ήπειρου μένοντες εἰς τήν πτωχίαν τοϋ μεσαιῶνος, ὀφείλομεν θᾶττον ή βράδιον, ἀν θέλωμεν νὰ παραστήσωμεν σπουδαῖον πολιτικὸν πρόσωπον, νὰ μελετήσωμεν τὰς θεωρίας των καὶ νὰ ὠφελήσωμεν ἐκ τῶν παραδειγμάτων ἐκείνων.

ΜΥΘΟΙ. ^(α)

Μῦθος 1.

Δύω πετεινοί.

Ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ

Ἐζῶν δύω πετεινοί

Πρὶν ἢ ὄρνιθα φανῆ,

Τοῦ πολέμου ἡ αἰτία.

Μετὰ συμπλοκὴν ἀγρίαν

Εἷς ἐκ τούτων ἠττηθεῖς

Ἐμενεν ἀποσυρθεῖς

Εἷς ἀπόκεντρον γωνίαν.

Ὁ νικήσας πτερυγίζει

Κ' ἐπὶ στέγης ὑψηλᾶ

Ἐπερήφανον πολλὰ

Νικητοῦ ᾠδὴν σαλπίζει.

(α) Ἐπειδὴ εὐρήστησαν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὡς πολλοὺς ἐπληροφόρηθημεν, οἱ ἐν τῷ Ἡμερολόγιῳ τοῦ παρελθόντος ἔτους δημοσιευθέντες μῦθοι τοῦ κυρίου Α. Κατακουζηνοῦ, δημοσιεύομεν καὶ ἐφέτος τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐλπίζοντες, ὅτι οὕτω ποιούμεν καὶ αὐτοῖς εὐάρεστα.

Ἄγριον κρωγμὸν ἀφίνων

Ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς

Μέγας γῦψ καὶ φοβερός

Ἦλθε τότε πρὸς ἐκείνον.

Εἰς τὸ βράμφος του ὁμοίως

Ἐσβυσαν ὡς ἀστραπὴ

Καὶ τῆς νίκης οἱ καρποὶ

Καὶ τοῦ νικητοῦ ὁ βίος.

Ἐμεινεν ὁ ἄλλος μόνος

Καὶ προέβη ζηλευτός,

Τώρα κύριος αὐτός

Τῆς αὐλῆς, τοῦ ὄρνιθῶνος.

Τύχης θελημα κοινον

Ἐπὶ γῆς τὸ πᾶν δρῶζει·

Ἄνυφοὶ τὸν ταπεινόν,

Τὸν ἀγέρωχον κρημνίζει.

Μῦθος 6.

Βάτραχος θελων νὰ γείνη χονδρὸς ὡς βοῦς.

Εἰς τὴν παράλιμον ὁδὸν

Βοῦν βάτραχος ποτε ἰδὼν

Παχὺν καὶ παμμεγέθη,

Εἰς πειρασμὸν εὐρέθη.

Μικρὸς καὶ μόλις δρατὸς

Ἀποφασίζει καὶ αὐτὸς

Τὸ χόνδρος του νὰ φθάσῃ,
Καὶ νὰ τὸν ὁμοιάσῃ.

Φυσᾷ, φουσκώνει, προσπαθεῖ,
Ἄλλ' ἂν οὐδέν τι κατορθοῖ,
Κατώρθωσε νὰ σκάσῃ
Πρὶν τὸν σκοπὸν του φθάσῃ.

Ὁ μικρὸς ἂν προσπαθῇ
Καὶ αὐτὸς νὰ μιμηθῇ
Ὅσα πράττουν οἱ μεγάλοι
Σφάλλει.

Μῦθος 11.

Ὁ νοσ καὶ κλέπται.

Πρὸς καλὴν ποτὲ του μοῖραν
Ἄνοικτὴν εὐρὼν τὴν θυραν
Εδραπέτευσεν ὁ ὄνος,
Καὶ μακρὰν τοῦ ἀχυρῶνος
Χλόην ἔτρωγε πρασίνην
Μ' ἤσυχίαν καὶ εἰρήνην.
Δύω ἄνδρες ἐπελθόντες
Καὶ τὸν βόσκοντα εὐρόντες,
Δέσαντές τον μὲ σχοινίον
Ἔσπευσαν μ' αὐτὸν νὰ φύγουν
Καὶ κτυπῶντες τὸν ὠδήγουν
Εἰς τὸ δάσος τὸ πλησίον.

Daruy lith.

imp. Lemercier & Co Paris

ΓΥΝΗ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ

Ἄλλ' ἐκ τῆς διαφωνίας
Ἐστερήθησαν τῆς λείας.
Ὁ μὲν ἔκραξε προτεινῶν
Τὸν κλαπέντα νὰ πωλήσουν,
Ὁ δὲ ἄλλος ἀντιτείνων
Ἦδελε νὰ τὸν κρατήσουν.
Μετ' ἀνωφελεῖς ἐκφράσεις,
Ἀπειλὰς, κραυγὰς, ἐνστάσεις,
Ἦρχισε πυγμομαχία
(Ὡς συμβαίνει ἐν Ἀγγλίᾳ),
Ὅτε τρίτος διαβαίνων
Ἦρπαξε τὸν ἠρπαγμένον.

Δύω ἀντιφερομένων
Καὶ ἀλλήλοις μαχομένων
Τρίτος ἄλλος τις προφθάνει
Καὶ τὸ λάφυρον λαμβάνει.

Μῦθος 15.

Σκύλος ἐστιώμενος.

Διέδιδον ψηρόμενα
Καὶ παρασκευαζόμενα
Ἰοσμὴν εὐώδη φαγητὰ
Ἐξάίρετα καὶ θαυμαστά·
Περιστεραὶ, φασιανοὶ
Καὶ τῆς Ἰνδίας πετεινοὶ

Καὶ ὅσα εἰς πλουσίων
Ἵπάρχουν μαγειρεῖον.

Ὁ σκύλος τῆς οἰκίας,
Τὰ μαγειρεύματα ἰδὼν
Καὶ τὰς ἐτοιμασίας,
Καὶ ἀπαντήσας κατ' ὁδὸν
Τοῦ γείτονος τὸν σκύλον
Συμπαίκτηρα καὶ φίλον,
Φιλόφρων τὸν ἐκάλεσε
Κ' εἰς δεῖπνον προσεκάλεσε·
„Ἐλθέ, ὦ φίλε, ὡς ποθεῖς,
Νὰ φάγῃς καὶ νὰ εὐφρανθῆς·
Οὐδ' εἰς τὸν ὕπνον φαγητὰ
Δὲν εἶδες τόσον ἐκλεκτὰ“.

Ταχὺς ἐλθὼν ὁ προσκληθεὶς
Καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον
Μετὰ τοῦ φίλου πορευθεὶς
Καὶ τὴν οὐράν του σεῖων,
Ὡσφραίνετο
Κ' εὐφραίνετο.

Ἄλλ' ὦ ἀφάτου μοίρας!
Ὁ μάγειρος προφθάνει
Καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας
Τὸν ἄσλιον λαμβάνει,
Καὶ βίπτει τὸν παράσιτον
Ἐκ τῆς οἰκίας ἄσιτον.

Ποτὲ μὴ προὔμψαι
Ἵπόσχεσιν νὰ δώσῃς
Ἄν βέβαιος δὲν ᾔῃσαι
Αὐτὴν νὰ ἐκπληρώσῃς.
Ἄλλ' οὔτε ὁ καλῶς φρονῶν
Εἰς λόγους κ' ὑποσχέσεις
Βασίζεται ἀνθρώπων, ὧν
Ἄμφίβολος ἡ ψέσις.

Μῦθος 17.

Μυῖα ἐπιστρέφουσα ἐκ μάχης.

Ἴππος μετ' ἀγρίαν μάχην
Ὡδηγεῖτο ἰδρωμένος
Καὶ βαρέως πληγωμένος.
Ἐπὶ τὴν τοῦ ζώου βράχιν,
Ἄγνωστός του συνοδία,
Ἐπεκάθητο ἡ μυῖα.

Ἄλλη μυῖα προστυχοῦσα
Πρὸς τὴν ἔφιππον ὠμίλει·
„Πόθεν ἔρχεσαι, ὦ φίλη“;
Καὶ αὐτὴ μεγαλαυχούσα·
„Ἐκ τῆς μάχης τῆς κρισίμου,
Εἶπεν, ἔρχομαι, χρυσῇ μου.“

Πόσοι ἄδοξοι καὶ πόσοι
Θέλουν νὰ συμμερισθῶσι
Δόξης ἔργων, τὰ ὁποῖα
Εἶναι ἄλλων ἐργασία.

Μῦθος 20.

Αἰθίοψ.

Εἰς βαρβάρων πόλιν, ὅπου
Πρὸς αἰσχύνην τοῦ ἀνθρώπου
Καὶ οἱ ἄνθρωποι πωλοῦνται
Καὶ ὡς κτήνη θεωροῦνται,
Εὐρωπαϊὸς ἦλθε φθάσας
Καὶ ἀπῆλθεν ἀγοράσας
Ἐκτὸς ἄλλων ἀναγκαίων
Καὶ αἰθίοπα ὄραϊον.

Οὗτος, τόσα ἔχων ἄλλα
Προτερήματα μεγάλα,
Μὲ τὸ μαῦρον πρόσωπόν του
Ἔδλιβε τὸν κύριόν του·
ὅστις δίχως νὰ βραδύνη
Ἦρχισεν αὐτὸν νὰ πλύνη,
Καὶ ἀκάματος ἐφάνη
Προσπαθῶν νὰ τὸν λευκάνη.

Μετὰ πλύσεις πολυτρόπους
Καὶ σαπωνισμοὺς καὶ κόπους

Ὁ πλυνόμενος ἀκόμα
Δὲν παρήλλαξε τὸ χρῶμα.
Ὡς εἰς τὸν παρόντα βίον
Μαῦρον ἔφθασε παιδίον,
Καὶ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην
Θα ὑπάγῃ μαῦρος πάλιν.

Ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσης
Ἀμετάβλητος ἡ φύσις.

Μῦθος 21.

Ἐρίφιον ἐπὶ δώματος.

Ἐρίφιόν τινα καιρὸν
Ἀνέβη, κλίμακα εὐρὸν,
Ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα,
Καὶ πρώτην ἔβλεπε φορὰν
Τὸν κῆρυκα τοῦτον μὲ χαρὰν
Κ' ἐκπεπληγμένον ὄμμα.

Καὶ βλέπον δένδρα καὶ βουνά,
Τετράποδα καὶ πετεινά
Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του,
Καὶ λύκον εἶδε τρομερὸν
Τὸν ἀπ' αἰῶνος φοβερὸν
Ἐχθρὸν τῆς γενεᾶς του.

Ὡς τὸν ἐχθρὸν ἐγνώρισεν
Ἵβρίζον ἐλοιδόρησεν
Αὐτὸν παντοιοτρόπως
Ὁ δὲ, ἀκούσας τὸ θρασὺ
„Δὲν μὲ ὑβρίζεις, εἶπε, σύ,
ᾧ φίλε, ἀλλ' ὁ τόπος.“

Πολλάκις τόπος καὶ καιρὸς
Τὸν φαῦλον ἐνσαφρύνει
Πρὸς κρείττονας νὰ γείνη
Θρασὺς καὶ τολμηρός.

Μῦθος 23.

Ἄηδὼν καὶ ἱέραξ.
Ἐκ τῆς κοιλάδος ἡ ἀηδὼν
Πετῶσα ἦλθεν εἰς δάσος θάλλον·
Ἦρπασεν αἴφνης τὴν γλυκυάλον
Κακὸς ἱέραξ αὐτὴν ἰδὼν.
„Παρακαλῶ σε, εἶπεν αὐτῇ,
Μικρὰν με οὔσαν νὰ μὲ ἀφήσης·
Πτηνὰ μεγάλα νὰ κυνηγήσης
Ὁ στόμαχός σου ἐπιζητεῖ.“
Ἐκεῖνος δ' εἶπεν· „Ἄφρων ἐγὼ
Ἐάν σε, φίλη, εὐχαριστήσω,
Τὴν ἀνά χειρας ἀφοῦ ἀφήσω
Ἄγνωστον λείαν νὰ κυνηγῶ.“

Ὅστις μείζονα ἐλπίζειν
Τῶν μικρῶν καταφρονεῖ
Προφανῶς παραφρονεῖ
Τὸ συμφέρον μὴ γνωρίζων.

Μῦθος 28.

Λύκος παραπονούμενος καὶ πρόβατον.

Πρὸς τὸ πρόβατον ὁ λύκος·
„Πόσον, ἔκραξεν, ἀδίκως
Ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν
Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν!
Τῆς σῆς, φίλε, ἀνωτέρα,
Ὡς γνωστὸν, ἡ φρόνησίς μου,
Πλήν πολὺ εὐτυχεστέρα,
Ἡ ζωὴ σου τῆς ζωῆς μου.
Σοῦ καὶ ἄνθρωποι καὶ σκύλοι
Εἶναι σύνοικοι καὶ φίλοι,
Ἐμὲ δ' ὅπου ἀπαντήσου
Προσπαθοῦν νὰ μ' ἀφανίσουν.“
Τὸ δὲ εἶπε· „Διὰ γινῶσιν
Πῶς ζητεῖς νὰ σ' ἀγαπῶσιν,
Ἦτις χρησιμεύει μόνον
Πρὸς ζημίαν τῶν γειτόνων“;

Νοῦς καὶ μάθησις ἀνθρώπων
Φθονερῶν καὶ κακοτρόπων

Βλάβην φέρουν καὶ ζημίαν
Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν.

Μῦθος 31.

Ἄνθρωπος ἀριδμῶν τὰ κύματα.

Τὰ κύματα ἠρίδμει τις
Ἄπο τῆς παραλίας
Τὰ νῶτα τῆς ἀγρίας
Θαλάσσης θεωρῶν·
Ἄλλὰ εἰς τὴν ἀριδμῆσιν
Ὁ ἄπειρος λανθάσας,
Ὡς μάτην κοπιάσας
Ἄδυμει δυσφορῶν.

Ἀλώπηξ πολυμήχανος
Τὸν ἄνθρωπον ἰδοῦσα
Τῷ εἶπε προσελθοῦσα·
„Μῆ, φίλε, ἀδυμῆς·
Τῶν πρώτων τὴν ἀνεύρεσιν
Ματαίως δὲ ζητήσης,
Καλὸν λοιπὸν ν' ἀρχίσῃς
Τὰ νέα ν' ἀριδμῆς.“

Μεταμέλεια ματαία
Μῆ σοῦ θλίβῃ τὴν ψυχὴν,
Ἄλλ' ἐμφρόνως πρὸς τὰ νέα
Στρέψον πᾶσαν προσοχὴν.

Μῦθος 33.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

Ἡ ροιὰ καὶ ἡ μηλέα
Εἶχον ἔριδα μεγάλην
Τίς πλειότερον ὠραία
Κ' ὑπερβαίνουσα τὴν ἄλλην.
Βάτος τις ἀναμιχθεῖσα
Εἰς τοὺς λόγους τῶν ὠραίων
Εἶπε πρὸς αὐτάς στραφεῖσα·
„Παύσωμεν, ὦ φίλοι, πλέον.“

Τοὺς ἄλλους ὅταν συγκινῇ
Τῆς στάσεως ἡ πάλη
Ἐψοῦνται οἱ οὔτιδανοί
Καὶ πράττουν ὡς μεγάλοι.

Μῦθος 35.

Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ συγκυνηγήσαντες.

Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ
Εἰς τὰ βάσθη τοῦ δρυμοῦ
Κυνηγήσαντες ὁμοῦ,
Ἄγρας ἔτυχον σπανίας
Καὶ καλλίστης καὶ πλουσίας.

Ὁ δὲ λέων ὅτε ἤλθε
Τῆς τραπέζης ὁ καιρὸς·
„Ὀνε, εἶπε σοβαρῶς,

Σὲ προστάζω, σύναξέ τα
Καὶ ὡς πρέπει μοίρασέ τα.“

Ἔκαμε, μετ' ἀκριβείας
Τοὺς συντρόφους ἀριζμήσας,
Τρεῖς αὐτὸς μερίδας ἴσας,
Ἄλλ' ὠργίσθη ὁ προστάξας
Καὶ τὸν ἔσκασε πατάξας.

Εἶπε τότε πρὸς τὴν ἄλλην,
Ἦτις ἔμμενεν ἐκεῖ
Ἄφρονος κ' ἐκστατικῆ·
„Τώρα σὺ παράλαβέ τα
Καὶ ὡς πρέπει μοίρασέ τα.“

Ἄσημον αὐτὴ μερίδα
Ἐλαβε δι' ἑαυτὴν
Ὡς τροφήν της ἀρκετὴν
Παραδεῖσα πάντα τ' ἄλλα
Πρὸ αὐτοῦ μικρὰ μεγάλα.

Ὡς δ' ἠρώτησεν ὁ λέων·
„Ποία μοῖρά σου κακὴ
Σ' ἔκαμεν ὀλιγαρχῆ“;
Ἄπεκρίθη ἡ πονηρά·
„Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.“

Σωφρονισμὸς καὶ μάθημα
Τοῦ γείτονος τὸ πάθημα.

Μῦθος 40.

Φωλεὰ χελιδόνων.

Ἄτακτον μικρὸν παιδίον
Ἐν τῷ μέσῳ ἐρειπίων
Ἵπὸ στέγην παλαιάν
Εὔρε τὸ διεστραμμένον
Εἰς τοὺς τοίχους ἀναβαῖνον
Χελιδόνων φωλεάν.

Ἦρπασε τὸ εὖρημά του
Καὶ εἰς τὸ κατάλυμά του
Ἐφερε τοὺς νεοττοῦς,
Καὶ πρὸς τέρψιν μετ' ὀλίγον
Τὸ παράδурον ἀνοῖγον
Ἠλευθέρωσεν αὐτούς.

Ἄλλ' εἰς ἀσθενῆ στρουθία
Πρώωρος ἐλευθερία
Ἐγείνε κακῶν ἀρχή·
Μόλις ἄρτι πτερωθέντα,
Ἐκ τοῦ ὕψους ἀφεθέντα
Ἐπεσαν τὰ δυστυχῆ.

Ἐν κτυπήσαν ἐπληγώθη·
Ἄλλο τότε μὲν ἐσώθη,
Ἄλλ' ἀπέθανε πεινῶν.
Γῆς γαλής τὸ τρίτον βρῶμα
Εὔρεν εἰς αὐτῆς τὸ στόμα
Θάνατον ἐλεεινόν.

“Ὅστις τι ἐπιχειρήσει
Πρὸ καιροῦ, δὴ ναυαγήσει.

Μῦθος 44.

Μυῖα καὶ μέλισσα.

Πρὸς τὴν μέλισσαν ὠμίλει
Μυῖ ἀυδάδης καυχωμένη·
„Πόσον σέ λυποῦμαι, φίλη,
“Ὅτι ζῆς ἐργαζομένη
Πλὴν καὶ ὅσα, πλήρης κόπων,
Εἰς τὸν οἶκόν σου συνάζεις
Τῶν μυιῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
Φαγητὸν τὰ ἐτοιμάζεις.
Ἄγνωστον ἐργάτου βίον
Ζῆς μακρὰν τῆς κοινωνίας,
“Ἦτις μέλι καὶ κηρίον
Δαπανᾷ μετ’ ἀφρονίας.
Ἄλλ’ ἐγὼ οὐδένα κόπον
Οὐδεμίαν δλίψιν ἔχω·
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
Θέσιν ἐντιμον κατέχω.
Εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων,
Τὰς ἀλλὰς τῶν ἐστεμμένων
Κάθημαι κ’ ἐγὼ πλησίον
Τῶν λαμπρῶν ὑποκειμένων.
Ἄκλιτος εἰς εὐωχίαν
Γεύομαι συνήθως πρώτη,

Καὶ δαγκάνω τὴν κυρίαν,
“Ἦτις ἤσυχος ὑπνώττει.“
Ἡ δὲ εἶπεν ἀπαντῶσα·
„Πρέπει τις νὰ ἐγκαυχᾶται,
ἽΩ παράσιτε, δι’ ὅσα
Ἐπαινεῖται καὶ τιμᾶται.
Ἄλλ’ οἱ ἄνθρωποι τὰς μυίας
“Ὅχι μόνον δὲν τιμῶσιν,
Ἄλλ’ ἐμβάλλουν τῆς οἰκίας
“Ὅπου ἂν τὰς ἀπαντῶσιν.

ἽΟ παράσιτος καταφρονεῖται,
ἽΟ φιλόπονος ἐπαινεῖται.

Μῦθος 45.

Ῥόδον καὶ βάτος.

Πρὸς Ῥόδον μαραινόμενον
Καὶ δνησκον καὶ φθειρόμενον
Ἡ βάτος, γείτων οὔσα,
Ἦκουσθη ὁμιλοῦσα·
„ἽΩ βλάστημα ἐφήμερον,
Ἄνδῆσαν μόλις σήμερον,
Ἴδου τὰ φύλλα χάνεις,
Καὶ δέσιν μετὰ τῶν νεκρῶν
Μετὰ μικρὸν
Λαμβάνεις.“

Ἀπήντησεν ἐκεῖνο·
„Τὴν ὑπαρξιν ἐπὶ τῆς γῆς,
Ὡς δρόσος Σερινῆς αὐγῆς
Τῷ ὄντι ὀλιγόωρον
Καὶ πρόωρον
Ἀφίνω·

Ἄλλ' ἐπὶ γῆς ἀγαπητὸν
Μετὰ ζωὴν βραχεῖαν
Παρέχω μύρον ζηλευτὸν
Πρὸς δόξαν αἰωνίαν.“

Καλήτερον βραχύβιος
Ἄλλ' ἔνδοξος κ' ἐπιφανής,
Ἦ ἄνθρωπος πολύβιος
Ἄλλ' ἄσημος καὶ ἀφανής.

Μῦθος 53.

Ἄρκτος καυχωμένη καὶ ἀλώπηξ.

Ἀλώπεκα ἰδοῦσα
Καὶ πρὸς αὐτὴν λαλοῦσα
Ἦ ἄρκτος ἐκαυχᾶτο·
„Τῆς μακαρίτιδος μητρὸς
Τοῦ μακαρίτου μου πατρὸς
Τὴν ἐντολὴν φυλάττω.
Δὲν τρώω, δὲν ἐγγίζω
Νεκροῦς, κ' ἐκ τούτου ἑμαυτὴν
Εὐλόγως μακαρίζω
Ὡς εὐσπλαγχνον κ' ἐπαινετὴν.“

Ἀκούσασα δ' ἡ ἄλλη
Τ' ἀκόλουθα ἐλάλει·
„Φιλάνθρωπος κ' ἐπαινετὴ
Θὰ ἦσο, φίλη ποδῆτή,
Ἄν ἔτρωγες θανόντας
Καὶ ἄφινες τοὺς ζῶντας.“

Ὁ ἄρπαξ, τὰς αὐτοῦ τρανάς
Καλύπτων ἀδικίας,
Καυχᾶται εἰς οὐτιδανὰς
Μικρὰς εὐεργεσίας.

Μῦθος 55.

Κίχλα καὶ μυρσίνη.

Κίχλα λαίμαργος, εὐροῦσα
Κλάδον θάλλοντα μυρσίνης,
Ἐκαδέσθη, ἐξ ἐκείνης
Τρώγουσα καὶ κελαδοῦσα.

Ἔλεγε δ' εὐφραينوμένη·
„Ὁ καρπὸς σου, ὦ μυρσίνη
Καὶ τὸν λάρυγκα ἠδύνει
Καὶ τὴν ὄσφρησιν εὐφραίνει.“

Ἐχουσαν τὸν νοῦν τῆς ὄλωσ
Πρὸς αὐτὴν προσηλωμένον
Παῖς, ἐκείθεν διαβαίνων
Τὴν συνέλαβεν εὐκόλως.

Θνήσκουσα δ' αὐτὴ ἐθρήνηι.
Μετὰ πάθους καὶ πικρίας·
„Ὁλεθρὸς μου τῆς ἀθλίας
Ἡ γλυκύτης σου, μυρσίνη.“

Ἄσωτος κ' ἠδυπαδῆς
Ἄνθρωπος πολυπαδῆς.

Μῦθος 58.

Κυνοῶ οἰκία.

Κύων, ὑπαιθρον γωνίαν
Ἐχων μόνην κατοικίαν
Εἰς χειμῶνος ἐποχὴν,
Ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ
Οἶκον, ὅπως ἐμποδίσῃ
Τὴν χιόνα, τὴν βροχὴν.

Ἄλλ' ἀνοίξεως ἐλθούσης
Καὶ τὴν φύσιν ψερμαινούσης
Ἐψερμάνθη καὶ αὐτὸς
Κ' ἔλεγεν· „Ἄν κοπιάσω
Καὶ οἰκίαν ἐτοιμάσω
Εἶναι κόπος περιττός.“

Τοὺς φίλους, ἄνθρωπ' ἐνθυμοῦ
Καδ' ἅπαντα τὸν χρόνον,

ΛΟΓΑΔΗΣ

Καὶ ὄχ' εἰς ὄραν στεναγμοῦ
Καὶ εἰς ἀνάγκην μόνον.

Μῦθος 63.

Κόραξ καὶ μήτηρ αὐτοῦ.

Κόραξ, πάσχων ἀβρωστίαν
Φθοροφόρον καὶ βαρεῖαν,
Πλήρης πόνου καὶ ὀδύνης
Ἐκραζεν ἀπὸ τῆς κλίνης·
„Μῆτέρ μου, καταλαμβάνω,
Ὅτι πλέον σ' ἀποσάνω,
Ἄν θεός τις δὲν θελήσῃ
Εὐμενῆς γὰρ μ' ἐλεήσῃ.“

Ἡ δὲ μήτηρ τεσλιμμένη
Εἶπεν ἀποκρινομένη·
„Τέκνον, τίς σ' ἀποφασίσει
Τῶν θεῶν γὰρ σ' ἐλεήσῃ;
Τίνος ἄραγε τὰς θείας
Δὲν ἐμόλυνας θυσίας,
Ἄφαιρῶν ἐκ τῶν θυμάτων
Μέρος σπλάγχνων ἢ κρεάτων;

Ὁ δι' ἔργων μισητῶν
Ἐναντίους ἀποκτῶν

Εἰς καιρὸν στενοχωρίας
Μένει ἄνευ βοηθείας.

Μῦθος 69.

Ἄληθεια καὶ διαβάτης.

Εὐρέ τις γυναῖκα μίαν
Ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν·
Ἦτο δ' ἡ γυνὴ ἐκείνη
Ἡ Ἄληθεια κ' ἐδῆρηνει.
Προσελθὼν ὁ διαβάτης
Καὶ μαθὼν τὸ ὄνομά της·
„Λέγε, εἶπε, διὰ ποίαν,
Ἦ Ἄληθεια, αἰτίαν
Πόλεις φεύγεις καὶ ἀνθρώπους
Καὶ οἰκεῖς ἐρήμους τόπους;“

Ἡ Ἄληθεια στραφεῖσα
Εἶπε ταῦτ' ἀποκριθεῖσα·
„Πρῶτον ἤμην πάντων φίλη·
Πάντες μ' εἶχαν εἰς τὰ χεῖλη.
Κ' ἔξοχον κατεῖχον τόπον
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.
Πλὴν τὸ Ψεῦδος ἀνεφάνη·
Θέσιν ἀντ' ἐμοῦ λαμβάνει,
Κ' ἔκτοτε μετὰ πικρίας
Ζῶ μακρὰν τῆς κοινωνίας.“

Εἰς ἀνθρώπων κοινωνίας
Κακοήθειαι καὶ δολίας
Ψεῦδος ἔχει τὰ πρωτεῖα,
Κ' ἡ ἀλήθεια σπανία.

Μῦθος 74.

Λέων, ἀλέκτωρ καὶ ὄνος.

Ἄντικρὺ τοῦ ἀχυρῶνος
Εἷς ἀλέκτωρ καὶ εἷς ὄνος
Ἐβόσκαν, ὁπότε λέων
Ἦρμησε μανίαν πνέων.
Ἦ ἀλέκτωρ στεντορείαν
Ἦψωσε φωνὴν ἀγρίαν,
Ἦ δὲ λέων φοβηθεῖς
Ἦπεχώρησεν εὐθύς.
Τὴν φυγὴν ἰδὼν ὁ ὄνος
Τοῦ ἐχθροῦ τὴν αἰφνιδίαν
Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἀφρόνως
Ἦποδώσας τὴν αἰτίαν
Ἦρχισεν ἀποτολήσας
Καὶ ὀρμήσας
Νὰ διώκη
Ἦ βραδύπους τὸν ποδώκη,
Ἦ δειλὸς τὸν σαφραλέον,
Ἦ ἀχρεῖος τὸν γενναῖον.
Ἦλλ' ἀπέβη ὀλεθρία
Ἦ τοιαύτη τοληρία.

Μετὰ διωγμὸν βραχὺν
Εἰς τοῦ δάσους τὴν ἀρχὴν
Μὴ προσερχομένης πλέον
Τῆς φωνῆς τοῦ ὄξυφώνου
Τὰς πλευράς, ριφθεῖς ὁ λέων
Κατεσύντριψε τοῦ ὄνου.
Τῆν δὲ ὄραν ὁ ἐκπνέων
Τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας
Ἔλεγε θρηνηῶν καὶ κλαίων·
„ὦ τῆς τόσης μου ἀνοίας!
Διὰ τί ὁ μὴ ἀνδρείων
Γεννηθεῖς υἱὸς γονέων
Ἐχθρικῶς κατ' ἐναντίων
Νὰ ὀρμήσω βωμαλέων;“

Πόσοι φαίνονται μεγάλοι
Ὅταν βοηθῶσιν ἄλλοι,
Ὅντες ὄνοι
Μόνοι!

Μῦθος 80.

Βοῦς καὶ δάμαλις.

Εἰς καιρὸν
Τῶν θερμότερων
Ἡμερῶν
Ἐν μεσημβρίᾳ

Εἰς τὸ ἄροτρον βοῦς γέρον
Ἐξευγμένος ἤροτρία.
Δάμαλις δ' αὐτὸν ἰδοῦσα
Ἐταλάνιζε λαλοῦσα·
„Πόσον σε λυποῦμαι, γέρον·
Πόσον κακοδαίμων εἶσαι.
Τὸν ζυγὸν ἀπαύστως φέρον
Πάσχεις καὶ ταλαιπωρεῖσαι.
Μὴ τῆς πείνης ἀποδάνης
Εὐτελεῖ τροφὴν λαμβάνεις·
Ἀναπαύεσαι σπανίως
Καὶ βραβδίξες' αἰωνίως.
Ἄλλ' ἐγὼ μετ' ἀφρονίας
Τῆν κοιλίαν μου γεμίζω
Τὰ δεινὰ τῆς ἐργασίας
Καὶ τοῦ κόπου δὲν γνωρίζω.
Κ' ἔλευθερά
Τὸν ἄερα
Ἀναπνέω κατῆμένη
Ὅπου θελω καὶ μ' εὐφραίνει.“

Μετ' ἡμέρας, ὅτε ὄρα
Ἐπανήλθε τῆς δυσίας
Καὶ τοῖς Ὀλυμπίοις δῶρα
Πᾶς τις ἔφερε λατρείας,
Ὁ μὲν βοῦς ἀργὸς ἀφέσθη
Εἰς νομὴν καὶ ἠσυχίαν,
Ἡ δὲ δάμαλις ἐδέσθη
Καὶ ἀπήχθη πρὸς δυσίαν.

Τὸ γινόμενον ὁ βόσκων
Ἄροτῆρ παρατηρήσας
Καὶ τὸ μέλλον προγινώσκων
Εἶπε πρὸς αὐτὴν λαλήσας·
„Τούτου ἔνεκεν, ἀδελία,
Ἐνετρύφας τρεφομένη!
Οὐ ζυγὸς ἀλλὰ ὀξεῖα
Μάχαιρα σὲ περιμένει.“

Πολλάκις ὁ καυχώμενος
Κ' εὐδαίμων νομιζόμενος
Ἐπάρχει ἀδελιώτερος
Τῶν ἄλλων καὶ χειρότερος.

Μῦθος 81.

Ἄλώπηξ, λύκος καὶ λέων.
Ἡ ἀλώπηξ πληγωμένη
Κ' εἰς τὴν γῆν ἐξαπλωμένη
Τὰς πληγὰς τῆς εἶδεῖρει
Καὶ πικρῶς ἐκατηγόρει
Τὸν ἀχρεῖον σκύλον, “στις
Ἐγεινεν ὁ ὄλεθρός τῆς.

Λύκος δέ τις διαβάτης
Βλέπων τὰ παθήματά τῆς

Ἦλθε πρὸς τὴν ἐκψυχοῦσαν
Καὶ τὴν τύχην τῆς θρηνοῦσαν,
Κ' ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίξῃ
Καὶ νὰ τὴν ἐξονειδίξῃ.

„Πῶς ὁ σκύλος νὰ σὲ φθάσῃ
Καὶ νὰ σὲ καταδαγκάσῃ!
Ποῦ οἱ πόδες σου, ἀδελία,
Καὶ ὁ νοῦς κ' ἡ πανουργία;
Αἰωνία ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.“

Μόλις ἔπαυσε λαλήσας
“Ὅτ' ἐξαίφνης ἐφορήσας
Ἦρπασεν αὐτὸν ὁ λέων·
Ἡ δ' ἀλώπηξ τελευταῖον
„Δύκε, εἶπεν, ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.“

Ἦ Ω θνητέ, μηδενί
Συμφορὰν ὀνειδίσης,
“Ὅτ' ἡ τύχη κοινὴ
Εἰς καθένα ἐπίσης,
Καὶ οὐδεὶς προγνωρίζει
Τί τὸ μέλλον κομίζει·

Μῦθος 90.

Ἄμπελος καὶ ἀμπελοουργός.

Ἄμπελος κλαδευομένη

Εἶπε παραπονουμένη·

„Ἡ σκληρότης τῶν χειρῶν σου

Καὶ τὸ κλαδευτήριόν σου,

Ἄνθρωπε, μὲ ἀσπλαγχνίαν

Μὲ πληγόνουν τὴν ἀσλίαν·

Διὰ τί δὲν μὲ ἀφίνεις

Νὰ βλαστάνω μετ' εἰρήνης;“

Ὁ δὲ εἶπε· „Δὲν γνωρίζεις

Διὰ τοῦτο μ' ὄνειδίζεις,

Κ' ἐκλαμβάνεις ὡς κακίαν

Τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν.

Πᾶσα πρόσκαιρος πληγὴ σου

Πρόοδος καὶ προκοπή σου,

Ἄν δ' ἀκλάδευτος αὐξήσης

Ἄκαρπος δ' ἀκαταντήσης.“

Τὴν ἀγάπην ἢ νεότης

Δὲν νοεῖ τῶν πρεσβυτέρων.

Πᾶσα, τέκνον, αὐστηρότης

Γίνεται σοι πρὸς συμφέρον·

Μῦθος 94.

Κωφὸς καὶ φίλος αὐτοῦ.

Κωφὸς ἐκάθητό ποτε

Ἐντὸς μικροῦ κοιτῶνος

Ἀναγινώσκων μόνος

Τοῦ Ῥαγκαβῆ τὰ Μνήματα

Καὶ τ' ἄλλ' ἀριστουργήματα.

Μετ' ἀπουσίαν φίλος του

Καὶ μετὰ ξοῦν πολλῶν ἐτῶν,

Προσῆλθε κ' εἶπε πρὸς αὐτόν.

„Χαίρω χαρὰν μεγάλην,

Ὅτι σᾶς βλέπω πάλιν.“ —

„Εὐχαριστῶ, καλῆτερον,

Ὁ ἄλλος εἶπε μειδιῶν·

Καὶ μάλιστα τὸ δεξιόν·

Ἐχέτω δόξαν ὁ θεὸς

Καὶ χάριν ὁ Ἀσκληπιός.“ —

„Πῶς φίλε, δὲν ἀκούετε;“ —

„Τῷ ὄντι τὰ βιβλία

Κωφῶν παρηγορία.“ —

„Καὶ ἀπὸ πότε;“ — „Θησαυρὸς,

Καὶ μέχρι τέλους γλαφυρός.“ —

„Τὸν Ῥαγκαβῆν μοι λέγετε·

Κ' ἐγὼ αὐτοῦ ἐκδειαστής

Τῆς γνώμης εἶμαι τῆς αὐτῆς.“ —

„Καὶ ὁ Παναγιωτάκης· (α).
Τοὺς μελετῶ πολλάκις.“ —

„Γνωρίζω ἐν ἱατρικῶν
Καλὸν εἶναι θελήσης.“ —
„Ὁ φίλος μου Χαρίσης;
Ἄπέθανεν.“ — „Ἱατρικόν.“
„Μὲ βλάπτει τὸ ζυμαρικόν.“

Ἴδὼν τὸ ἀκατόρῳτον
Ὁ φίλος τοῦ νὰ δυνηθῆ
Μ' αὐτὸν νὰ συνδιαλεχθῆ,
Δὲν ἐπεσκέφθη πλέον
Τὸν φίλον τὸν ἀρχαῖον.

Ἐὰν, ὁπόταν ὁμιλῆς,
Δὲν σέ νοοῦν οἱ ἄλλοι,
Οἱ λόγοι σου ἀνωφελεῖς,
Λοιπὸν μὴ πλέον λάλει.

Μῦθος 96.

Ἄλιεῖς καὶ θύννος.

Ἄλιεῖς ποτε εἰς ἄγραν ἐξεληθόντες
Ἔμενον ἐκεῖ οὐδέν τι συλλαβόντες,
Κ' ἔλεγον· „Οὐαί! Τί τέλος προσδοκῶμεν;

(α) Ἀλέξανδρος καὶ Παναγιωτάκης, οἱ δύο Σούτσοι.

Κόπον περιττὸν καὶ χρόνον δαπανῶμεν.
Ἄπρακτοι λοιπὸν ἀπέλθωμεν· μὴ πλέον
Δι' ἀσχολιῶν τρυχόμεθα ματαίων.“

Τότε πρὸς αὐτοὺς προσῆλθεν αἰφνιδίως
Θύννος διωχθεὶς παρὰ τινος ἰχθύος·
Καὶ ἰδοὺ χωρὶς ἀγρίστρων καὶ δικτύων
Φεύγων τὸν ἐχθρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον,
Ἄγρευμα καλὸν, πολὺ τὸ κέρδος φέρων,
Καὶ ἀνταμοιβή τῶν κόπων τῶν προτέρων.

Πολλάκις τέχνη ἀπορεῖ,
Ἡ τύχη δὲ ἀναπληροῖ.

Μῦθος 97.

Ὄνος πεσὼν εἰς λίμνην καὶ βάτραχοι.

Ὄνος φέρων ξύλων γέμον
Εὐωδοῦτο εἰς τὸν δρόμον·
Ἀλλ' εἰς λίμνην καταντήσας
Καὶ εἰς λίμνην ὀλισθήσας
Ἔπεσιν εἰς τὸ νερόν.
Ἀπορῶν δὲ πῶς ν' ἀρχίσῃ
Τὸ κακόν του ν' ἀπαντήσῃ
Ὦλοφύρετο κ' ἐθρήνη
Καὶ τὰ πέριξ συνεκίνηε
Διὰ θρήνων γοερῶν.

Οἱ δὲ βάτραχοι γελῶντες
Ταῦτα εἶπαν προσελθόντες·
„Ἄν, ὦ φίλε, μόλις φθάσας
Καὶ τὸ ὕδωρ δοκιμάσας
Θλίβεσαι καὶ ἄδυμεις,
Ἐὰν πόσον δὴ ἐδρήνεις
Ἐὰν ἔπρεπε νὰ μείνης
Εἰς τὴν λίμνην τόσον χρόνον,
Ὅσον ἄνευ παραπόνων
Πάντες μένομεν ἡμεῖς!“

Ἄγύμναστος καὶ ἀμαθής
Ἐπ' ἐλαχίστοις δυσφορεῖ·
Ὁ δ' ἔμπειρος καὶ γυμνασθεὶς
Κ' εἰς μέγιστ' ἀδιαφορεῖ.

Μῦθος 108.

Σελήνη καὶ μήτηρ.
„Μῆτερ, εἶπεν ἡ σελήνη,
Ἔφανε μοι χιτωνίσκον,
Ὅστις σύμμετρος νὰ γείνη
Πρὸς τὸν λάμποντά μου δίσκον.“
Ἡ δὲ εἶπε· „Κόρη, ποῖος
Σύμμετρόν τι δὴ ὕφάνη
Πρὸς τὸν, ὅστις αἰωνίως
Ἐλαττοῦται καὶ αὐξάνει“;

Τὸ φρόνημα τῶν ἀσταθῶν
Πηγὴ θορύβων καὶ παθῶν.

Μῦθος 112.

Μελισσοργός.

Ἦλθεν εἰς μελισσοργεῖον
Ἄνθρωπος καὶ τὸ κηρίον
Κλέψας, ἔφυγε μὴ φθάσῃ
Ἄλλος τις καὶ τὸν φωράσῃ.

Ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον
Ὁ μελισσοργός ἠπόρει
Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων
Τὴν κυψέλην ἐθεώρει.

Αἱ δὲ μέλισσαι συγχρόνως
Ἀπὸ τῆς νομῆς ἐλθοῦσαι
Τὸν ἐκέντριζον ἀπόνως
Κατ' αὐτοῦ ἐπιπεσοῦσαι.

Θῦμα τόσης ἀδικίας,
Καὶ ἀνόμου τιμωρίας
Ὁ μελισσοργός λαλήσας
Ἐκραξε πρὸς τὰς μελίσσας·

„Τὸν μὲν κλέπτην παραιτεῖτε
Καὶ δὲν τὸν κακοποιεῖτε,
Ἐμὲ δὲ τὸν κύριόν σας
Τιμωρεῖτε ὡς ἐχθρόν σας.“

Οὐ σπανίως ἐξ ἀγνοίας
Καὶ ἀπάτης ὀλεσθρίας
Ἐκλαμβάνομεν τοὺς φίλους
Ἵως ἐχθρῶν καὶ ἀντιζήλους.

Μῦθος 119.

Ἵδοιπόρος.

Πεζοδρόμος ὀδοιπόρος
Ἄποπλανηθεὶς εἰς ὄρος
Καὶ ὁ τάλας ἀπορῶν
Ἄπ' ἐκεῖ νὰ τὸν ἐκβάλῃ
Τὸν Ἑρμῆν ἐπαρακάλει
Μετὰ θρήνων γοερῶν.

Ἄν, Ἑρμῆ, μὲ βοηθήσῃς
Κ' εἰς τὸν δρόμον μ' ὀδηγήσῃς,
Ἵο ταλαίπωρος σωθεὶς
Ἄν τι εὔρω εἰς τὸν δρόμον,
Σοὶ τὸ ἥμισυ εὐγνώμων
Θέλω φέρει παρευθύνς.“

Ἵο Ἑρμῆς μὲ προδυμίαν
Ἔδειξεν ὁδὸν εὐθεΐαν
Ἐξ Ὀλύμπου εἰς αὐτόν,
Ἵοστις πρὸς καλήν του μοῖραν
Ἄμυγδάλων εὔρε πῆραν
Καὶ φοινίκων ἐκλεκτῶν.

Προσπαθῶν, χωρὶς νὰ διάσῃ
Τὸ ταχθῆν νὰ ἐκπληρώσῃ
Ἵως εὐγνώμων καὶ πιστὸς
Ἔφαγε τῶν ἀμυγδάλων
Τὰ ἐντὸς, φαγῶν τῶν ἄλλων
Πάλιν μόνον τὰ ἐκτός.

Καὶ εἰς σάκκον συναθροίσας
Κ' εἰς βωμὸν Ἑρμοῦ ἀφήσας
Τὰ κελύφη καὶ ὀστά
Ἔκραξεν· „Ἑρμῆ αὐθέντα,
Τὰ εἰς τὸ βουνὸν ταχθέντα
Ἔφερα ἰδοὺ σωστά.“

Ἵο πλεονέκτης προσπαθεῖ
Τοῦ χρέους του ν' ἀπαλλαχθῆ
Μὲ ψεῦδος, πανουργίαν
Καὶ πᾶσαν ἀδικίαν.

Μῦθος 123.

Λύκος ἰδαν τὴν ἑαυτοῦ σκιάν.
Εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
Βλέπων λύκος τὴν σκιάν του
Ἔφαντάσθη τὴν οὐρανὸν του
Γίγαντος οὐρανὸν θηρίου·
Στόμ' ἀγρίου κροκοδείλου

Τὸ βαρύσμον του στόμα,
Καὶ δλόκληρον τὸ σῶμα
Ἐψηλότερον καμήλου.

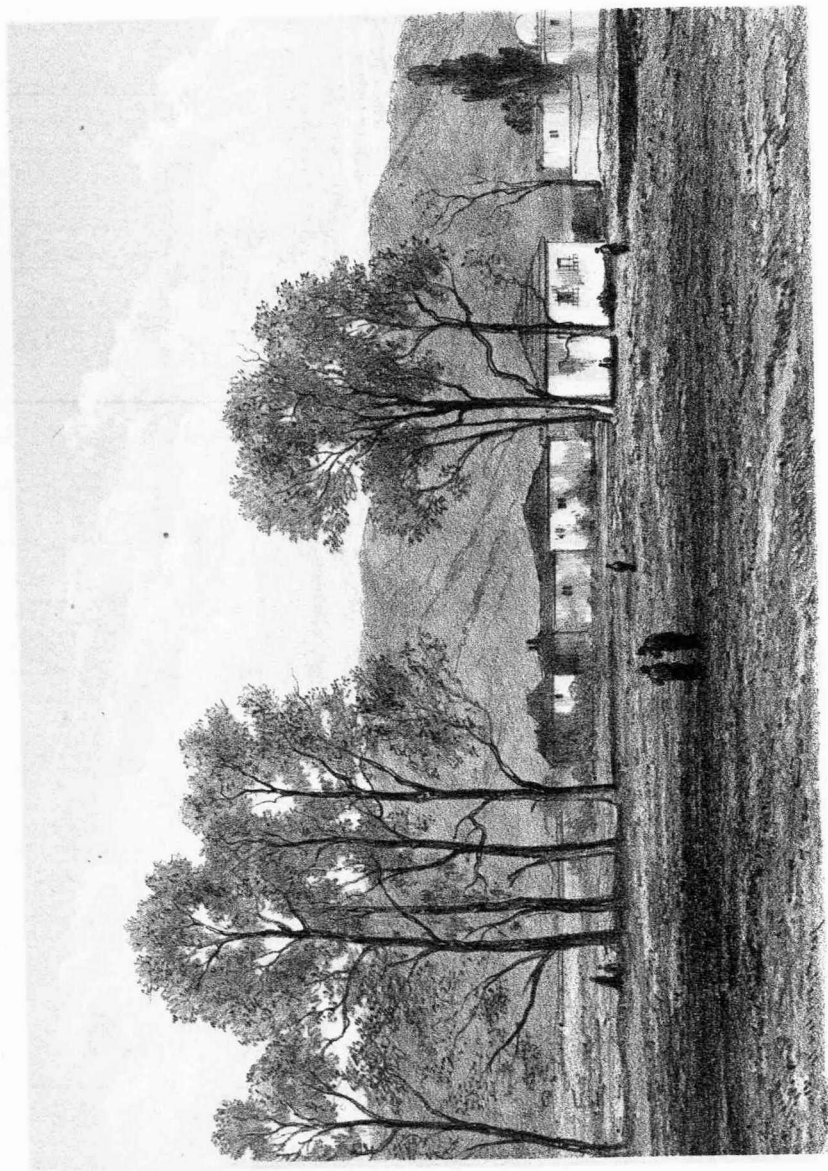
Ταῦτα θεωρῶν ὁ λύκος
„Μάτην, εἶπε, τυραννοῦμαι·
Λέοντα ἐγὼ φοβοῦμαι
Πλέθρου ὄλου ἔχων μῆκος·
Κατὰ λέοντος ὀρμήσας
Προσελθόντος κατὰ τύχην
Ἐλεθρίαν εὔρε τύχην
Τὰ ὀστᾶ ἐκεῖ ἀφήσας.

Ἄνθρωπος οἰηματίας
Πάσχει συμφορὰς παντοίας.

Μῦθος 135.

Ἡμίονος.

Τοῦ ὄνου τέκνον, ἐκ κριθῆς
Ἡμίονός τις παχυδαεὶς
Ἄνείραζε καυχώμενος
Κ' ὑπερηφανευόμενος·
„Πατέρα ἔλαβα κλεινὸν
Τὸν ἵππον, ὅστις ὡς πτηγὸν

ΚΕΡΑΤΙΟΣ ΚΟΛΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἄπο τῆς γῆς ἐπαίρεται
Καὶ ταχυπόρος φέρεται.
Ἄλλ' ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς
Νὰ τρέξῃ, τότε ὁ μωρὸς
Ἐσκέφθη κ' ἐνδυμήθη
Ἐκ τίνος ἐγεννήθη.

Πολλοὶ πλουτήσαντες φρονοῦν,
Ὅτι ἀπέκτησαν καὶ νοῦν·
Πλὴν μόλις στόμ' ἀνοίξωσι
Ἄρκει διὰ τὰ δειξέωσι
Τῆς κεφαλῆς τὴν ἄνοιαν
Καὶ τὴν μωρὰν διάνοιαν.

Μῦθος 136.

Δύω ἔχθροὶ συμπλέοντες.
Ἐχθρὸς μ' ἔχθρὸν συμπλέοντες
Εἰς τρικυμίας ὄραν
Ὅ μὲν ἐπὶ τὴν προῶραν
Ἐκάθητο σιγῶν,
Ὅ δ' εἰς τὴν πρύμνην ἔμενε
Τοῦ ποντοπόρου πλοίου,
Μακρὰν τοῦ ἐναντίου
Ἐκεῖ καταφυγών.

Εἰς πάλιν ἀκατάσχετον
Τῶν τρομερῶν στοιχείων
"Οὐτ' ἔμελλε τὸ πλοῖον
Νὰ καταποντισθῆ.
Οἱ πλέοντες περίτρομοι
Τὸν πλοίαρχον ἠρώτων
Τί μέρος ἄρα πρῶτον
Τοῦ πλοίου θά χασθῆ.

„Ἡ πρῶρα“ ὅτε ἤκουσεν
ἽΟ εἰς τὴν πρύμνην μένων
ἽΗΣύχως περιμένων
Τὴν ὄραν τοῦ πνιγμοῦ,
Περιχαρῶς ἀνέκραξε·
„Γλυκὺς ὁ θάνατός μου·
ἽΟ ἄσπονδος ἐχθρός μου
Θὰ πάθῃ πρὸ ἐμοῦ.“

Εἰς μάχην ὑπ' ἐχθροῦ πληγείς
Πρινὴ τις ἀποθάνῃ,
ἽΕκείνον στρόνων κατὰ γῆς
ἽΕκδίκησιν λαμβάνει.

Μῦθος 137.

ἽΑλιεύς καὶ ἽΧθύδιον.
Μικρὸς ἽΧθύς καὶ νέος
Ποτὲ εἰς ἀλιείως
Τὸ ἄγκιστρον ληφθεὶς
Μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων
ἽΕλάλει πρὸς ἐκείνον,
Τὸ τέλος φοβηθεὶς.
„Τῶρ' ἄφες με νὰ ζήσω·
ἽΑφοῦ καλῶς αὐξήσω
ἽΓραφεὶς εἰς τὸ νερόν,
Μὲ συλλαμβάνεις πάλιν
Μ' ὄφελειαν μεγάλην
Καὶ κέρδος φανερόν.“

ἽἈλλὰ τοῦ ἀλιείως
ἽἨκούσθη τελευταῖος
ἽΟ λόγος ὁ μικρός·
„Μικρὲ μου, δὲν σ' ἀφίνω·
Καλῆτερον σὲ ψήνω,
ἽἌς ἦσαι καὶ μικρός.“

ἽΕδῶ εἶναι ἀρμοδία
Τοῦ λαοῦ Ἵ παροιμία·

„Κάλλια πέντε καὶ στὸ χέρι
Παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.“

Μῦθος 140.

Λέων καὶ ταῦρος.

Λέων βαδύχαίτης δέλων
Ταῦρον μέγαν νὰ φονεύσῃ
Προσεκάλεσεν ὡς μέλλων
Πρόβατον νὰ τὸν φιλεύσῃ.
Σκοπὸν δ' εἶχε, μόλις φθάσῃ
Καὶ ἀμέριμος καθήσῃ,
Αἴφνης νὰ τὸν πλησιάσῃ
Καὶ νὰ τὸν καταξοσχίσῃ.

Ἐφθασεν ὁ ταῦρος χαίρων
Εἰς τὸν οἶκον τοῦ φιλάτου,
Πλὴν τὸ βλέμμα περιφέρων
Καὶ ἰδὼν ἀντὶ προβάτου
Ὁβελούς οὐρανομήκεις
Μετὰ λέβητος βαδέας,
Συσχεδείς ὑπὸ τῆς φρίκης
Ἀπηλλάττετο ταχέως.

Τὸν ἠρώτησεν ὁ λέων
Τῆς φυγῆς του τὴν αἰτίαν,

„Και μακρὰν ἐκείνος πλέων
Εἶπε πρὸς ἀπολογίαν.
„Φίλε μου, νὰ μ' ἀπατήσῃς
Βλέπεις μάτην ἐφαντάσῃς·
Ὅχι πρόβατον νὰ ψήσῃς
Ἄλλὰ ταῦρον ἠτοιμάσῃς.“

Ἄναμιγνύουσιν οἱ κακοὶ
Τὸ δόλιον μὲ τὸ γλυκὺ,
Ἄλλ' ὅμως ματαιοπονοῦν
Πρὸς φρένας ἔχοντα καὶ νοῦν.

Μῦθος 153.

Σκύλα καὶ φίλη αὐτῆς.

Εἶπε σκύλα τις πρὸς ἄλλην·
„Φίλη μου, ζητῶ μεγάλην
Χάριν μίαν νὰ μοὶ κάμῃς,
Καὶ πτωχὴν νὰ μὲ συνδράμῃς.

Βλέπεις, μέλλω νὰ γεννήσω,
Καὶ δὲν ἔχω ποῦ ν' ἀφήσω
Τὰ μικρά μου, μὴ κρυώσουν
Καὶ τὰ δυστυχῆ παγώσουν.

Ἡ μικρά σου κατοικία
Πόσον εἶναι ἀρμοδία·
Ὅντως δὲ μ' ὑποχρέωσης
Ἄν προσώραν μοὶ τὴν δώσης.“

Ἐκλασε καὶ παρεκάλει
Καὶ συνήνεσεν ἢ ἄλλη
Τὴν οἰκίαν τῆς ν' ἀφήσῃ
Κ' εἰς τὴν φίλην νὰ δανείσῃ·
Ἦτις, μετ' εὐχὰς μυρίας
Καὶ πολλὰς εὐχαριστίας,
Αὐτῶρει ἐπὶ τῆς κλίνης
Ἐξαπλώσῃ ἀντ' ἐκείνης.

Μεθ' ἡμέρας προσελθοῦσα
Ἡ τὴν κατοικίαν δοῦσα
Ἦκουσε παρὰ τῆς ἄλλης·
„Μὴ ἀκόμη μ' ἀποβάλης·
Τὰ μικρά μου δὲν ἀντέχουν,
Ἄσθενεῖς τοὺς πόδας ἔχουν·
Ἄφες μ' ἓνα μῆν' ἀκόμα
Εἰς τὸ φιλικόν σου δῶμα.“

Ἐτρεχαν μεθ' ἓνα μῆνα
Κ' ἐμεγάλωσαν ἐκεῖνα·
Ὅτε δ' ἔφθασεν ἡ δοῦσα
Τὴν οἰκίαν τῆς ζητοῦσα,
Μήτηρ καὶ μικρὰ συγχρόνως
Ἦρμησαν ἐκ τοῦ κοιτῶνος

Καὶ τὴν εὐεργέτριάν των
Ἄπεδίωξαν μακρὰν των.

Ἄν εἰς πονηρὸν δανείσης,
Φίλε, δὲ μετανοήσης.

Μῦθος 154.

Ἵδρα πολυκέφαλος καὶ ὕδρα πολύουρος.

Ἵδρα ἔχουσα πολλὰς
Κεφαλὰς
Εἰς τὸ δάσος προχωροῦσα
Ἦθελε, φραγμὸν εὐροῦσα,
Τὸν φραγμὸν νὰ διαβῇ
Καὶ νὰ προβῇ.
Μετ' ἀγρίου συριγμοῦ
Εἰς τὰς τρύπας τοῦ φραγμοῦ
Τὸ θηρίον τὰς πολλὰς
Εἶχε χώσει κεφαλὰς,
Καὶ περῶσα πᾶσαν μίαν
Μ' εὐκολίαν
Ἐκινεῖτο κ' ἐπροσπάθει,
Ἄλλ' ἀδύνατον ἐστάθη
Τὸ ποδούμενον νὰ φθάσῃ
Καὶ το σῶμα νὰ περάσῃ.

"Άλλη τότε' ἐκεῖ ταχεῖα
"Υδρα ἔφθασεν ἀγρία·
Κεφαλὴν μὲν εἶχε μίαν
'Άλλ' οὐράς μὲ ἀφθονίαν.
"Ο φραγμὸς κ' ἐνώπιόν της
"Ἰστατο ἐμπόδιόν της·
'Άλλ' αὐτοῦ ἐκείνη μίαν
Εὔρε τρύπαν μ' εὐκολίαν,
Καὶ τῆς κάρας δυνηθείσης
Νὰ ἐξέλθῃ καὶ δειχθείσης
"Ετρεξαν συνδιαβάσαι
Αἰ οὐραὶ κατόπιν πᾶσαι.

Ζητῶν, ὁ μῦθος τί δηλοῖ,
Καὶ τίς ἢ φράσις ἢ καλή;
'Εκείνον ἔχω βοηθῶν
'Εν τῇ ἀμηχανίᾳ
Τὸν γράψαντα· „Οὐκ ἀγαθὸν
"Ἡ πολυκοιρανία.“

Μῦθος 158.

Αἰ δύο πῆραι τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ πρόσκλησιν τὰ ζῶα
Εἰς τὸν "Ολυμπον ἀθρόα
"Εφθασαν πρὸ τοῦ Διός·

Κ' ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ θρόνου
Ταῦτα ἔκραξε τοῦ Κρόνου
Καὶ τῆς 'Ρέας ὁ υἱός.

„Ο τοῦ σώματός του ἔχων
Μέλος τι νὰ ὀνειδίσῃ
"Ἦδη πρὸς ἐμὲ προστρέχων
Δύναται νὰ ὀμιλήσῃ.
Πρόθυμος ἐγὼ νὰ πράξω
Καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω
"Ο, τι θέλετε θ' ἀλλάξω
Καὶ θὰ τὸ μεταποιήσω.
Πίθῃκέ μου, σὺ τί λέγεις;
Τί τοῦ σώματός σου ψέγεις;
Εἶσαι δυσηρεστημένος
"Ὡς ὑπάρχεις πεπλασμένος;“

"Ο δὲ εἶπεν· „Οὐδεμίαν
"Ἐχω μέμψεως αἰτίαν.
"Ὡς τετράποδος δὲν ἔχω
Πόδας τέσσαρας καὶ τρέχω;
"Ὀλος ὁ σχηματισμός μου
"Ο λαμπρότερος τοῦ κόσμου.
'Άλλ' ἢ ἄρκτος ἢ ἀδλία
Πόσον φαίνεται γελοία,
"Ὅταν τρέχῃ καὶ βαδίξῃ

Ὁ καΰεις τὴν ταλανίζει·
Ἔχει δύσμορφα τὰ σκέλη
Ὡς καὶ ὄλα τῆς τὰ μέλη.“

Ἄλλ' ἢ ἄρκτος ἐπελδοῦσα
Καὶ οὐδὲν κακὸν εἰποῦσα
Περὶ τοῦ βαδίσματός τῆς
Καὶ δυσμόρφου σώματός τῆς,
Τοῦ ἐλέφαντος τὰ ὦτα
Ὡς μικρὰ ἐμέμφθη πρῶτα
Ἀκολουθῶς τὴν οὐράν του
Καὶ τὴν ἄτριχον δοράν του.

Ὁ ἐλέφας πλησιάσας
Καὶ τὸ δέρμα ἐκδειάσας
Τὴν οὐράν του καὶ τὰ ὦτα,
Κατηγόρησε τὰ νῶτα
Τῆς καμήλου, κατακρίνων
Καὶ τὸν ὕβρον τῆς ἐκείνου,

Ἡ δὲ κάμηλος, κ' ἐκείνη
Ὅλωσ' εὐχαριστημένη
Ἦρχισε νὰ ἐπικρίνη
Τὰ τῶν ἄλλων ζῶων γένη
Τετραπόδων καὶ ὀρνέων,
Κ' εἶπε ταῦτα τελευταῖον·
„Ἐπρεπεν ὠραιότερους

Πόδας ὁ ταῶς νὰ ἔχη,
Κ' ἢ χελώνη μακροτέρους
Ὡστ' εὐκίνητος νὰ τρέχη.“

Ἐφεξῆς τὰ ζῶα τ' ἄλλα
Τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
Τρόπον εὔρον νὰ προβῶσι
Καὶ νὰ παρουσιασθῶσι.
Ἐκαστος δ' ἐκείνων λόγος
Ἦν κατὰ τῶν ἄλλων φόγος·
Ἐαυτῶν κατηγορία
Δέν ἠκούσθη οὔτε μία·

Πήραν μίαν ἐμπροσθίαν
Πήραν ἄλλην ὀπισθίαν
Δύο πήρας πᾶς τις ἔχει
Καὶ αὐτάς βαστάζων τρέχει·
Τὰ κακὰ ὁ φέρον βάλλει
Εἰς τὴν ἐμπροσθεν τὰ ξένα,
Τὰ τοῦ φέροντος ἢ ἄλλη
Περιέχει κεκλεισμένα.
Ὅθεν ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου
Μέχρι τῶν παρόντων χρόνων
Τ' ὄμμα βλέπει τοῦ ἀνθρώπου
Τὰ κακὰ τὰ ξένα μόνον·

Μῦθος 159.

Ὅρνις καὶ χελιδῶν.

Ὅρνις περιφερομένη
καὶ τροφήν τινα ζητοῦσα,
Ὅφειως αὐτὰ εὐροῦσα
ἤρχισε νὰ τὰ θερμαίνει.

Μήτηρ τέλος καὶ προστάτις
Ἐγενεν οἰκογενείας,
καὶ μετὰ φιλοστοργίας
Ἐτρεφε τὰ νεογνά της

Χελιδῶν, αὐτὴν ἰδοῦσα,
εἶπεν· „Ὅρνις, ἄφρων εἶσαι
τὰ μικρὰ περιποιεῖσαι
πρὸς κακόν σου ἐνεργοῦσα·

Ἄν τ' ἀφήσης καὶ αὐξήσουν
σὲ αὐτὰ τὴν ζωοδότιν
θὰ δαγκάσουν, φίλη, πρώτην
καὶ δὲ σὲ κακοποιήσουν.“

Ἄν τὸν κακόνου ἐνεργετήσης
εὐγνωμοσύνην νὰ μὴ ἐλπίσῃς.

Μῦθος 165.

Ὁ τὸ θεῖον μεμφόμενος.

τῆς θαλάσσης τὸ στοιχεῖον
κυμαινόμενον ἐσχίσθη,
καὶ θαλασσοπόρον πλοῖον
αὐτανδρον κατεβυθίσθη,
καὶ τὸ πλήρωμ' ἀφειμένον
εἰς τρικυμιῶδες κύμα
τάφον εὗρισκε καὶ μνήμα.

Ἄνθρωπός τις ἐθεώρει
Ἐκ τῆς γῆς τοὺς ναυαγοῦντας
καὶ πικρῶς ἐκατηγόρει
τοὺς τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦντας
κ' ἔλεγε· „Δι' ἓνα μόνον
Ἄσεβτ', ἀδῶσι τόσοι
Ἄδικον ν' ἀφανισθῶσι.“

ταῦτα λέγων καὶ προσέχων
πρὸς τὸν πόντον, πρὸς τὸ πλοῖον
καὶ γυμνοὺς τοὺς πόδας ἔχων,
πόδα ἔθεσε πλησίον
φωλεᾶς μυρμηκῶν, ὅτε
εἰς αὐτῶν τὸ στόμ' ἀνοίγων
τὸν ἐδάγκασεν ὀλίγον.

Ἐφ' ἑνὸς δηχθεὶς ἐκείνος
Πλήν πρὸς πάντας ἐφορμήσας
Σύμπαν τὸ μυρμηκῶν σμήνος
Ἐξωλόθρευσε πατήσας.
Τότε δ' ὁ Ἑρμῆς ἐφάνη
Καὶ κτυπῶν τὸν ἄνδρα τοῦτον
Λόγον ἔλεξε τοιοῦτον.

„Καὶ λοιπὸν αὐθαδιάξεις,
Ἄσεβήσας πρὸς τὸ θεῖον,
Καὶ ἀδίκους ὀνομάξεις
Τὰς βουλὰς τῶν Ὀλυμπίων,
Ὁ ἀπόφασιν τοιαύτην
Ἐκτελέσας κατὰ ζώων
Πάντων, πλὴν ἑνὸς, ἀθῶων;

Διδάσκομεν τὴν ἀρετὴν
Ἄλλὰ δὲν πράττομεν αὐτήν.

Μῦθος 168.

Γέρων φυτεῦων καὶ τρεῖς παῖδες.

Πρὸς γέροντα φυτεύοντα
Τρεῖς παῖδες εἶπον· „Γέρον,

Εἰπέ πρὸς τί συμφέρον
Φυτεῦων κοπιᾷς;
Ἢ μήπως ἐκ τῶν δένδρων σου
Νὰ φάγῃς περιμένεις;
Αὐτὰ τῆς ἐρχομένης
Ἐπάρχουν γενεᾶς.

Ἐπερ ἡμῶν, ὡς φαίνεται,
Ὡς ἀγαθὸς φροντίζεις·
Ἢ μὴ καὶ σὺ ἐλπίζεις
Νὰ ζήσης ὡς ἡμεῖς;
Τοὺς ἑκατὸν εὐχόμεθα
Νὰ ζήσης, νὰ περάσῃς,
Πλήν δύσκολον νὰ φθάσῃς
Εἰς ὃ ἐπιθυμεῖς.“

Παρῆλθε μὴν· ἐνέσκηψε
Δοιμὸς ἀνδρωποκτόνος
Ἐκ τῶν τριῶν ἀπόνως
Τοὺς δύο ἀφελών·
Μετὰ μικρὸν τὸν ἕτερον,
Πικροῦ θανάτου θῦμα,
Τὸν ἔρριψε τὸ κύμα
Εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Κ' ἐνικαυτοὶ παρήρχοντο,
Κ' ἐπέζησεν ὁ γέρον,

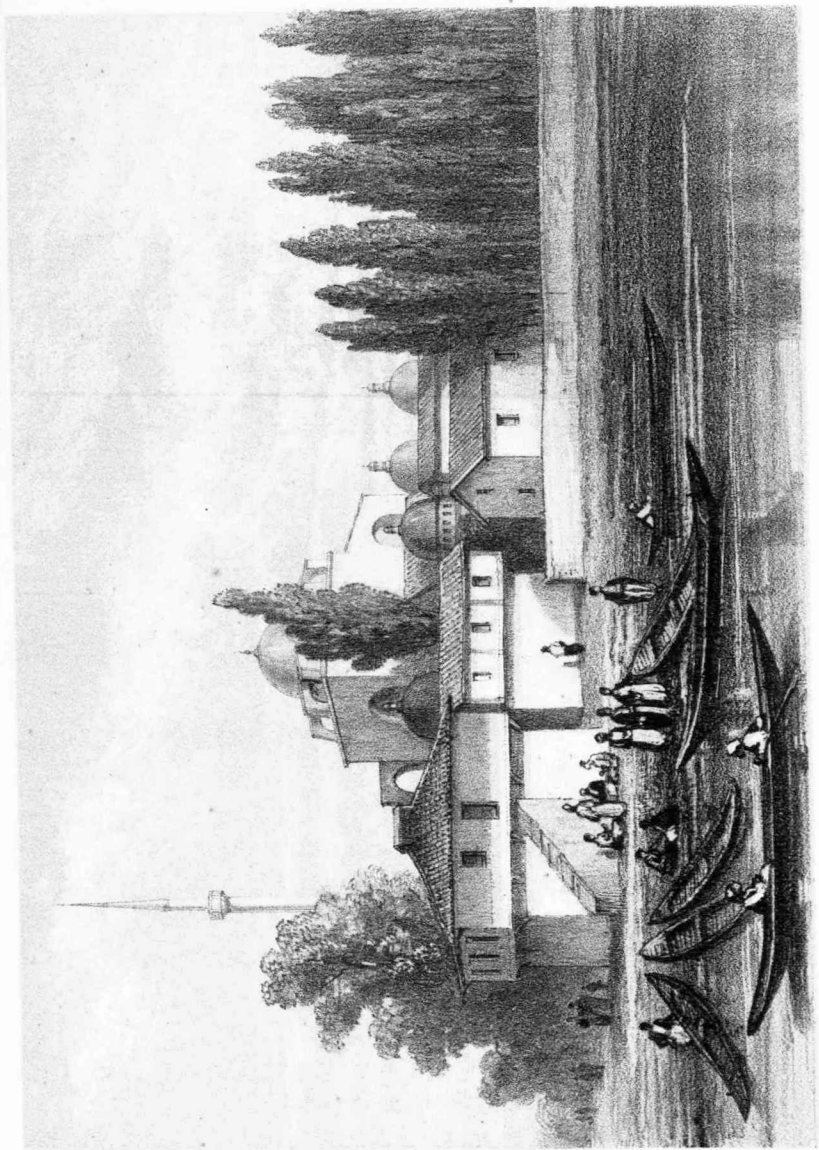
Κ' ἐλθοῦσαν ὄραν χαίρων
Ἴσπασθη ποιετήν·
Τὰ φυτευθέντα ἔφεραν
Καρπὸν, ὃ δ' ἐξ ἐκείνων
Ἐγεύθη μεγαλύνων
Τὸν μόνον Ποιητήν.

Ὁ Θάνατος τυφλὸς κρατεῖ
Δρεπάνην ἀπωλείας,
Καὶ μόνον δύματα ζητεῖ
Μὴ βλέπων ἡλικίας.

Μῦθος 175.

Λύχνος.

Ἐπὶ χρυσωτὴν λυχνίαν
Λύχνος ἔμπλεως φωτὸς
Ἔλεγε μ' ἀλαζονεῖαν·
„Πόσον εἶμαι ζηλωτὸς!
Φῶς ἀκτινοβόλον ἔχω
Φῶς ἀστέρος οὐρανόυ
Κ' εἰς τὴν λάμπιν ὑπερέχω
Καὶ τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου.“

ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἄλλ' ἀήρ μικρὸς φυσήσας
Ἔσβεσεν ἐξαφανίσας
Μὲ πνοήν ἐκείνον μίαν
Τὸν μωρὸν καυχηματίαν.
Ἄνθρωπός τις πλησιάσας
Τὸν ἀνῆψε καὶ γελάσας
Εἶπε· „Φέγγε καὶ μὴ λάλει·
Σοῦ ἢ λάμπεις λάμπεις ἄλλη·
Ὁ δὲ δίσκος τῶν ἀστέρων
Φέγγει, ἄσβεστον φῶς φέρων.“

Φίλει δόξαν, ἢ ὅποια
Διαμένει αἰωνία,
Καὶ δὲν σβύνει ὡς ὁ λύχνος
Ὁ μὴδὲν ἀφίνων ἔχνος.

Μῦθος 177.

Ἐχιδνα καὶ ἀλώπηξ.

Ἐχιδνα εἰς δέσμην ἀκανθῶν,
Δέσμην πλήρη πόνων καὶ παρθῶν,
Εἰς τὸ βεῦμα ποταμοῦ βαθεός
Κατεφόρετο ταχέως.

Ἡ ἀλώπηξ ἐπελῶσα
Ἔκραξεν, αὐτὰς ἰδοῦσα·
„Ὁ πλωτάρχης ἄξιός τοῦ πλοίου·
Ὅμοιος μετὰ ὁμοίου.“

Ἄνῆρ κακῆς προδέσεως
Καὶ φαύλης διαδέσεως
Ὅπου κακὸν τεκταίνεται
Ἐκεῖ ὁ πρῶτος φαίνεται.

Μῦθος 181.

Ἄλώπηξ καὶ δύο λαγωοί.

Εἷς πολύφυτον χωρίον
Ἡ ἀλώπηξ προχωροῦσα
Καὶ τοῦ δρόμου τῆς πλησίον
Δύο λαγωοὺς ἰδοῦσα
Ἐν τῷ ἅμα πρὸς τ' ἄδῶα
Ὁρμησεν ἐκεῖνα ζῶα.

Ἐμφροντις καὶ φοβουμένη
Μή τις ἐξ αὐτῶν ἐκφύγη
Μετὰ τάχους φερομένη
Ἄμφοτέρους ἐκυνήγει,

Κ' ἔσπευδεν αὐτοὺς νὰ φθάσῃ
Νὰ τοὺς φάγῃ νὰ χορτάσῃ.

Ὅμως ἔχον τὸ θηρίον
Πόλεμον κεκηρυγμένον
Κατὰ δύο ἐναντίων
Ἐκ μιᾶς κυνηγουμένων,
Ἐχασεν αὐτοὺς κρυφθέντας
Καὶ φυγόντας καὶ σωθέντας.

Ὁ νοῦς τοῦ μύθου ἐναργῆς·
„Πολλοὺς λαγοὺς ἂν κυνηγῆς
Τὸν χρόνον μάτην χάνεις,
Οὐδένα συλλαμβάνεις.“

Μῦθος 184.

Δύο φίλοι ἀπαντήσαντες ἄρκτον.

Δύο φίλοι ὠδοιπόρουν
Καὶ εἰς δάσος ἐπροχώρουν,
Ὅτε εἶδον, πλήρεις τρόμου,
Ἄρκτον ἀντικρὺ τοῦ δρόμου.

Ἐστρεψεν ὁ εἷς τὸ βῆμα
Πρὸς τι δένδρον παραχρῆμα

Καὶ ἀνέβη ἐσπευσμένως,
"Ὅπου ἔμενε κρυμμένος.
"Ὁ δ' ἐξαπλωθεὶς ὑπτίως
Κατὰ γῆς δὲν ἐκινεῖτο,
Καὶ πολὺ ἐπιτηδεύς
Τὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο.

Ἐπλησίασεν ἐκείνη
Κ' εἰς τὰ ὦτα, εἰς τὸ στόμα
"Ἐσπευδε νὰ διακρίνη
Ἐὰν ζῆ αὐτὸς ἀκόμα·
Ἐπειδὴ, ὡς ἀπ' αἰώνων
Φανερὸν, τὰς σάρκας ζώντων
Τρώγουσιν αἱ ἄρκτοι μόνον,
"Ὅχι πτώματα θανόντων.

Εἰς στιγμὴν αὐτὸς ἀγρίαν
Τὴν ἀναπνοὴν ἐκράτει·
Καὶ ὁ δόλος κ' ἡ ἀπάτη
Ἐφεραν τὴν σωτηρίαν.
Ὡς νεκρὸν αὐτὸν ἀφείσα
Ἐφυγεν ἡ σαρκοβόρος,
Καὶ πρὸς σύσκιόν τι ὄρος
Ἐπροχώρησε στραφεῖσα.

Ἀπηντήθησαν οἱ φίλοι,
"Ὁ τοῦ δένδρου δὲ ἡρώτα·
„Τί, ὦ φίλε, σοὶ ὠμίλει
Τὸ θηρίον εἰς τὰ ὦτα“;

Ἄδ' εἶπε· „Νὰ προσέχω
Εἰς τῶν ἄλλων τὴν φιλίαν,
Κ' εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἔχω
Σοὶ ὁμοίους συνοδίαν.“

Εἰς τὰ δεινὰ των ἀπαθείης
Τοὺς φίλους ἂν δὲν βοηθείης
Δὲν εἶσαι φίλος ἀληθείης.

Μῦθος 189.

Ὄνος, βάτραχος καὶ ἀσπάλαξ.

Ὄνος τις μεμψιμοιρῶν
Ἐκραξε· „Τί λυπηρόν!
Ἄφοῦ ἔπλασες, ὦ φύσις,
Ζῶν τέλειον τὸν ὄνον,
Ἐπρεπεν ἀκόμη μόνον
Κέρατα νὰ μᾶς χαρίσης.“

Βάτραχος ὑδροτραφῆς
Εἶπε πρὸς αὐτὸν στραφεῖς·
„Πλέον σου ἡδίκημένον
Ἐπλασεν ἐμὲ ἡ φύσις,
Καὶ κεράτων ἄλλ' ἐπίσης
Καὶ οὐράς ἐστερημένον.“

Ο ἀσπάλαξ κατηφής
Εἶπε πρὸς αὐτοὺς στραφεῖς.
„Ὅσοι ἔνεκα κεράτων
Καὶ οὐράς μεμψιμοιρεῖτε,
Διὰ τί δὲν θεωρεῖτε
Τὸν στερούμενον ὀμμάτων;“

Ὅ πρὸς μικρόν τι λυπηρόν
Κραυγάζων καὶ μεμψιμοιρῶν
Σιώπα παραβάλλον
Τὰ σὰ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων.

Μῦθος 190.

Ἄ λ ὄ π η ξ καὶ γ α λ ῆ.
Ἡ ἀλώπηξ πρὸς γαλῆν
Μὲ προπέτειαν πολλήν·
„Εἰς τὴν κεφαλὴν χιλίας,
Εἶπεν, ἔχω πανουργίας
Καὶ σωρὸν στρατηγημάτων
Μηχανῶν καὶ τεχνασμάτων.
Ὅμως σοῦ, γαλῆ ἀδλία,
Τίς ἢ πολυμηχανία;“
Ἡ δ' ἀπήντησεν· „Ἐγὼ
Φανερά ὁμολογῶ,

Ὅτι ἔχω μόνον μίαν
Τέχνην, ὅμως θαυμασίαν,
Ἥτις καὶ τὰς σοῦ χιλίας
Ἵπερβαίνει πανουργίας.“
Οὕτως εἶπεν ἡ γαλῆ,
Καὶ ὠργίσθη ἡ κερδαλῆ,
Κ' ἤρχισε φιλονεικία
Τίς ὁ ἔχων τὰ πρωτεῖα.
Ἄλλ' ἐξαίφνης ὑλακῆ
Τὰς διέκοψε κακῆ,
Καὶ ὡς ἔφθασαν οἱ σκύλοι
Εἶπεν ἡ γαλῆ· „ὦ φίλη,
Δεῖξον τώρα τὰς χιλίας
Τέχνας σου καὶ πανουργίας,
Καὶ ἰδοὺ ἰδὲ τὴν μίαν
Προκοπὴν μου καὶ σοφίαν.“
Εἶπε ταῦτα κ' ἐν βροπῆ
Ὅφθαλμοῦ ὡς ἀστραπῆ
Εὗρεν ἄσυλον καλὸν
Ἐπὶ δένδρον ὑψηλόν.
Ἡ δὲ ἄλλ' ὑποχωροῦσα
Καὶ καταφυγὴν ζητοῦσα,
Ὅπου δάμνος ἢ φραγμὸς
Σπήλαιον ἢ χηραμὸς
Ἐτρесе,ν, ἐκρύπτετο,
Ἄλλ' ἀνεκαλύπτετο,
Κ' ἔλαβεν ἔλσεινόν
Τέλος παρὰ τῶν κυνῶν.

Ἡ παροιμία ἢ κοινὴ
Τὴν ἔνοιαν δὲ δώσει·
„Ὅπου πολλοὶ οἱ πετεινοὶ
Ἄργεϊ νὰ ξημερώσῃ.“

Μῦθος 193.

Ἐλαφος ἀσπενός.
Ἐλαφός ποτε ἠσπένει
Κ' ἔκειτο ἐξαπλωμένη,
Καὶ μετὰ πικρίας πλείστης
Ἐκλαιον οἱ συγγενεῖς της.
Αἶ τὰ πέριξ κατοικοῦσαι
Ἐλαφοὶ αὐτὸ μαζοῦσαι,
Ἐσπευδον νὰ βοηθήσουν
Καὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν.
Ἐπλημμύρει πᾶσαν ὥραν
Πλήθος ἄπειρον τὴν χώραν.
Μία δὲ μετὰ τὴν ἄλλην
Μὲ συμπάθειαν μεγάλην
Ἐπλησίαζε τὸ στόμα
Εἰς τῆς ἀσπενοῦς τὸ στρώμα
Κ' ἔλεγε τὸ ἰδικόν της
Πρὸς συμφέρον καὶ καλὸν της.
Ἄλλ' ὅποτε τελευταίως
Ἐξεπλήρουσαν τὸ χρέος
Δὲν ἀπήρχετ' οὔτε μία
Χωρὶς πρὶν ἐν ἡσυχίᾳ
Νὰ μασήσῃ, νὰ δαγκάσῃ
Καὶ τὴν πείναν νὰ χερτάσῃ

Οὕτως εἰς ὀλίγον χρόνον
Τῶν γειτονικῶν λευμῶνων
Ὅλ' ἢ χλόη καταβρώσῃ
Καὶ τὸ δάσος ἐγυμνώσῃ.
Ἡ δ' ἀθλία τεθλιμμένη
Καὶ τροφῆς ἐστερημένη
Εἰς τὴν κλίνην τῆς ὀδύνης
Ἐνεκρώσῃ ἐκ τῆς πείνης.

Ἀφιλοκερδῆς φιλία
Εἶναι σήμερον σπανία.

Μῦθος 202.

Μαθηταὶ καὶ διδάσκαλος.

Ὁ διδάσκαλος, εἰς ζέστην μεσημβρίας ἀσυνήθῃ,
Κεφαλὴν βαρεῖαν κλίνων βαδμηθὸν ἀπεκοιμήθῃ.
Εἰς τὸ ἔδαφος ἢ βράβδος ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς του,
Καὶ ἀντήχ' εἰς τὸ σχολεῖον ὁ βαδὺς βογγαλισμὸς του.

Τὸν διδάσκαλον ἰδόντα τὰ κατ'ἤμενα παιδιά·
„Ἴδου, εἶπον συναλλήλως, ἰδου ὥρα μακαρία.“

Κ' ἐγερθέντα χωρὶς κρότου ἐκ τῶν μισητῶν θρανίων
Τὸν διδάσκαλον ἀφῆκαν ἡσυχον εἰς τὸ σχολεῖον.

Μόλις ἦλθον εἰς τὸν δρόμον εἶπεν εἰς τῶν πρεσβυτέρων·
„Φίλοι μου, τὴν ὥραν ταύτην ἰδου ποῖον τὸ συμφέρον.
Τὰς στιγμάς ἀφελήσῶμεν ποδητῆς ἐλευθερίας
Παίζοντες τοὺς στρατιώτας σύμπαντες μετ' εὐδυσμίας
„Ζήτω, ζήτω“· στεντορείως ἔκραξαν μικροὶ μεγάλοι
Ἄλλὰ σιωπὴν ὁ βήτωρ εἰς τὸ πλήθος ἐπιβάλλει.

„Πλὴν τὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς ἐμὲ συμφώνως δότε·
Στρατηγὸς ἐγὼ δ' ἄ ἡμῖν, σεῖς οἱ ἄλλοι, στρατιῶται.“

Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμη ἐβῆτόρουε κ' ἐλάλει
Ἦχησε διὰ τοῦ πλήθους αἰφνιδίως φωνὴ ἄλλη·
„Λοχαγὸν πατέρα ἔχω καὶ ἀγωνιστὴν συγχρόνως·
Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀνήκει ὁ βασιμὸς τοῦ ἡγεμόνος.“

Τρίτος εἶπεν· „Ἐγὼ εἶμαι, ὡς γνωστὸν πρεσβύτερός σας·
Ὡς πρεσβύτερος δ' ἄ γείνω ἡγεμὼν καὶ στρατηγός σας.“

Ἦρχισε τοῦ πλήθους τότε ζωνηρὰ φιλονεικία,
Κ' ἔσπευδε καθ' εἰς νὰ λάβῃ τὰς τιμὰς καὶ τὰ πρωτεῖα.

Ἄλλ' ἐνῶ αὐτοὶ τὸν χρόνον οὕτως ἔχανον ματαίως,
Ὁ διδάσκαλος ἠγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ βασιμῶς·
Ἐλαβε τὴν βιβλίον πάλιν, καὶ μὲ χεῖρα βαρυτέραν
Ἐφερε τοὺς ἀτακτοῦντας εἰς τὴν τάξιν τὴν προτέραν.

Ἀκούσατέ μου, Ἕλληνες! Εἰς τὰ τῆς πολιτείας
Ἀφήσωμεν τὰς ἔριδας καὶ τὰς φιλοπρωτείας.
Κοινωφελῆ συμφέροντα τὸ πάθος καταστρέφει,
Καὶ εἰς κακὸν τὴν ἔκβασιν καὶ εἰς ζημίαν στρέφει.

Ἐν τοῖς διὰ τοῦ Ἡμερολογίου 1869 ἐκδομένοις ἐμοῖς εὐρίσκονται
τὰ ἑξῆς ἐσφαλμένα.

- 1) Ἐν τοῖς μουσικοῖς· τὰ τῆς 127 σελ. περιέχονται ἐν σελ. 125 καὶ
τὸ ἀνάπαλιν.
2. Ζενξελε-ιμιν-ἀγάς· σελ 389 ἐν τῇ σημειώσει, „Κατέγραψα τοῦτο,
χρειάζεται αὐτὸ.
3. Ἐν ταῖς παρατηρήσεσι σελ. 643 στιχ. 7. „Ἄν ἐπιθυμητὴ δύνασθε
νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε λοιπὸν καὶ· ὅταν ἐπιθυμητὴ δύνασθε
νὰ με ἐπισκεφθῆτε καὶ ὄχι ὅτε“ — Ἐνταῦθα ἐλλείπουσι τὰ
ὑπογεγραμμένα· φαίνεται δὲ παρελείφθη ὅλος στιχος, καὶ ὅτι αἱ
δύο λέξεις „ἐπισκεφθῆτε“ ἐπέφεραν τὴν παραδρομὴν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Ἡ κατωτέρω νῦν πρῶτον ἐκδομένη ἐπιστολὴ τοῦ μητρο-
πολίτου Κερκύρας Βασιλείου ἀντεγράφη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 208
χειρογράφου τῆς ἐν Μόσχᾳ βιβλιοθήκης τῆς ἱερᾶς Συνόδου.
Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν φέρει χρονολογίαν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐμπερι-
χομένου γίνεται δῆλον ὅτι ἐστάλη πρὸς τὸν Πάπαν Ἰννοκέν-
τιον Γ' μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1204 συμβᾶσαν ἄλωσιν τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων, καὶ πρὸ τοῦ ἔτους 1215,
ὅτε ἡ ἐν Λατεράνῳ σύνοδος συνεκροτήθη· διότι τότε οἱ Ἕλλη-
νες ἀρχιερεῖς ἀπηλαύνοντο τῶν ἀρχιερατικῶν αὐτῶν θρόνων
ὑπὸ τῶν ληστρικῶς λεηλατούντων τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις Λα-
τίνων καὶ ἀντικαθίσταντο παρανόμως ὑπὸ Λατίνων ἀρχιερέων,
οἵτινες καὶ αὐτὸ τὸ ἐλληνιστὶ δοξολογεῖν τὸν Θεὸν ἀπηγόρευον
τοῖς Ἕλλησιν. Ἐχει δὲ ἡ ἐπιστολὴ ὧδε.

Ἐπιστολὴ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Κερ-
κύρας Κυρίου Βασιλείου πρὸς τὸν Πάπαν Ῥώμης.

Τῷ ἀξιοπροσκυνήτῳ πατρὶ καὶ ἰσαποστόλῳ Πάπα Ῥώμης
Βασίλειος ἐπίσκοπος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Κερκύρας.

Προσκυνητὰ γράμματα τῆς σῆς ἐδεξάμην ἀγιότητος πλήρη
Πνεύματος ἀγίου, δεικνύντα τὸν ζῆλον, ὃν ἔχει ἡ ἀγιωσύνη

σου ὑπὲρ τῆς οἰκουμενικῆς καταστάσεως καὶ τῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν Χριστοῦ. Ἔλεγε γὰρ τὰ γράμματα, ὅτι τὸν ἀμπελῶνα Κυρίου Σαβαὼθ παρασκευάζουσι κτήνη ἀποκαθεῖλαι· καὶ διελάλησεν ἡ ἀγιότης σου σύνοδον οἰκουμενικὴν ἀδροισθῆναι κατὰ τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀρχαίαν συνήθειαν· ὥστε τὴν ἁγίαν γῆν ἀναμορφωθῆναι καὶ τὰ κτήνη ἀπελαθῆναι τοῦ ἀμπελῶνος. Καὶ τὴν μὲν προαίρεσιν τῆς ἀγιότητός σου, ἀποστολικοῦ ζήλου πεπληρωμένην, ὑπερεπήνεσα· διασκευάζομαι δὲ εἰ καὶ δύναται περατωθῆναι, κατὰ τὴν μικρόνοιάν μου εὐρίσκω, ὡς οὐ δύναται ἄρτι ἀπαρτηθῆναι. Καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω. Οἰκουμενικὴ ἀδροίζεται σύνοδος τῶν πέντε ἀποστολικῶν θρόνων συνηγμένων καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀρχιερέων συνεπομένων· λείποντος δὲ θρόνου ἑνός, καὶ τότε τῶν ὑψηλοθρόνων, πῶς ἡ συνέλευσις ἐκείνη οἰκουμενικὴ λεχθήσεται σύνοδος; Πάντως δὲ οἶδεν ἡ ἀγιότης σου τὰ πρόνοια τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἀπὸ διαγνώσεως τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων τὰ πρεσβεῖα ἔχει τοῦ θρόνου τῆς Ῥώμης ὁ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἰσοτίμως ἐκείνῳ τιμᾶται, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλλείπει τῆς δόξης τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου Ῥώμης. Εἰ γοῦν ταῦτα πάντως [οὕτως ἔχει] καὶ οὐκ ἄλλως, ἐλλειπῆς τῷ μεγίστῳ μέρει ἡ σύνοδος εὐρεθήσεται, μὴ καὶ τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρουσιάζοντος. Νῦν μὲν γὰρ τέως χηρεῦει ὁ καθ' ἡμᾶς θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πατριάρχου δὲ μὴ ἐπικηρυχθέντος, πῶς ἢ ὑπ' αὐτὸν Σύνοδος εἰς Ῥώμην ἐπιδημήσει; Πρῶτα μὲν γὰρ ἀπαράδεκτον ἔδοξε ταῖς προλαβούσαις ἁγίαις οἰκουμενικαῖς ἐπτὰ Συνόδοις εἰς Ῥώμην συνάγεσθαι παγκόσμιον σύνοδον. Ἡ γὰρ ἀρχαία συνήθεια τῶν ἁγίων Πατέρων ἀλλαχοῦ τοὺς τόπους τῶν συνελεύσεων ὦρισεν, εἰς Νίκαιαν δεῦτερον, εἰς

Ἐφεσον ἅπαξ, εἰς Χαλκηδόνα ἅπαξ, καὶ τρίς ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὅπου γε καὶ εἰ εἰς τὴν Ῥώμην ἐδίδοτο συνελθεῖν, πῶς Σύνοδος χωρὶς κεφαλῆς ἐμελλεν ἀπαντᾶν; Οὔτε γὰρ τάγμα στρατιωτικὸν χωρὶς τοῦ στρατάρχου πόλεμον συγκροτήσκει· οὔτε ποιῶνιον τῆς μάνδρας ἐξελεύσεται μὴ προηγησαμένου τοῦ κτιλοῦ· ἀλλ' οὐδὲ σμῆνος μελισσῶν τοῦ σίμβλου ἐκπετασθεῖ, εἰ μὴ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν τῆς πτήσεως προηγήσαιο. Καὶ κανὼν ἐστὶ συνοδικὸς μηδὲν τοὺς ἐπισκόπους ποιεῖν ἄνευ τοῦ πρώτου αὐτῶν· ἤγουν μῆτε τοὺς ἐπισκόπους χωρὶς τῶν μητροπολιτῶν, μηδὲ τοὺς μητροπολίτας χωρὶς τῶν Πατριαρχῶν. Καὶ εἰκότως. Σώματι γὰρ ἡ Σύνοδος ἀναλογεῖ, κεφαλὴ δὲ ὁ Πατριάρχης. Οὔτε γοῦν σῶμα φρονίμως ἐνεργήσει ἄνευ κεφαλῆς, οὔτε Σύνοδος ἄνευ τοῦ προεξάρχοντος· καὶ τοῦτο παραστήσω τῇ ἀγιότητί σου· ἀπὸ τῶν πεπραγμένων ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ τετάρτῃ Συνόδῳ, ἐν ἣ καὶ ὁ ἀγιώτατος Πάπας Ῥώμης Λέων συνδιεγνωμόνει, οὗ ἡ ἐπιστολὴ στήλη ὀρθοδοξίας ἐκλήθη. Καὶ τί ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ διαπέπρακται; Πληρεστάτη μὲν ἦν ἡ Σύνοδος, ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν πέντε θρόνων συνεκροτεῖτο· ἐκορυפוῦτο δὲ εἰς χλ' ἀρχιερεῖς· Ἐλαλήθη τὸ δόγμα, ἐκυρώθη δὲ καὶ παρὰ πάντων, ἐδέχθη, ὑπεγράφετο ὁ Τόμος παρὰ τε τῶν Ἰταλῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν. Τέθνηκεν ὁ Ἀλεξανδρείας πρὶν ὑποσημηθῆσθαι· ὑπέγραψαν οἱ Πατριάρχαι ὁ Ἀντιοχείας καὶ ὁ Ἱεροσολύμων μετὰ τῶν Συνόδων αὐτῶν· ἐξητήθησαν οἱ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοποι ὑπογράψαι, οὐ συνέθεντο, στοιχοῦντες καὶ ταῦτα τῷ δόγματι· ἀλλ' ἐδικαιολογήσαντο ὡς εἰ μὴ χειροτονηθῆ πρότερον Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας οὐχ ὑπογράφομεν. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ἄνευ τοῦ πρώτου αὐτῶν οὐ ποιοῦσιν οἱ ἐπίσκοποι οὐδέν. Εἰ

γοῦν οἱ Ἀλεξανδρεῖς σύμφηφοι ὄντες τῷ τῆς τετάρτης Συνόδου δόγματι, καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ πρῶτος αὐτῶν, ὅμως οὐκ ἐτόλμησαν ὑπογράψαι διὰ τὸ μὴ χειροτονηθῆναι ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος ἕτερον, πῶς ἡμεῖς δογματικούς λόγους τολμήσωμεν κινήσαι μὴ ἔχοντες Πατριάρχην, ἀλλὰ ὄντες ἀκέφαλοι; Εἴπερ οὖν βούλεται ἡ ἀγιότης σου κανονικῆν συγκροτηθῆναι σύνοδον, κανονικῶς καὶ ψηφισθῆτω Πατριάρχης εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἥγουν παρὰ τῆς οἰκείας Συνόδου, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι παρὰ τῶν οἰκείων Συνόδων ψηφίζονται καὶ χειροτονοῦνται. Τέως καὶ ποιοὶ τῶν Γραικῶν ἀρχιερέων εἰς τὴν σύνοδον ἀπαντήσουσιν; οἱ διωχθέντες παρὰ τῆς ἀγιότητός σου; Ὁ ἀγιώτατος Ἀθηνῶν, ὃν ἐδίωξεν ἡ ἀγιωσύνη σου χειροτονήσασα ἕτερον, εἰς τὸν ἐκείνου θρόνον; Ὁ Θεσσαλονίκης, ὃν ἐδίωξεν ἡ ἀγιωσύνη σου ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ καὶ ἀπέστειλεν ἕτερον; Ὁ Βουλγαρίας, ὃν ἐδίωξεν ἡ ἀγιωσύνη σου χειροτονήσασα ἕτερον; Ὁ Ζαράτας, ὃν ἐδίωξεν ἡ ἀγιωσύνη σου χειροτονήσασα ἕτερον; Ὁ Πατρῶν, ὃν ἐδίωξεν ἡ ἀγιωσύνη σου χειροτονήσασα ἕτερον; ἵνα μὴ λέγω ἕκαστον τῶν παρὰ τῆς ἀγιωσύνης σου ἐκδιωχθέντων ἀρχιερέων ἀκανονίστως, οἱ δυτικοὶ πάντες μητροπολίται καὶ ἀρχιεπίσκοποι παρὰ τῆς ἀγιωσύνης σου ἀπὸ τῶν οἰκείων θρόνων ἀπηλάσθησαν, ὧν οἱ μὲν καὶ ζῶσιν ἔτι περιόντες πλανῆται καὶ προσήλυτοι, καὶ τόπους ἐκ τόπων ἀμείβοντες, καὶ πανταχοῦ δεικνύμενοι ἔμπνοοι στύλοι τῆς ἀκανονίστου πράξεως· οὕτως μοιχοὺς κατὰ τῶν ἀσπίλων Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ ἐξαποστείλας, ἀποδιαζεύξας αὐτῶν οὓς συνήρμοσεν αὐταῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Εἰ δὲ καὶ ἐπισκοπεῖ τις, τὴν ἀγιότητά σου ἔλασθε, καὶ οὐκ ἐδίωξατε τὸν ταύτης πρόεδρον, ἀλλ' οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες, σὲ τὸν μέγαν καὶ πρῶτον ἀρχιερέα ζηλώσαντες, τὸν τοῦ μακαρίου Πέτρου

ἐμόθρονον, ἀπήλασαν τῶν Ἐκκλησιῶν, παράδειγμα ἔχοντες τὰς πράξεις τῆς σῆς ἀγιότητος. Οὕτως οὐκ ἔστι συναχθῆναι σύνοδον οἰκουμενικὴν τῆς Γραικικῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν ἀποδιωχθείσης παρὰ τῆς μεγάλης σου ἀγιότητος. Εἰ γὰρ ἐν τῇ τρίτῃ οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ὁ Ἀντιοχείας Ἰωάννης τοποτηρητὰς αὐτοῦ ἐξαποστείλας καὶ ὁμολογήσας στέρξει τὰ δεδομένα τῇ Συνόδῳ, μετὰ μικρὸν ἐνδημήσας τὴν Σύνοδον ἐκύκησε, καὶ σχίσμα ἐποίησε, πῶς, ἔνθα ἡ μείζων Σύνοδος οὐ παρουσιάσειεν, οὐκ ἔσται καὶ τὸ σχίσμα μείζον καὶ τὰ πεπραγμένα ἀκυρωθήσονται, καὶ ὡς οὐδὲν λογισθήσονται, κολοβῆς γενομένης τῆς συνόδου καὶ μὴ αὐτοτελοῦς; Ἔχει γὰρ οὕτως τὸ τῶν χριστιανῶν πλήρωμα· σώματι ἔοικε, κεφαλὴ δὲ τούτου ἔστιν ὁ Χριστός· οἱ δὲ πέντε Πατριάρχαι αἰσθηθεῖς πέντε εἰσὶ περὶ τὴν κεφαλὴν· δι' αὐτῶν γὰρ ἡ κεφαλὴ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς καὶ ὁρᾷ καὶ ἀκούει καὶ ὁσφραίνεται εὐωδίας ὁσμῆν, καὶ γεύεται τῆς ἀρετῆς ἡμῶν, καὶ ἄπτεται ἡμῶν. Ὡσπερ οὖν σῶμα αἰσθητόν, εἰ καὶ καλὸν καὶ γενναῖόν ἐστι καὶ χάρειν, στερεῖται δὲ ἢ ὁράσεως ἢ ἀκοῆς ἢ ὁσφρήσεως κολοβόν ἐστι, καὶ τὸ εὔ εἶναι ἀπώλεσε· διὰ γὰρ τῶν αἰσθησεων τὸ εὔ εἶναι τοῖς ζώοις δεδωρῆται· οὕτω καὶ ἡ Σύνοδος μὴ ἀπαρτιζομένη ἀπὸ τῶν πέντε Πατριαρχῶν ἢ τυφλὴ ἔσται, ἢ κωφὴ, ἢ ἄλλως ἀνάσθητος κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ λείποντος Πατριάρχου. Ἐπεὶ δὲ ἔγραψεν ἡ ἀγιωσύνη σου, ὅτι κτήνη πειρῶνται ἀποκαθεῖλαι τὸν ἀμπελῶνα Κυρίου Σαβαώθ, ὥφειλε προσθεῖναι καὶ ποταπὰ κτήνη, ἵνα καὶ πρὸς ἐκεῖνα παρασκευαζώμεθα. Ἐκαστον γὰρ θῆριον ἰδιότροπον ἔχει τὴν ἄγραν. Ἄλλως γὰρ πολεμεῖται ὁ τῆς μανίας ἐπάνυμος Ἄρειος, καὶ ἐτέρως ἡ Δίβρις Σαβέλλιος, καὶ ἐτέρως ὁ πνευματομάχος Μακεδόνιος. Ὁ μὲν

γάρ Σαβέλλιος υιοπατρίαν διδάσκων καταβάλλεται ἀπὸ τῆς διακεκριμένης θεολογίας, καὶ τοῦ ἰδιαζόντως ἐκάστη ὑποστάσει πράξεις ἀπονενεμῆσθαι τινάς· ὁ δὲ Ἄρειος ἐλαττονῶν τὸν Υἱὸν καὶ τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας ἀποδιστῶν καὶ τρεῖς ἐκφύλους εἰσαγάγων οὐσίας ἀπὸ τῶν τοῦ ὁμοουσίου λόγων καταστρατηγεῖται. Μακεδόνιος δὲ δογματίζων τὸ Πνεῦμα ὑποχείριον κατακεντεῖται ἐν οἷς δείκνυται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συνδημιουργοῦν καὶ τὴν κτίσιν καὶ τὴν ἀνάστασιν· ὥσπερ καὶ ὁ λέγων τὸ Πνεῦμα ἐκπορεύεσθαι καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ καταπαλαίεται παρὰ τοῦ ἐκτεθέντος παρὰ τῶν οἰκουμενικῶν ἑπτὰ Συνόδων ἁγίου Συμβόλου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικῆν εἰσάγειν πολυαρχίαν τὸν εἰσάγοντα δύο ἀρχάς· μοναρχία γάρ ἐστι τοῖς χριστιανοῖς τὸ πρεσβεύμενον. Ὡφειλεν οὖν ἡ ἀγιότης σου δηλῶσαι ἡμῖν καὶ τὰ κτήνη τὰ τὸν ἀμπελῶνα λυμαινόμενα, ἵνα πρὸς αὐτὰ παρασκευασθῶμεν, ἀλλὰ μὴ ἔλθωμεν ἀπαράσκευοι, καὶ μάτην τοσοῦτον πόνον τῆς ὁδοιπορίας ἀνύωμεν. Εἰ οὕτω ταῦτα κανονικῶς οἰκονομήσει ἡ ἀγιότης σου καὶ σύνοδος ἀπηρτισμένη γενήσεται, καὶ τὰ ζιζάνια ἀνασπασθήσεται, ἃ ἔσπειρεν ὁ σπορευὺς τῆς κακίας, καὶ ἡ ἁγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν δοξασθήσεται, καὶ μία ποιμνὴ ἔσται καὶ ποιμὴν εἷς, καὶ τὰ πρόβατα οὔτε ἄλληλα κερατίσουσιν οὔτε τοὺς ποιμένας.

A. K. Δ.

Α. Κ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΝΕΩΤΑΤΟΙ ΧΟΡΟΙ

ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙΑ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΔΟΝ.

1. ΒΑΛΟ.
 2. ΒΑΛΟ.
 3. ΤΕΤΡΑΧΟΡΟΣ.
 4. ΤΕΤΡΑΧΟΡΟΣ.
 5. ΜΑΖΟΥΡΚΑ.
 6. ΠΟΛΚΑ.
 7. ΠΟΛΚΑ ΜΑΖΟΥΡΚΑ.
-

1. БАΛΟ.

INTRODUCTION.

Andante.

pp ff

p mp

ff p

p

p

con espressione

dim. ff

Allegro.

f

p

p

riten.

con espressione

Nº 1.

p.

dim.

ff

1. *ff*

2. *p.*

p.

dim.

ff

1. *ff*

2. *p.*

First system of musical notation on page 198, consisting of a grand staff with treble and bass clefs. It includes dynamic markings such as *p* and *ff*, and features various chordal textures and melodic lines.

Second system of musical notation on page 198, including first and second endings. It features a *ff* dynamic marking and complex chordal structures.

Nº 3.

Third system of musical notation on page 198, marked *scherzando*. It begins with a *p* dynamic marking and features a melodic line in the right hand and a rhythmic accompaniment in the left hand.

Fourth system of musical notation on page 198, continuing the piece with complex chordal textures and melodic lines.

Fifth system of musical notation on page 198, including first and second endings. It features a *p dol.* dynamic marking and complex chordal textures.

Sixth system of musical notation on page 198, featuring complex chordal textures and melodic lines.

Seventh system of musical notation on page 198, including first and second endings. It features complex chordal textures and melodic lines.

First system of musical notation on page 199, featuring piano (*p*) dynamics and complex chordal textures.

Second system of musical notation on page 199, featuring complex chordal textures and melodic lines.

Nº 4.

Third system of musical notation on page 199, marked *ff* and *p*. It features complex chordal textures and melodic lines.

Fourth system of musical notation on page 199, featuring complex chordal textures and melodic lines.

Fifth system of musical notation on page 199, including first and second endings. It features a *f* dynamic marking and complex chordal textures.

Sixth system of musical notation on page 199, featuring complex chordal textures and melodic lines.

Seventh system of musical notation on page 199, including first and second endings. It features complex chordal textures and melodic lines.

CODA. *con espressione*

Musical score for page 200, featuring a Coda section. The score is written for piano and bass. The tempo/mood is marked *con espressione*. The piece concludes with a double bar line and repeat signs. The final system includes first and second endings.

scherzando

Musical score for page 201, featuring piano and bass staves. The tempo is marked *scherzando*. The score includes various dynamics such as *p* (piano), *dim.* (diminuendo), *ff* (fortissimo), and *f* (forte). It also features articulation marks like accents and slurs. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

2. БАΛΟ.

Maestoso.

INTRODUCTION.

Musical score for the introduction of '2. BALO'. The piece is in 3/4 time and begins with a piano (*f*) dynamic. The score consists of six systems of two staves each. The first system includes a piano introduction marked *f*. The second system continues the piano introduction. The third system features a piano introduction with a *dim.* (diminuendo) marking and a *p* (piano) dynamic. The fourth system includes a piano introduction with a *f* (forte) dynamic. The fifth system features a piano introduction with a *ff* (fortissimo) dynamic. The sixth system concludes the introduction with a *rall.* (rallentando) marking and a *Pa.* (Piano) marking.

Allegro vivo.

Musical score for 'Allegro vivo'. The piece is in 3/4 time and begins with a piano (*p*) dynamic. The score consists of six systems of two staves each. The first system includes a piano introduction marked *p*. The second system features a piano introduction with a *p* dynamic and a triplet. The third system includes a piano introduction with a *p* dynamic and a triplet. The fourth system features a piano introduction with a *cresc.* (crescendo) marking and a *f* (forte) dynamic. The fifth system includes a piano introduction with a *ff* (fortissimo) dynamic and a *p* dynamic. The sixth system features a piano introduction with a *f* dynamic and a triplet.

First system of musical notation on page 204. The right-hand part (treble clef) features a melodic line with slurs and accents, while the left-hand part (bass clef) provides a harmonic accompaniment. Dynamics include *cresc.*, *f*, and *mf*.

Second system of musical notation on page 204. It begins with an 8-measure rest in the right hand, followed by a melodic line. The left hand continues with a steady accompaniment. Dynamics include *mf* and *legg.*

Third system of musical notation on page 204. The right hand has a melodic line with slurs, and the left hand has a consistent accompaniment pattern.

Fourth system of musical notation on page 204. It includes first and second endings in the right hand, marked with '1.' and '2.' respectively. Dynamics include *f* and *mf*.

Fifth system of musical notation on page 204. The right hand features a melodic line with triplets. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *p*.

Sixth system of musical notation on page 204. The right hand has a melodic line with triplets. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *cresc.*

Seventh system of musical notation on page 204. The right hand has a melodic line with triplets. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *f*.

First system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *mf*.

Second system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *mf*.

Third system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *f*.

Fourth system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *mf*.

Fifth system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *mf*.

Sixth system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *f*.

Seventh system of musical notation on page 205. The right hand has a melodic line with slurs. The left hand has a steady accompaniment. Dynamics include *mf*.

First system of musical notation on page 206. It consists of a grand staff with a treble clef on the upper staff and a bass clef on the lower staff. The key signature has one sharp (F#). The music begins with a *mf* dynamic marking. The upper staff contains a melodic line with some rests, while the lower staff features a steady accompaniment of chords. A *cresc.* marking is present towards the end of the system.

Second system of musical notation on page 206. The upper staff features a melodic line with a *f* dynamic marking and a *fz* marking. The lower staff continues the accompaniment. There are triplet markings (*3*) in both staves.

Third system of musical notation on page 206. The upper staff has a melodic line with a *fz* dynamic marking and triplet markings (*3*). The lower staff continues the accompaniment.

Fourth system of musical notation on page 206. The upper staff has a melodic line with a *f* dynamic marking and triplet markings (*3*). The lower staff continues the accompaniment. A first ending bracket (*8*) is shown above the upper staff.

Fifth system of musical notation on page 206. The upper staff has a melodic line with a *f* dynamic marking and triplet markings (*3*). The lower staff continues the accompaniment. A first ending bracket (*8*) is shown above the upper staff.

Sixth system of musical notation on page 206. The upper staff has a melodic line with triplet markings (*3*). The lower staff continues the accompaniment. A first ending bracket (*8*) is shown above the upper staff.

Seventh system of musical notation on page 206. The upper staff has a melodic line with eighth-note patterns. The lower staff continues the accompaniment.

First system of musical notation on page 207. It consists of a grand staff with a treble clef on the upper staff and a bass clef on the lower staff. The key signature has one sharp (F#). The music begins with a *f* dynamic marking. The upper staff contains a melodic line with some rests, while the lower staff features a steady accompaniment of chords.

Second system of musical notation on page 207. The upper staff contains a melodic line with some rests. The lower staff continues the accompaniment.

Third system of musical notation on page 207. The upper staff contains a melodic line with some rests. The lower staff continues the accompaniment. A first ending bracket (*8*) is shown above the upper staff.

Fourth system of musical notation on page 207. The upper staff contains a melodic line with some rests. The lower staff continues the accompaniment. A first ending bracket (*8*) is shown above the upper staff.

Fifth system of musical notation on page 207. The upper staff contains a melodic line with some rests. The lower staff continues the accompaniment. A first ending bracket (*8*) is shown above the upper staff. A *p* dynamic marking is present in the lower staff.

Sixth system of musical notation on page 207. The upper staff contains a melodic line with eighth-note patterns. The lower staff continues the accompaniment. A *mf* dynamic marking is present in the lower staff.

Seventh system of musical notation on page 207. The upper staff contains a melodic line with eighth-note patterns. The lower staff continues the accompaniment.

First system of musical notation on page 208, consisting of a treble and bass staff. The music features a series of chords and melodic fragments.

Second system of musical notation on page 208, including a first ending bracket labeled '8'.

CODA.

Third system of musical notation on page 208, starting with the word "CODA." and a forte (*f*) dynamic marking.

Fourth system of musical notation on page 208, featuring a piano (*p*) dynamic marking and a triplet.

Fifth system of musical notation on page 208, including a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

Sixth system of musical notation on page 208, featuring a piano (*p*) dynamic marking and a triplet.

Seventh system of musical notation on page 208, including a piano (*p*) dynamic marking and a triplet.

First system of musical notation on page 209, including a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

Second system of musical notation on page 209, featuring a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

Third system of musical notation on page 209, including a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

Fourth system of musical notation on page 209, featuring a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

Fifth system of musical notation on page 209, including a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

Sixth system of musical notation on page 209, featuring a piano (*p*) dynamic marking and a first ending bracket.

3. ΤΕΤΡΑΧΟΡΟΣ.

№ 1. PANTALON.

№ 2. ETE.

Nº 3.
POULE.

Musical score for 'POULE' (No. 3). The score is written for piano in 6/8 time. It consists of seven systems of music. The first system starts with a dynamic marking of *mf*. The second system includes a *cresc.* marking and a *ff* marking. The third system features a *ff* marking. The fourth system is labeled 'CODA.' and includes a *ff* marking. The fifth system includes a *cresc.* marking and a *ff* marking, ending with a *Fine.* marking. The sixth and seventh systems continue the piece with various dynamics and articulations. The score concludes with the initials 'D. C.' at the bottom right.

Nº 4.
PASTOURELLE.

Musical score for 'PASTOURELLE' (No. 4). The score is written for piano in 2/4 time. It consists of seven systems of music. The first system starts with a dynamic marking of *f*. The second system includes a *f* marking. The third system is marked *Fine.* and includes a *p* marking. The fourth system includes a *mf marcato il canto* marking and a *f* marking. The fifth system includes a *marcato* marking. The sixth and seventh systems continue the piece with various dynamics and articulations. The score concludes with the initials 'D. C.' at the bottom right.

Nº 5.
FINALE.

4. ΤΕΤΡΑΧΟΡΟΣ.

Nº 1.
PANTALON.

N° 2.
ETE.

N° 3.
POULE.

N° 4.
PASTOURELLE.

Musical score for No. 4, Pastourelle. It consists of seven systems of piano accompaniment. The first system is marked *f* and *fz*. The second system has an *8* above the first measure. The third system has a *2* above the first measure. The fourth system has an *A* above the first measure. The fifth system has an *A* above the first measure. The sixth system has an *A* above the first measure. The seventh system ends with a double bar line and a fermata.

N° 5.
FINALE.

Musical score for No. 5, Finale. It consists of ten systems of piano accompaniment. The first system is marked *p*. The second system is marked *f*. The third system has *1. 3.* above the first measure and *Fine.* below the first measure. The fourth system has *f* below the first measure. The fifth system has *cresc.* below the first measure and *dim.* below the second measure. The sixth system has *D.C.* below the first measure. The seventh system has *D.C.* below the first measure. The eighth system has *tr* above the first measure. The ninth system has *tr* above the first measure. The tenth system ends with a double bar line and a fermata.

5. MAZOYPKA.

Allegro moderato.

PIANO.

Musical score for page 220, measures 1-12. The score is for piano and features a 3/4 time signature. It begins with a piano (*p*) dynamic and includes a *poco rit.* marking. The piece is marked *Allegro moderato*. The notation includes various fingerings (e.g., 1-5, 2-4, 3-5) and articulation marks. The bass line consists of chords marked with *ped.* and asterisks. The right hand features a melodic line with slurs and accents.

Musical score for page 221, measures 13-24. The score continues from page 220. It includes dynamics such as *p*, *cresc.*, *f*, and *ff*. The notation features complex fingerings and slurs. The bass line continues with *ped.* markings. The right hand has a melodic line with various articulations and slurs.

f

Red. * *Red.* * *Red.* * *Red.* *

ff

Red. * *Red.* *

con espressione

m.g. *m.g.*

p dol.

m.d.

mf

p

Red. * *Red.* *

ff *brillante*

Red. * *Red.* * *Red.* * *Red.* *

poco riten. *dim.*

a tempo

m.g.

p dol.

m.d.

f *ff*

f
Ped. *

Ped. * Ped. * Ped. *

Ped. * Ped. * Ped. * *ff*
Ped. *

p

p

cresc. *ff*
Ped. * Ped. *

rapido *fp*
Ped. *

f
p
Re. * *Re.* * *Re.* * *Re.* *

Re. * *Re.* *

Animato.

f

stringendo *ff*
Re. *

ff
Re. *

6. ПОЛКА.

Allegretto.

POLKA.

f

tr
scherzando

p

Con fuoco.

f *ff* *mf*

cresc. *sf*

p scherzando

1. 2. 3.

4

f *p*

3

4

1 1

f

ff

p

CODA. *p* scherzando

1 2 3

4

7

8

4

7

4

1

Musical score for page 230, featuring piano accompaniment. The score consists of eight systems of two staves each (treble and bass clef). Dynamics include *f*, *ff*, *mf*, *cresc.*, *sf*, and *p*. Articulations include accents (>), trills (*tr*), and slurs. The piece concludes with a final chord.

7. ПОЛКА МАЗΟΥРКА.

Andante.

INTRODUCTION.

Musical score for the Introduction of 'Polka Mazurka'. It consists of two systems of two staves each. Dynamics include *p*, *mf*, and *pp*. The piece features repeated notes marked with *Re.* and asterisks. An *Echo. pp* section is indicated at the end of the first system.

MAZURKA.

Musical score for the Mazurka section of 'Polka Mazurka'. It consists of three systems of two staves each. Dynamics include *p*, *cresc.*, *f*, *sf*, and *dim.*. The piece features repeated notes marked with *Re.* and asterisks. First and second endings are marked with '1.' and '2.' respectively.

2.

sfz *p* *cresc.* *f* *sfz*

Red. * *Red.* * *Red.* * *Red.* *

Red. * *Red.* * *Red.* * *Red.* *

Red. * *Red.* *

cresc. *f*

Red. * *Red.* *

cresc. *f*

Red. * *Red.* *

dim. *p*

Red. *

f *p* *f* *cresc.* *ff*

f *p* *f* *cresc.* *ff*

f *p* *f* *cresc.* *ff*

f *p* *f* *cresc.* *ff*

f *p* *f* *cresc.* *ff*

Red. * *Red.* * *Red.* * *Red.* *

The musical score is written for piano and voice. It consists of several systems of music. The first system includes a piano introduction with dynamics *p* and *cresc.*, and a first ending marked '1.'. The second system features a second ending marked '2.' and includes the instruction *Ped.* (pedal) with asterisks. The third system continues the piano accompaniment with *Ped.* and asterisks. The fourth system has two endings, '1.' and '2.', with dynamics *f* and *ff*. The fifth system includes *Ped.* and asterisks. The sixth system has a piano introduction with *p* and *cresc.*, and *Ped.* with asterisks. The seventh system includes *ped.* and asterisks. The eighth system features a piano introduction with *p* and *cresc.*, and *ped.* with asterisks. The final system includes *pp*, *f*, and *Echo. pp*.

IL RIMPROVERO.

(VOCE DI TENORE)

PAROLE DI
RAFFAELE SPINA,

MUSICA DI
ALESSANDRO KATAKUZENOS.

Πικρίας πόσας ἔρωσ σκληρὸς μοὶ δίδει!
 Σὺ εἶσαι τῆς ζωῆς μου,
 Κόρη θεᾶς ὁμοία,
 Στεναγμῶν καὶ δακρῶν μόνη αἰτία.

Σ' ἀγαπῶ, ἄχ συμφορὰ μου,
 Τὰ δεινὰ μου δὲν πονεῖς·
 Καὶ τὰ τόσα δάκρυά μου,
 Ὡ σκληρὰ καταφρονεῖς.

Σοῦ μακρὰν ζωῆς στεροῦμαι
 Καὶ μεστὸς πικρῶν παθῶν
 Σὲ, φιλάτη, ἐπικαλοῦμαι
 Ἄγγελόν μου βοηθόν.

Ἄν ν' ἀκούσῃ εὐδοκῆσῃ
 Τῆς εὐχῆς μου τὴν φωνήν,
 Σοὶ ὁ Πλάστης δά χάρισῃ
 Τὴν χαρὰν παντοτινὴν.

Σ' ἀγαπῶ... Σὺ τὸ γνωρίζεις.
 Ἀποβῆσκά ἐκ σοῦ, σκληρὰ...
 Ν' ἀποφύγῃς μὴ ἐλπίζῃς
 Ὅσα πάσχω ὀδυνηρά.

Amar, soffrire, ecco la vita mia.
 Ma si per te, crudele
 Donna fatale e bella,
 Che segnata è di nero la mia stella.

Sette lune, ah si ti amai
 Come, o ingrata, io t' amo ancor,
 Il mio fato t' affidai,
 Ma schernisti tu il mio amor!

Nei miei dì, che la sventura
 Non avea per me che duol,
 T' invocai fedele e pura
 Come l' angiol del consuel.

Un pensiero in me, un desio
 Mai non sorse che per te.
 Fin la prece volta a Dio
 F' un sospir sulla tua fè.

Si ti amai... Tel dissi ognora
 M' intendesti, ingrata appien...
 Piangerai t' un giorno ancora
 Pur schernita e senza spen.

IL RIMPROVERO.

Μουσική Α. Κατακουζηνού.

Andantino grazioso.

CANTO.

PIANO.

Ηι-κρί-ας πό-σας ἔ-ρωσ σκλη-ρός μοι δί-δῃ
 A-mar sof-fri-re ec-co la-vi-ta mi-a

οὐ εἶ-σαι τῆς ζω-ῆς μου κό-ρη θε-ᾶς ὀ-μοί-α, στε-ναγ-
 ma si per te cru-de-le don-na fa-ta le e bel-la che se-

μὲν καὶ θα-κρύ-ων μο-νη αἰ-τί-α
 gna-ta è di ne-ro la mi a stel - a la.

dolor

a piacere

Σ' ἄ-γα - πῶ ἄχ συμ-φο - ρά μου
 Set-te lu - ne ah si t'a - ma - i

τὰ δε - νά μου δὲν πο - νεῖς — καὶ τὰ τό - σα
 co-me in-gra - ta io t'a - mo an-cor il mio fa - to

δά-κρυ - ἄ μου καὶ τὰ τό-σα δά-κρυ - ἄ μου ὦ σκλη-
 t'af-fi - da - i il mio fa-to t'af-fi - da - i ma scher-

ρα σκλη-ρά κα-τα-φρο-νεῖς σκλη-ρά κα-τα-φρο-νεῖς σκλη-ρά κα-τα-φρο-
 ni - sti il mi - o a - mor scher-ni-sti tu il mio a-mor scher-ni-sti tu il mio a-

ναίς mor! Σού μα- Nei mieī

The first system of music on page 238 consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line begins with a rest followed by the lyrics 'ναίς mor!' and 'Σού μα- Nei mieī'. The piano accompaniment features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes, with dynamic markings of *f*, *p*, and *mf*.

κράν ζω - ῆς στε - ρού - μαί και με - στὸς με- di che la sven - tu - ra non a - vea per

The second system of music on page 238 continues the vocal and piano parts. The vocal line has the lyrics 'κράν ζω - ῆς στε - ρού - μαί και με - στὸς με- di che la sven - tu - ra non a - vea per'. The piano accompaniment maintains its rhythmic accompaniment.

στὸς πι-κρῶν πα - θῶν σὲ φιλ - τά - τη ἐ-πι - κα - λού - μαί me per me che il duol t'in - vo - ca - i fe-de-lee pu - ra

The third system of music on page 238 features the vocal line with lyrics 'στὸς πι-κρῶν πα - θῶν σὲ φιλ - τά - τη ἐ-πι - κα - λού - μαί me per me che il duol t'in - vo - ca - i fe-de-lee pu - ra'. The piano accompaniment includes a *f* dynamic marking.

σὲ φιλ - τά - τη σὲ φιλ - τά - τη σὲ φιλ - τά - τη ἐ- t'in-vo-ca-i t'in vo - ca - i t'in vo - ca - i fe-

The fourth system of music on page 238 shows the vocal line with lyrics 'σὲ φιλ - τά - τη σὲ φιλ - τά - τη σὲ φιλ - τά - τη ἐ- t'in-vo-ca-i t'in vo - ca - i t'in vo - ca - i fe-'. The piano accompaniment features a *p* dynamic marking.

πι - κα - λού - μαί ἄγ - γε - λὸν μου ἀγ - γε - λὸν μου βο - η - de - lee pu - ra co - me l'an-giol co-me l'an-giol del con-

con 8

The first system of music on page 239 continues the vocal and piano parts. The vocal line has the lyrics 'πι - κα - λού - μαί ἄγ - γε - λὸν μου ἀγ - γε - λὸν μου βο - η - de - lee pu - ra co - me l'an-giol co-me l'an-giol del con-'. The piano accompaniment includes a *con 8* marking and dynamic markings of *f* and *p*.

Σόν. suol.

The second system of music on page 239 features the vocal line with the lyrics 'Σόν. suol.'. The piano accompaniment includes a *mf* dynamic marking.

ἄ! — ἄν ὄ - κού - ση εὐ - δο - κή - ση Ah! — un pen - sie - ro in me un de - si - o

The third system of music on page 239 features the vocal line with lyrics 'ἄ! — ἄν ὄ - κού - ση εὐ - δο - κή - ση Ah! — un pen - sie - ro in me un de - si - o'. The piano accompaniment includes a *p* dynamic marking.

- τῆς εὐ - χῆς μου τὴν φω - νήν σοὶ ὁ mai non sor - se che per te fin - la

The fourth system of music on page 239 features the vocal line with lyrics '- τῆς εὐ - χῆς μου τὴν φω - νήν σοὶ ὁ mai non sor - se che per te fin - la'. The piano accompaniment includes a *f* dynamic marking.

Πλά-στης; δά γα - ρί - ση σοὶ ὁ Πλά-στης;
pre - ce vol - ta a Di - o fin la pre - ce

δά γα - ρί - ση τὴν γα - ράν γα - ράν παν - το - τί -
vol - ta a Di - o f'un so - spir so - spir sul - la tua

νήν γα - ράν παν - το - νήν γα - ράν παν - το - τί -
fè so spir sul - la tua fè so - spir sul - la tua

Poco più mosso.
νήν. Σ' ἄ - γα - πῶ σὺ τὸ γνω -
fè. Si ti a - mai tel dis - si o -

ρί - ζεις ἄ - πο - θυή - σκω ἔκ σου σκλη - ρά
gno - ra m'in - ten - de - sti in - gra - ta ap - pien

mf con anima
— ὄ - πο - φύ - γης μὴ ἐλ - πί - ζης ὁ - σα
— pian - ge - rai t'un gior - no an co - ra pur scher -

πά - σκω ὁ θυ - νη - ρά ὄ - ἄ - γα - πῶ
ni - ta e sen - za spen si t'a - mai

σου το γνω - ρί - ζεις ἄ - πο - θυή - σκω ἔκ σου σκλη -
tel dis - si o - gno - ra m'in - ten - de - sti in - gra - ta ap -

ρά v' a-πο-φύ-γης μή ελ-πί-ζης δ-σα
 rien pian-ge-rai t'un gior-no an-co-ra pur scher-

più mosso.

πά-σχω ό-δυ-νη-ρά δ-σα πά-σχω ό-
 ni-ta e sen-za spen pur scher-ni-ta e

δυ-νη-ρα ~-σα πά-σχω ό-δυ-νη-
 zen-za spen pur scher-ni-ta e sen-za

ρά δ-σα πά-σχω ό-δυ-νη-ρα.
 spen pur scher-ni-ta e sen-za spen.

ΣΕ ΕΙΔΑ, ΚΟΡΗ ΕΞΟΧΕ

Άσμα διά φωνήν βαρυτόνου

υπό

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Σε είδα, κόρη εξοχε,
 Μορφή του παραδείσου,
 Κ' ήσθάνθην αίφνης έκθαμβος
 Παλμούς και ταραχήν.
 Ένώπιόν μου έκτοτε
 'Η λάμπουσα μορφή σου
 Προσμειδιά κατέχουσα
 Τόν νοῦν μου, τήν ψυχήν.

'Αλλά μακράν σου έμεινα
 Μὲ δακρυσμένον όμμα,
 Και πόνων έχω έμπλεων
 Και άχαριν ζωήν.
 'Ελθέ, έλθέ και σώσόν με
 'Ενώσω ζω άκόμα,
 Και τών πικρών δακρύων μου
 Κατάσχεσ τήν ροήν·

Allegro non troppo. *mf*

CANTO.

Σέ εί-δα κό-ρη
 'Αλ-λά μα-κράν σου

PIANO.

ε-ξο-χε μορ-φή του πα-ρα-δει-σου κ' ή-σθάν-θην αί-φνης
 ε-μει-να με δα-κρυ-σμέ-νον όμ-μα και πό-νων ε-χω

Poco più lento e più piano.

εκ-θαμβος παλ-μούς και τα-ρα-χήν ε-νώ-πι-όν μου
 έμ-πλε-ων και ά-χα-ριν ζω-ήν. έλ-θέ έλ-θέ και

ἔκ - το - τε ἢ λάμ - που - σα μορ - φή σου προσ - μει - δι - ᾶ κα -
 σῶ - σάν με εἰ νό - σω ζῶ ἄ - κό - μα καὶ τῶν πι - κρῶν δα -

Tempo I.

τέ - χου - σα τὸν νοῦν μου τὴν ψυ - χὴν εἰ - νό - πι - ὄν μου
 κρύ - ων μου κα - τά - σρες τὴν ῥο - ῆν ἔλ - θε ἔλ - θε καὶ

ἔκ - το - τε ἢ λάμ - που - σα - μορ - φή σου προσ - μει - δι - ᾶ κα - τέ - χου - σα τὸν
 σῶ - σάν με εἰ - νό - σω ζῶ ἄ - κό - μα καὶ τῶν πι - κρῶν δα - κρύ - ων μου κα -

νοῦν μου τὴν ψυ - χὴν.
 τά - σρες τὴν ῥο - ῆν.

Ἡ ΞΑΝΘΟΥΛΑ.

Τὴν εἶδες τὴν ξανθούλα; —
 Τὴν εἶδα χῶδες ἀργά
 Ποῦ μπήκε στὴ βαρκούλα
 Καὶ πάει στὴ ξενιτιά.
 Ἐφούσκονε τ' ἀέρι
 Τῆς βάρκας τὰ πανιά,
 Ὡσάν τὸ περιστέρι
 Ἢ ἀπλόνει τὰ φτερά.

Ἐστέκουσαν οἱ φίλοι
 Μὲ λύπη φανερά,
 Κι' αὐτὴ μὲ τὸ μανδύλι
 Τοὺς ἀποχαιρετᾷ.
 Καὶ τὸν χαιρετισμὸς τῆς
 Ἐστάθηκα νὰ ἰδῶ,
 Ὡστ' ἢ πολλὴ μακρότης
 Μοῦ τόκρυψε κι' αὐτό.

Σ' ὀλίγο σ' ὀλιγάκι
 Δὲν εἴξευρα νὰ εἰπῶ
 Ἄν ἐβλεπα πανιάκι
 Ἦ τοῦ πελάγου ἀφρό.
 Κι' ἀφοῦ πανί, μανδύλι
 Ἐχάθη ἀπ' τὸ γιαλὸ
 Ἐθάκρυσαν οἱ φίλοι,
 Ἐθάκρυσαν κ' ἐγώ.

Δὲν κλαίω τὴν βαρκούλα,
 Δὲν κλαίω τὰ πανιά,
 Μὲν κλαίω τὴν ξανθούλα
 Μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Η ΞΑΝΘΟΥΔΑ.

Μουσική Α. Κατακουζηνού.

Allegretto.

mf

Τὴν εἶ - δες τὴν Ξαν - θού - λα τὴν
 Ἐ - στέ - κουν - ταν οἱ φί - λοι με
 Σ' ὁ - λὶ - γο - σ' ὁ - λι - γὰ - κι δὲν

εἶ - σα χθὲς ἀρ - γὰ πού μπι - κε στήν βαρ -
 λύ - πην φα - νε - ρά κι' αὐ - τὴ με τὸ μαν -
 εἶ - ξεν - ρα νὰ πῶ ἄν εἶ - βλε πα - πα -

κού - λα καὶ πάει στήν Ξε - νι - τιά πού
 δὴ - λι τοὺς ἄ - πο - χαι - ρε - τᾶ κι' αὐ -
 νά - κι ἢ τοῦ πε - λά - γου ἄ - φρό ἄν

μπι - κε στήν βαρ - κού - λα καὶ πάει στήν Ξε - νι -
 τὴ με τὸ μαν - δὴ - λι τοὺς ἄ - πο - χαι - ρε -
 εἶ - βλε - πα πα - νὰ - κι ἢ τοῦ πε - λά - γου ἄ -

τιᾶ.
 τᾶ.
 φρό.

Ἐ - φού - σκο - νε τ' ἄ -
 Καὶ τὸν χαι - ρε - τι -
 Κι' ἄ - φού πα - νὶ μαν -

legato e dolce

έ - ρι τῆς βάρ - κας τὰ πα - νιά ὦ -
 σμόν τῆς εἶ - στά - ση - κα νὰ λ - δῶ ὠστ'
 δὴ - λι εἶ - χὰ - ση ἀπ' τὸ για - λὸ εἶ -

σάν τὸ πε - ρι - στέ ρι π' ἄ - πλό - νει τὰ φτε -
 ἢ πολ - λή μα - κρό - τῆς μου τό - κρυ - ψε κ' αὐ -
 δά - κρυ - σαν οἱ φί - λοι εἶ - δά - κρυ - σα κ' εἶ -

ρά ὦ - σάν τὸ πε - ρι στέ - ρι π' ἄ - πλό - νει τα φτε -
 τό ὡστ' ἢ πολ - λή μα - κρό - τῆς μου τό - κρυ - ψε κ' αὐ -
 γώ εἶ - δά - κρυ - σαν οἱ φί - λοι εἶ - δά - κρυ - σα κ' εἶ -

ρά. — — — — —
 τό. — — — — —
 γώ. — — — — —

Δὲν κλαί - ω τὴν βαρ - κού - λα δὲν κλαί - ω τὰ πα -

νά μὸν κλαί - ω τὴν Ξαν - θού - λα μὲ τὰ χρυ - σᾶ μαλ -

λια μὸν κλαί - ω τὴν Ξαν - θού - λα μὲ τα χρυ - σᾶ μαλ -

Poco più lento.

λιά μὸν κλαί - ω τὴν Ξαν - θού - λα μὲ τὰ χρυ - σᾶ μαλ -

λιά. — — — — —

VARIATIONS

par A Katakuzenos.

A

MADemoiselle HELENE ANGRI.

VARIATIONS

SUR UNE

MÉLODIE GRECQUE

(Εἶδα ἐν ὄνειρον, ψυχὴ μου).

POUR PIANO

PAR

ALEX. KATAKUZÉNOS.

Andante.

PIANO.

Tema.

Musical score for page 252, consisting of six systems of piano accompaniment. The first system includes dynamic markings *sf* and *p*. The second system features a *mf* marking. The fifth system includes a *f* marking. The score is written in treble and bass clefs with a key signature of two sharps (F# and C#).

Più mosso.

Musical score for page 253, labeled "Var. I." and "Più mosso." It consists of six systems of piano accompaniment. The first system includes a *f* marking. The fifth system includes a *leggero* marking. The score is written in treble and bass clefs with a key signature of two sharps (F# and C#).

First system of musical notation on page 254, consisting of a grand staff with treble and bass clefs. The music is in 2/4 time and features a melody in the treble clef with a sustained note and a bass line with chords.

Second system of musical notation on page 254, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a dynamic marking of *f* (forte).

Third system of musical notation on page 254, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a sustained note.

Fourth system of musical notation on page 254, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a sustained note.

Fifth system of musical notation on page 254, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a sustained note.

Tempo I.

Var. II.

First system of musical notation on page 255, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a dynamic marking of *mf* (mezzo-forte).

Second system of musical notation on page 255, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a sustained note.

Third system of musical notation on page 255, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a dynamic marking of *8* (octave).

Fourth system of musical notation on page 255, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a dynamic marking of *8* (octave).

Fifth system of musical notation on page 255, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a dynamic marking of *8* (octave).

Sixth system of musical notation on page 255, featuring a grand staff with treble and bass clefs. The treble clef part has a dynamic marking of *8* (octave).

Musical score for page 256, featuring six systems of piano accompaniment. Each system consists of a treble staff and a bass staff. The music is in a key with two sharps (F# and C#) and a 3/4 time signature. The first system includes a first ending bracket labeled '8'. The second system includes a first ending bracket labeled '8' and a dynamic marking of *mf*. The sixth system includes a first ending bracket labeled '8'. The piece concludes with a final note on the treble staff.

Più mosso.

Var. III.

Musical score for page 257, featuring eight systems of piano accompaniment. Each system consists of a treble staff and a bass staff. The music is in a key with two sharps (F# and C#) and a 3/4 time signature. The first system includes a dynamic marking of *f*. The fourth system includes a dynamic marking of *p*. The piece concludes with a final note on the treble staff.

Musical score for page 258, measures 1-12. The score is in 2/4 time with a key signature of two sharps (F# and C#). It features a piano accompaniment with a steady eighth-note bass line and a treble part with chords and melodic fragments. Dynamic markings include *rit.* (ritardando) and *f* (forte).

Meno mosso ed appassionato.

Musical score for page 258, measures 13-24. This section is marked *Meno mosso ed appassionato*. The tempo is slower than the previous section. The piano accompaniment continues with a rhythmic pattern, while the treble part features more prominent melodic lines. A dynamic marking of *p* (piano) is present.

Tempo a piacere.

Musical score for page 259, measures 1-12. This section is marked *Tempo a piacere* (ad libitum). It begins with a variation labeled *Var. IV.* and *mf* (mezzo-forte). The score consists of two systems of piano accompaniment. The first system shows a treble part with a melodic line and a bass part with chords. The second system continues the accompaniment with a more active treble part.

8.
ri - te - nu - to

8.
ri - te - nu - to

8...
sf mf

Presto.

Più presto.

ΛΙΛΛΑ

ᾄσμα

ὑπό

Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ.

Λίλλα ψάλλει μελωδία
Φίλης ἀντηχεί φωνῆς,
Πρόβατά μου, ἡ γλυκεῖα
Πλησιάζει ποιμενίς.

Ἐκ τοῦ λόφου προχωροῦσα
Ἄνθη εὖσομα φορεῖ
Καὶ φαίδρα ἐμὲ ζητοῦσα
Πρὸς ἡμᾶς ταχυπορεῖ.

Ὀἶμοι! Τίς ἐξ ὀφθαλμῶν μου
Ἄφνης ἐκρυσεν αὐτήν;
Δεῖξόν μοι, ὦ ποιμνιόν μου,
Τὴν δεῖν τὴν ποσθητήν.

Πρόβατά μου, σὰς ἀφίνω
Ὡς πτηνὸν ταχὺς πετῶν,
Καὶ τὸ βῆμα διευθύνω
Μὲ παλμούς αὐτὴν ζητῶν.

LILLA

Gedicht von Gleim

für Tenorstimme in Musik gesetzt von

Alexander Katakuzenos.

Lilla, meine Lilla singet.
Ist es auch ein Lied von mir?
Tanzet Schaaf, Lämmer springet,
Eure Schäferin ist hier.

Seht da kommt sie euren Hirten
Zu besuchen Berg herab:
Tragend einen Kranz von Myrten,
Welchen ihr die Liebe gab.

Himmel! Wo ist sie geblieben!
War ihr Gang denn nicht zu mir?
Herde, wie muss ich dich lieben,
Warum eilt ich nicht zu ihr?

Ihr entgegen sollt ich gehen,
Springen sollt ich Berg hinan:
Herde, ruhe, lass mich sehen
Ob ich sie noch finden kann.

LILLA

Canzone, posta in musica

per voce di tenore
da

Alessandro Katakuzenos.

Lilla canta, Lilla bella;
Fosse mai la mia canzone?
Gregge, vien la pastorella.
Godì, salta al puro suon.

Ecco scende presta, presta,
Vien trovare il tuo pastor;
La corona porta in testa,
La corona dell' amor.

Cielo! dov' è mai sparita?
Non veniva qui da me?
Ah! perchè non l'ho seguita?
Dimmi, o gregge tu, dov' è!

Volo, volo ad incontrarla,
Colli e monti io salirò;
Gregge, statti, io vò cercarla,
Forse ancor la troverò.

Λ Ι Λ Λ Α.

Μουσική Α. Κατακουζηνού

Allegro giusto.

CANTO.

mf

Λί - λα ψάλ - λει μέ - λω δί - α φί - λης άν - τη - χει φω -
 Lil - la mei - ne Lil - la sin - get ist es auch ein Lied von
 Lil - la can - ta Lil - la bel - la fos - se mai la mia can -

νής πρό - βα - τά μου ή γλυ κεί - α πλη - σι -
 mir? Tan - zet Schaa - fe Läm - mer sprin - get eu - re
 ζου? Greg - ge vien la pa - sto - rel - la go - di

ά - ζει ποι - με - νις πρό - βα - τά μου ή γλυ - κεί - α πλη - σι -
 Schä - fe - rin ist hier tan - zet Schaa - fe Läm - mersprin - geteu - re
 sal - ta al pu - ro suon greg - ge vien la pas - to - rel - la go - di

ά - ζει ποι - με - νις πρό - βα -
 Schä - fe - rin ist hier tan - zet
 sal - ta al pu - ro suon Lil - la

τά μου πλη - σι - ά - ζει
 Schaa - fe Läm - mer sprin - get
 can - ta Lil - la bel - la

ή γλυ - κεί - α - ποι - με -
 eu - re Schä - fe - rin ist
 greg - ge sal - ta al pu - ro

νις. Ex τού λό - φου προ - χω -
 hier. Seht da kommt sie eu - ren
 suon. Ec - co scen - de pre - sta

ρου-σα ἄν - θη εὐ - ο - σμα φο - ρεῖ καὶ φαι - δρά ε - μέ ζη-
 Hir-ten zu be-su-chen Berg he - rab tra-gend ei - nen Kranz von
 pre-sta vien tro - va-re il tuo pa - stor La-co - ro - na por-tain

του-σα πρὸς ἡ - μᾶς τα - χυ - πο - ρεῖ πρὸς ἡ-
 Myr-ten wel - chen ihr die Lie-be gab wel - chen
 te - sta la co - ro - na dell' a - mor la - co-

μᾶς τα - χυ - πο - ρεῖ πρὸς ἡ - μᾶς τα - χυ - πο-
 ihr die Lie - be gab Seht da kommt sie Berg he-
 ro - na dell' a - mor vien tro - va - re il tuo pa-

ρεῖ. πρὸς ἡ - μᾶς τα - χυ - πο - ρεῖ
 rab Seht da kommt sie Berg he - rab
 stor vien tro - va re il tuo pa - stor.

Piu lento.

Οἱ μοῖρ τίς ἐξ ὀ φθα
 Him mel! wo ist sie ge-
 Cie lo! dov' è mai spa-

μῶν μου αἶ φνης ἔ - χρου-ψεν αὐ-
 blie - ben? war ihr Gang denn nicht zu
 ri - ta? non ve - ni - va qui da

μήν; αἶ φνης χρου-ψεν αὐ-
 mir? war ihr Gang denn nicht zu
 me? non ve ni - va qui da

τὴν;
mir?
me?

Δεῖ-ξόν μοι ἄχ! δεῖ-ξόν ποι-μνι
Her-de Her-de wie muss ich dich
Ah! per-chè per-chè non l'ho se-

όν μου τὴν Σε-άν τὴν πο-θη-τὴν δεῖ-ξόν
lie-ben wa-rum eilt ich nicht zu ihr? Her-de
gui-ta dim-mi greg-ge tu dov' è ah per-

μοι ὦ ποι-μνι-όν μου τὴν Σε-άν τὴν πο-θη-
wie muss ich dich lie-ben wa-rum eilt ich nicht zu
chè non l'ho se-gui-ta dim-mi greg-ge tu dov'

τὴν δεῖ-ξόν μοι ὦ ποι-μνι-όν μου τὴν Σε-άν τὴν πο-θη-
ihr? Her-de wie muss ich dich lie-ben wa-rum eilt ich nicht zu
è ah! per-chè non l'ho se-gui-ta dim-mi greg-ge tu dov'

τὴν.
ihr?
è.

Πρό-βρα-τά μου σᾶς ἀ-
Ihr ent-ge-gen sollt ich
Vo-lo vo-lo ad in con-

φι-νω ὡς πτη-νὸν τα-χύς πε-τῶν καὶ τὸ
ge-hen sprin-gen sollt ich Berg hi-nan Her-de
trar la col-li e mon-tio sal-li-rò greg-ge

βῆ-μα δε-εὺ-θύ-νω με παλ-μὸς σὺ-τὴν ζη-
ru-he lass mich se-hen ob ich sie noch fin-den
stat-tio vò cer-car-la for se an-cor la tro-ve-

τῶν καὶ τὸ βῆ - μα δι - ευ - θύ - νω μέ - παλ -
 kann Her - de ru - he lass mich se - hen ob ich
 rò greg - ge stat - ti io vò cer - car - la for se an -

più lento

μους αὐ - τὴν ζη - τῶν μέ παλ - μους αὐ - τὴν ζη -
 sie noch fin - den kann ob ich sie noch fin - den
 cor la tro - ve - rò for - se an - cor la tro - ve -

τῶν μέ παλ - μους αὐ - τὴν ζη - τῶν μέ παλ -
 kann ob ich sie noch fin - den kann ob ich
 rò for - se an - cor lo tro - ve - rò for se an -

μους αὐ - τὴν ζη - τῶν. — — —
 sie noch fin - den kann. — — —
 cor la tro - ve - rò. — — —

ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ.

ᾄσμα

Μετὰ συνοδίας τοῦ κυμβάλου.

Μουσική

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ.

'Ἡ θάλασσ' ἀφρισμένη
 'Ἡ φύσις δακρυσμένη,
 'Ἄγρια ἢ βραδιά·
 Τὰ φύλλα ἓνα ἓνα
 'Αφίνου μαραμένα
 Τὰ ἔρημα κλαδιά·

Τρυγόνι χηρευμένο
 Εἰς περιγιάλι ξένο
 Γυρνῶ στὰ σκοτεινά·
 Χωρὶς χαρὰ καὶ φίλο
 Σάν φθινοπώρου φύλλο,
 Ποῦ ἀνεμογυρνᾷ.

'Ἡ θάλασσ' ἀφρισμένη,
 'Ἡ φύσις δακρυσμένη,
 'Ἄγρια ἢ βραδιά·
 Κ' ἐγὼ μακρὰν τῆς μένω
 Μὲ βλέμμα δακρυσμένο
 Καὶ πόνοι' στὴν καρδιά.

ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ.

Μουσική Α. Κατακουζηνου.

Allegro un poco moderato.

CANTO.

PIANO.

Η
 θά - λασ' ά - φοι - σμέ - νη ή φύ - σις δα - κρυ -
 σμέ - νη ή φύ - σις δα - κρυ - σμέ - νη ά -
 γρί α ή βρα - διά ή φύ - σις δα - κρυ -

σμέ - νη ά - γρί - α ή βρα - διά Τά
 φύλ - λα έ - να έ - να ά - φί - νουν μα - ρα -
 μέ - να ά - φί - νουν μα - ρα - μέ να τά
 - ση - μα κλα - διά ά - φί - νουν μα - ρα -

μέ - να τὰ ἔ - ρη - μα κλα - διά.

dolce

p Più lento.
Τρυ - γό - νι χη - ρευ - μέ - νο εἰς

πε - ρι - γιά - λι ἔ - νο εἰς πε - ρι - γιά - λι

ἔ - νο γυρ - ωὼ στὰ σκο - τει - νά ἄχ! χω - ρις χα - ρά και

sf colla voce

φι - λο σάν φθε - νο - πω - ρου φύλ - λο σάν

f rit.
φθε - νο πώ - ρου φύλ - λο ποῦ ἄ - νε - μο - γυρ

f rit. *p*

p
νᾶ χω - ρις χα - ρά και φι - λο σάν

p

φθι - νο - πώ - ρου φύλ - λο σάν φθι - νο - πώ - ρου

φύλ - λο που ά - νε - μο - γυρ - νά

f rit. *p* *f*

Tempo I. *mf*

‘Η θά - λασσ’ ά - φρι.

σμέ - νη ή φύ - σις θα - κρυ - σμέ - νη ή

φύ - σις θα - κρυ - σμέ - νη ά - γρί ο - α ή ο βρα - ο

f *p*

διά ή φύ - σις θα - κρυ - σμέ νη ά -

p *f* *p*

γρί - α ή βρα - διά Κ’ έ - γώ μα - κράν της

p *mf*

μέ - νω με βλέμ - μα θα - κρυ - σμέ - νο με

βλέμ-μα δα - χρυ - σμέ - νο καὶ πό - νο στὴν καρ-

διὰ μὲ βλέμ-μα δα - χρυ - σμέ - νο καὶ

πό - νο στὴν καρ - διὰ καὶ πό - νο στὴν καρ-

διὰ καὶ πό-νο στὴν καρ-διά.

Θ

ΓΛΥΠΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ
ΛΑΣΟΥΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

1.

Ο Ἑρμανος Κλόφφερ ἦτο υἱὸς τοῦ διδασκάλου ἐνὸς χωρίου τοῦ Δουκάτου τοῦ Βάδεν, κειμένου ἐν τῷ μαύρῳ δάσει μιᾶς τῶν ποιητικωτέρων ᾠδῶν τῆς Γερμανίας. Ὁ πατὴρ του τὸν εἶχεν ὀπωσοῦν καλῶς ἀναδρέψει· ἐγνώριζε μετρίως τὰ Λατινικὰ καὶ τὰ Γαλλικὰ, καὶ ἔπαιζε καλῶς τὸ πεντάχορδον. Ἀσκηθεῖς παιδιόθεν, ὡς ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται διάφορα ξυλουργήματα μὲ τὴν μάχαιράν του, βαδμηδὸν ἔλαβε τάσιν εἰς τοιαύτας ἐνασχολήσεις, καὶ εἶχε γλύψει μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν πολλὰ παιδίων παίγνια· μεταβάς ποτε εἰς τὴν Βάδην, ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ Γοτδικὰ τινὰ ἀνάγλυφα, καὶ ἐμυήθη, οὕτως εἰπεῖν, δι' αὐτῶν εἰς τὴν τέχνην, ἐνοήσας συγχρόνως τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἢ ἀνδρώπιнос καρτερία. Ἐκτοτε ἀνεφάνη ὁ προορισμὸς του, καὶ ἐγκαταλείψας τὰ ἀτελεῖ παίγνια, ἤρχισε νὰ μιμῆται διὰ ξυλογλυφίας πάντα τὰ τῆς φύσεως ἀντικείμενα, ἐρευνῶν ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὰ

υποδείγματά του· ἤρχισε ν' ἀσχολῆται μὲ διακαῆ ἔρωτα τῆς τέχνης, καὶ μόνον ὑπὲρ τῆς τέχνης. Ὁ τοσοῦτος ζῆλός του ἐπεστέφθη καὶ μὲ αἴσια τὰ ἀποτελέσματα· τὰ κατ' ἀρχὰς ἀτελῆ καὶ ἄκομψα δοκίμιά του ἐτελειοποιήθησαν, ὁ Ἑρμανος ἔγινε κατ' ὀλίγον κάτοχος τῆς τέχνης, καὶ τὸν ἔλειπε πλέον ἡ ἐφαρμογὴ, εἶχε τὸ σῶμα, τὸν ἔλειπεν ἀκόμη τὸ ζωγόνον πνεῦμα. Μετ' ὀλίγον δ' ὑπερενίκησεν τὰς δυσχερείας, καὶ ἔγεινε τέλειος κατὰ πάντα. Αἱ γλυφαὶ του, αἵτινες κατ' ἀρχὰς συνεχέοντο μὲ τὰς ἀπλουστάτας τῶν ποιμένων τοῦ Μαύρου δάσους, ἐξετιμήθησαν κατὰ τὴν ἀξίαν των· καὶ πρῶτον μὲν ἤρχισαν ζητούμεναι εἰς τὴν Βάδην, μετέπειτα δὲ καὶ εἰς τὸ Μόναχον καὶ εἰς τὴν Βιέννην καὶ εἰς τὸ Βερολίνον. Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος, ὅστις εἶχεν ἀγοράσει τὰς πρώτας εἰς εὐτελεῆ τιμὴν, παρεκίνει ἤδη τὸν νεανίαν νὰ τῷ πωλήσῃ καὶ ἄλλας, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν ἀνωτέραν ἀντιμισθίαν. Ὁ Ἑρμανος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἦτο τὸ μόνον ὑποστήριγμα τῆς γραίας μητρὸς του, ἐχάρη ὅτι ἐδύνατο νὰ τὴν γηροκομήσῃ διὰ τῶν ἔργων του, καὶ πραγματικῶς ἡ εὐζωΐα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην των· προσετέθησαν ἔπιπλάτινα εἰς αὐτὴν, ἀνευώθησαν τὰ ἱμάτια τῆς κυριακῆς, καὶ ἐνίοτε, ὅτε τὸ ἑσπέρας συνήρχοντο οἱ γείτονες, ἦν εἰς κατάστασιν ἡ μήτηρ Κλόφφερ νὰ τοῖς προσφέρῃ ζῦδον ἢ καὶ μίαν, φιάλην οἴνου τοῦ Ῥήνου. Ὁ Ἑρμανος τότε ἔπαιξε τὸ πεντάχορδόν του, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἐτραγῶδει μὲ ἔντονον εἰσέτι φωνὴν διάφορα ἄσματα τοῦ Σχιλλέρου, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε διδάξει ὁ σύζυγός της.

Αἱ ἡμέραι τοῦ Κλόφφερ διηροῦντο μεταξὺ τοῦ ἔργου του καὶ τῶν ἡσύχων διασκεδάσεων. Ἡ δὲ Δωροθέα ἐφρόντιζε περὶ ἄλλων τῶν υποθέσεων, καὶ τὸν ἀπήλλαττε πάσης ὑλικῆς

φροντίδος· διὸ ὁ βίος του ἦτο συνεχῆς καὶ γόνιμος μελέτη, καὶ μόναι αἱ συνεντεύξεις μετὰ τῶν γειτόνων του, καὶ ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς του τὸν ἀπέσπων ἀπὸ τὸν ἰδανικὸν κόσμον, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίζωσι νὰ παραδίδηται συνεχῶς εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς ἐφευρέσεως, νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τῆς φαντασίας του. Σχεδὸν ὅλος ὁ καιρὸς του κατηναλλίσκετο εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐμπνεύσεώς του, καὶ ἀποσυρόμενος εἰς τὴν τέχνην, ὡς οἱ ἅγιοι εἰς εὐλαβεῖς προσηλώσεις, ἠγνόει τὰς πικρίας τοῦ πραγματικοῦ βίου.

Περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ἡμέρας, ἐν ᾧ ἐκάθητο εἰς τὴν φωλεὰν τῆς καλύβης του, καπνίζων καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸ πεντάχορδόν του, βλέπει αἴφνης προσερχόμενον ἱππέα.

Ἦτο δ' οὗτος ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του μορφὴ ἐδείκνυεν, ὅτι ἦν ἐξ εὐπατριδῶν. Σταθεῖς πλησίον τῆς καλύβης τοῦ Κλόφφερ ἐθεώρει διὰ μονόπτρου· ἐπὶ τέλους δὲ ἠτένισε πρὸς τὸν νεανίαν.

— Ἄ! ἰδοὺ! ἀνέκραξε γαλλιστί.

καὶ πλησιάζων πρὸς αὐτόν.

— Δύνασθε νὰ μὲ εἴπητε, τῷ λέγει ψελλίζων Γερμανιστί, ποῦ θελω εὐρεῖ τὸν γλύπτην Ἑρμανον.

— Εἶμαι ἐγὼ, ἀπήντησεν ἐγειρόμενος ὁ Ἑρμανος.

— Σεῖς, ἀνέκραξεν ὁ ξένος. Μὰ τὸν Θεόν! ἐπέτυχα θαυμασίως.

Καταβάς ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐβρίψε τὰς ἡνίας πρὸς τὸν ὄπαδόν του, φέροντα ὑπηρέτου στολήν.

— Σὰς ἐζήτητον, κύριε Κλόφφερ, εἶμαι Γάλλος . . . θὰ τὸ ἐννοήσατε ἤδη ἀπὸ τὰ Γερμανικά μου . . . πρὸς τούτοις φίλος τῶν συλλογῶν . . . εἶδον τὰς γλυφὰς σας, καὶ ἔρχομαι ἵνα προμηθευθῶ ἀπὸ Σὰς ὅσας δύνασθε νὰ μοὶ ἐκποιήσητε.

‘Ο Έρμανος τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν καλύβην του.

— Ἐνταῦθα ἐργάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ Γάλλος παρατηρῶν μὲ ἐκπληξιν τὸ πενιχρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον.

— Παρὰ τὸ παράδурον τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ Κλόφφερ, δεικνύων εἰς τὸν ξένον ἐπιμήκη τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν διεσκορπισμέναι διάφοροι ἐξειργασμέναι γλυφαί· ὑπὸ τὴν τράπεζαν δ’ ἐκειντο σωρὸς ἀκατεργάστων ξύλων ἐλάτης, ἣ ὕλη τῶν ἔργων του, τὰ δὲ ὀλίγα ἐργαλεῖά του ἐκρέμαντο εἰς τοὺς τοίχους.

— Πῶς; δὲν ἔχετε ἄλλο ἐργοστάσιον;

— Ὅχι Κύριε!

‘Ο ξένος ᾤδεις τὸ μόνοπτρον εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν του εἶπεν.

— Θαυμάσιον! νὰ κατασκευάζονται τοιαῦτα ἀριστουργήματα εἰς τοιαύτην τρύπαν! ἀλλὰ κύριε Ἐρμανε . . . οὕτως, νομίζω ὀνομάζεσθε . . . Πολλὰ σὰς ἐλλείπουν . . . ἄνευ ἀμίλλης . . . ἄνευ συμβουλῶν . . . Θαυμάσιον!!

— Προσπαῶ νὰ μιμηθῶ ὅσα βλέπω, ὅπως τὰ αἰσθάνομαι, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Κλόφφερ, ἰδοὺ ἐδῶ αἶγες, ταῦροι, καὶ παῖς . . . ὅλα ταῦτα εἶναι ἀπομίμησις φυσική . . .

— Ἐξαίσια! ἀνέκραξεν ὁ Γάλλος διακόπτων τὸν Κλόφφερ, καὶ λαβὼν συγχρόνως τὰς δύο γλυφάς, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δεῖξει ὁ Ἐρμανος, τὰς ἀγοράζω, εἶπεν. Ἡ τιμὴ των;

‘Ο Ἐρμανος τὴν προσδιώρισε.

— Καλὰ εἶπεν ὁ Γάλλος· ὅμως ἐξεπλάγη διὰ τὸ εὐτελές αὐτῆς· ἐξεύρετε, κύριέ μου, ὅτι ἕκαστα τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ σὰς εὔρω; Οἱ πραγματευταί, οἵτινες πωλοῦν τὰ ἔργα σας, ἀγνοοῦν τὸ ὄνομά σας, ἣ δὲν ᾤδουν νὰ τὸ διακοινώσουν, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ γνωρίσω τὸν Ἑβραῖον, ὅστις σὰς τὰ

ἀγοράζει ἀπ’ εὐδείας. Ἦναγκάσθη νὰ προστρέξω εἰς τὴν ἐπικουρίαν τοῦ πρέσβεός μας ἐν Βιέννῃ, ὅστις ἔλαβε πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, καὶ οὕτως ἔμαθον τὸ ὄνομά σας· διερχόμενος τὸ Βαδενβίλλερ ἐπεθύμησα νὰ σὰς ἴδω.

‘Ο Ἐρμανος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εὐχαριστῶν τὸν ξένον.

— Δὲν φαντάζεσθε ὁποῖαν φήμην ἀπεκτήσατε εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐξηκολούθει λέγων ὁ ὀδοιπόρος. Αἱ γλυφαί σας ἔχουν ὑπέρογκον τιμὴν. Εἶδον μερικὰς τῶ ὄντι ἐξαίσιας, κύριε Ἐρμανε, αἵτινες καδωρατίζουν τὸ σπουδαστήριον τοῦ Πρίγκιπος Μεττερνίχου. Σκοπεύεται βεβαίως νὰ μεταβῆτε ἀλλοῦ;

— Ὅχι, κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Ἐρμανος, ποτὲ δὲν μ’ ἤλθε κατὰ νοῦν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ δάσος μου.

— Πῶς!! ἀφανίζετε τὸ μέλλον σας! συλλογίσθητε ὅτι ἐνταῦθα σβύνεσθε ἐπὶ ματαίῳ . . .

— Ζῶ εὐδαιμόνως.

— Εὐδαιμόνως!! εὐδαιμόνως! εἶπεν ὁ ξένος παρατηρῶν τὰ πενιχρὰ ἱμάτια τοῦ Κλόφφερ· αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσθε φιλόσοφος . . . νὰ μὴ ἔχετε μηδὲ ἐργοστάσιον! Ἦναγκασμένος νὰ ἐγάζεσθε σχεδὸν ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ μαγειρείου! Ἄ! Σεῖς μόνον οἱ Γερμανοὶ δύνασθε νὰ ζῆτε οὕτως!

— Καὶ ποῖον τὸ ὄφελος ἐὰν μετήλλασον τὸν τρόπον τοῦ βίου μου;

— Πρῶτον ἣ δόξα, ἀπήντησεν ὁ Γάλλος. Μέχρι τοῦδε γνωρίζουν τὰ ἔργα σας, τὸ δὲ ὄνομά σας ἀγνοεῖται· πρέπει νὰ καταλάβητε τὴν ἀνήκουσαν εἰς ὑμᾶς ᾤδισιν. Ἐπειτα ᾤδαι πλουτήσετε.

— Νὰ πλουτήσω! ἀνέκραξεν ἔκσταμβος ὁ Κλόφφερ· καὶ πῶς;

— Μὰ τὸν Θεὸν! ἀπήντησεν ὁ Γάλλος, μὲ αὐτὰ τὰ ἔργα σας. Δὲν ἐξεύρετε ὅτι σήμερον οἱ τεχνῖται εἶναι οἱ εὐδαιμονέστεροι τῶν ἀνθρώπων; Ἄ! βλέπω ὅτι ἀγνοεῖται τὰς προόδους τοῦ αἰῶνός μας. Ἐλῶ εἰς τὸς Παρισίους, ἴδω σὲ σχετίσει μὲ τινὰς Ἐφημεριδογράφους, οἵτινες ἴδουσι σε ἀναγγεῖλαι ὡς νέον Μιχαήλ — Ἄγγελον . . . Ἐλῶ φίλε εἰς Παρισίους, καὶ μόλις φθάσης ἴδῃ γίνῃς ὑπέρπλουτος!!

— Εἶναι δυνατόν; ἐψέλλισεν ὁ ἐκπεπληγμένος Κλόφφερ.

— Βεβαίωτατον, φίλε μου· καὶ ἀφ' οὗ ἔτυχε νὰ σε ἴδω ἴδω νὰ ὠφελῆθῃς ἐκ τῆς συνεντεύξεώς μας . . . Ὁ λύχνος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μείνῃ ὑπὸ τὸν μόδιον· ἐλῶ, σὲ λέγω, ἐλῶ εἰς Παρισίους.

— Ὡ! εἶναι ἀδύνατον, ἐψέλλισεν ὁ γλύπτης σείων μεγαλοδικῶς τὴν κεφαλήν.

— Καὶ διατί;

— Ἐνταῦθα ἐγεννήθῃν, ἀνετράφῃν· ἐδῶ συνείδισα, ἐδῶ ἔχω τοὺς φίλους μου, τὴν μητέρα μου . . .

— Εἰς τοὺς Παρισίους ἴδῃ εὐρῆς ὅλα ταῦτα.

— Ὅχι! ὄχι!

— Σκέφθητε ὅμως καλῶς, ἐπρόσθεσεν ὁ Γάλλος, ὅστις ἴδων νὰ πείσῃ τὸν Κλόφφερ, εἶχε πεισθῆ ὁ ἴδιος· σκέφθητε ὅτι ἐνταῦθα ἴδῃ ζητεῖτε ὡς ὁ ἀπλούστατος καὶ ὁ πενιχρότατος τῶν χωρικῶν· ὁμοιάζειτε, φίλε μου, ἡγεμόνα, ὅστις ἀγνοεῖ ὅτι ἄλλοθεν ἴδῃ στεφθῆ· ἐγὼ λοιπὸν ἔρχομαι νὰ σᾶς προσφέρω τὸ στέμμα . . . σᾶς προτείνω νὰ ἀνταλλάξῃτε τὴν πτωχείαν σας πρὸς πλούτον, εὐδαιμονίαν, δόξαν, . . . καὶ ὅσον Γερμανὸς καὶ ἂν εἴσθε, τὰ ἴδῃ, αἱ ὠραῖαι γυναῖκες, καὶ οἱ καλοὶ οἶνοι σᾶς ἀρέσκουν . . . Ἀποφασίσατε λοιπὸν, καὶ ἀναχωροῦμεν πάραυτα· λοιπὸν;

— Κύριε . . . τῷ λέγει ὁ Ἑρμανος . . . ἀλλ' αἴφνης σκιρτᾷ· καὶ σιωπᾷ· ἡ μήτηρ του ἴστατο ἐμπρὸς του.

Αὕτη πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὴν καλύβην. Ἄν δὲ καὶ δὲν ἐννοεῖ τὰ γαλλικὰ, ἡ μητρικὴ τῆς προαίσθησις τὴν εἶχε προειδοποιήσει περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς.

Τί σοι λέγει οὗτος ὁ ξένος; τὸν ἠρώτησε γερμανιστί,

— Μὲ διηγεῖται τὰ τῆς πατρίδος τοῦ· ἀπήντησεν ὁ Κλόφφερ.

— Καὶ ἴσως σὲ παρακινεῖ νὰ ὑπάγῃς;

Ἦ Ὁ Ἑρμανος ἔνευσε καταφατικῶς.

— Υἱέ μου! υἱέ μου! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα, ἐνδυμοῦ ὅτι ἐδῶ ζῶσιν ὅσοι σε ἀγαποῦν.

— Καὶ δὲν ἴδῃ τὸ λησμονήσει, ἀπήντησεν ὁ Ἑρμανος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Γάλλος· ὅστις ματαίως ἐπροσπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὸν διάλογόν των.

— Δὲν ἐγκαταλείπω, Κύριε, τὴν μητέρα μου, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Ἑρμανος.

Καὶ ἐπιμένοντος τοῦ Γάλλου, ἐπρόσθεσε μὲ ὀργήν.

— Παύσατε, παύσατε, κύριε, ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι σταθερὰ, οὐδὲν δύναται νὰ με μεταπέισῃ· δὲν καταλείπω τὴν μητέρα μου.

Ἦ Ὁ Γάλλος ἔσεισε τοὺς ὤμους του.

— Καλά· κάμετε ὅ,τι θέλετε . . . ἐνδυμήθητε ὅμως ὅτι θυσιάζετε τὴν τύχην σας. Ἐν τούτῳ ἄφησα εἰς Βαδενβίλλερ κυρίας τινὰς αἵτινες ἀπαυδήσασαι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἔλθωσιν ἔως ἐδῶ. Αὗται ἴδουσι ἀγοράσει ὅ,τι καὶ ἂν ἔχετε εἰργασμένον. Ἐὰν θέλετε νὰ ἔλθῃτε μετ' ἐμοῦ, ἴδουμεν προφθάσει πρὶν τοῦ γεύματος.

Ἦ Ὁ Κλόφφερ μετὰ τινὰς δισταγμοὺς ἐδέχθη τὴν πρόκλησιν.

2.

Ἐξώρας ὁ Ἑρμανος ἐπανήλθεν εἰς τὴν καλύβην του· εἶχε συμφάγει μετὰ τῶν ξένων. Ἡ μήτηρ του τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς μετ' αὐτῶν συνεντεύξεως· ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν ἐν ὀλίγαις λέξεσι καὶ μετ' ἀνυπομονησίας, ἣν δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑποκρύψει. Τὴν ἐπαύριον εἰργάσθη μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ ἔμεινε σιωπηλὸς κατ' ὄλην τὴν ἡμέραν. Ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἀπολέσει τὴν προτέραν γαλήνην της, ἥτις ἄλλοτε ἐδείκνυτο διὰ τῆς στωμυλίας· ὡς τὸ ἀσπενὲς πτηνὸν συνιζάνει καὶ δὲν ἀγλαΐζει πλέον τὴν οἰκίαν διὰ τῆς μελωδικῆς του φωνῆς καὶ τῶν χαριέντων του κινήματων, οὕτω καὶ ὁ Ἑρμανος σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικὸς καὶ σύννους ἀπεσύρετο εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του. Ἡ Δωροδέα ἤλπισεν ὅτι ἡ μελαγχολία αὕτη θέλει εἶσθε στιγμιαία, καὶ μὲ παντοίους τρόπους ἐπροσπάθει νὰ τὴν ἐξαλείψῃ.

Ἄλλ' ὁ νέος γλύπτῃς δὲν ἦτο ὁ αὐτὸς ὡς πρὶν· εἶχε μεγάλως μεταβληθῆ. Ἐν ὅσῳ δὲν ἐγνώριζεν, εἰμὴ τοὺς φίλους, τοὺς γείτονάς του, ἔζη χαίρων, ὡς αὐτοί, μὴ ἔχων φιλοδοξίαν, περιορισμένος εἰς ἕσα ἐδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν· ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ νέου συνέντευξις τὸν παρήλλαξεν.

Κατ' ἀρχὰς οἱ λόγοι τοῦ Γάλλου τῷ ἐφάνησαν μῦθος ἀλλ' ἐπεβεβαιώθησαν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, μετ' ὧν ἐγευματίσθη· μία ἐξ αὐτῶν ἦτο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν πένησσα ὡς ὁ Ἑρμανος, καὶ εἰς μικρὸν διάστημα χρόνου εἶχε πλουτήσῃ χάριν τῆς φωνῆς της. Ὁ Ἑρμανος κατεπλάγη ἀπὸ τὰ πλοῦτη της. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ πλουτήσῃ, ὡς ἐκείνη, τὸν ἐγοήτευεν. Εἰς μάτην προαἰσθημά τι τὸν προέτρπε νὰ διαφύγῃ τὰς ἀπατηλὰς ταύτας ἐλπίδας, εἰς μάτην μία φωνή

τὸν ἔλεγε, μείνε ἡσυχος εἰς τὴν καλύβην σου· τὰ κοιμώμενα πάθη του ἐξύπνησαν, καὶ ὡς τὰ δαιμόνια τοῦ Μακβέτ τῷ ἔλεγον.

— Θὰ γίνῃς πλούσιος! Ἐνδοξος! καὶ ὁ Ἑρμανος ἐταλαντεύετο μεταξὺ τῶν προαισθησέων του καὶ τῶν λαμπρῶν ὄνειροπολημάτων, καὶ ἠδιαφόρει εἰς ὅσα πρότερον τῷ ἐπροξένουν χαράν. Ἡ εἰκὼν τῶν Παρισίων παρενεβάλλετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ παντὸς πράγματος· ἦτο ὀλεθριὸς πέπλος ὅστις ἐπεσκίαζε τὸν ἥλιον τῆς εὐδαιμονίας του. Εἰργάζετο ἀπερισκέπτως, ἤρχιζε χίλια δοκίμια, καὶ οὐδὲν ἀπεπεράτου. Τὰ πάντα τὸν δυσηρέστουν.

Ἐπὶ τέλους ἡ ὑγεία του προσεβλήθη, καὶ ὑπόκοφος πυρετὸς τὸν κατέφλεγεν. Ὅτε ἡ μήτηρ του τὸν εἶδε μαραινόμενον, δὲν ἐδίστασε πλέον περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ὁ θεὸς ἄς συγχωρήσῃ εἰς ἐκείνους τοὺς ξένους! Τί ἔκαμαν, υἱέ μου, τῷ λέγει; εἰσῆλθον ἐδῶ ὡς ὁ ὄφις εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, καὶ σε' παρεκίνησαν νὰ γευθῆς ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου, τοῦ εἰδέναι τὸ καλὸν καὶ κακόν . . . τὸ κακὸν ἔγεινε . . . δὲν εἶναι πλέον καιρὸς . . . πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς, υἱέ μου· δὲν δύνασαι νὰ μείνῃς ἐδῶ, ἀφ' οὗ δὲν δυνάμεθα νὰ σοι ἐπαρκέσωμεν . . . ἡ εὐδαιμονία σου ἴσως σὲ καλεῖ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ . . .

Ὁ Κλόφφερ ἀντέκρουσε τὴν γνώμην τῆς μητρὸς του· ἀλλ' ἡ γραῖα, πρὶν ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν υἱὸν της, εἶχεν ἀποφασίσει ἀμεταβλήτως τὴν λυπηρὰν ταύτην ἀναχώρησιν· δι' ὃ ἤρην ὅλα τὰ προσκόμματα μὲ τὴν εὐφύϊαν, τὴν ὁποίαν αἱ μητέρες μόνον ἔχουν, καὶ μὲ τὴν αὐταπάρησιν τὴν ἀνήκουσαν μόνον εἰς τὰς γυναῖκας, χωρὶς ὅμως νὰ δύνανται νὰ μᾶς τὴν διδάξουν. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν αἱ προετοιμασίαι ἀπεπερα-

τώθησαν. Ἡ ἰδία Δωροῦσα ἔπλυνε τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἑρμάνου· ἐπεσκεύασε τὸ ἐπανωφόριόν του, καὶ ἐφρόντισε περὶ ὄλων τῶν ἀναγκῶν του, ὥστε πρὸς καιρὸν τοῦλάχιστον νὰ μὴ ὑποφέρῃ ὑλικῶς ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς μητρός του. Ἐπὶ τέλους τῷ ἐνεχείρισε ποσότητα χρημάτων, τὰ ὁποῖα τῷ ἐσυμβούλευε νὰ μὴ οἰκονομήσῃ, ἀλλὰ νὰ ἐπαρκέσῃ δι' αὐτῶν ἀφ' ὧν εἰς τὰς ἀνάγκας του.

— “Ὅσα ἀπομένουσιν ἐδῶ, τῷ ἔλεγεν, εἶναι ἰδικά σου· ἔσο εὐτυχῆς, οὐδὲν ἄλλο ποῖῶ, εἰμὴ τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ὁ Ἑρμανος ἐδέχετο εὐγνωμόνως τὰς περιποιήσεις ταύτας, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρὰν ἀπροσποίητον, ἥτις ἔδωκε τὴν καρδίαν τῆς μητρός του. Ἀφ' οὗ ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τοὺς Παρισίους, ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του, διελέγετο μεγαλοφώνως, ἐτραγῶδει ἀκαταπαύστως, καὶ εἰργάζετο προθύμως. Ἐπεδύμει, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, πρόχειρον δεῖγμα τῆς ἱκανότητός του νὰ ἐπιδείξῃ, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς συμπλέγματος παιδίων.

Τέλος πάντων ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως· δλιβερώτατος ὑπῆρξεν ὁ χωρισμός. Δις ὁ Ἑρμανος ἔρριψε τὴν βακτηρίαν του, λέγων ὅτι δὲν θέλει, δὲν δύναται ποτε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα του, ἀλλ' αὕτη ὑπερникῶσα τὴν δλιψὴν τῆς τὸν ἠνάγκασε ν' ἀποδημήσῃ.

Ἡ κίνησις τῆς ὁδοιπορίας, ἡ ἀλλαγὴ, τόσον διεσκεδάζον τὴν λύπην τοῦ Ἑρμάνου, ὥστε βαδμηδὸν οἱ συλλογισμοὶ του ἔλαβον ἄλλην τάσιν. Ἐπορεύετο δὲ πεζός, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς γονατώδους βακτηρίας του, τὸν βύρσινον σάκκον ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἐρωτῶν κατ' ἐσπέραν πόσον ἀπέχουσιν οἱ Παρίσιοι. Ἄν καὶ ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο ἀτελεύτητος, ἀλλὰ δὲν ἀπηύδα, δὲν ἠνωχλεῖτο· κεντούμενος δὲ ὑπὸ ἀνυπομονησίας

ἐβάδιζε ταχέως συνδιαλεγόμενος μὲ τὰς ἐλπίδας του. Ἐὰν ἄμαξά τις διήρχετο συρομένη ὑπὸ ταχύποδος ἵππου· — καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὁδοιπορῶ οὕτως, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ. Ἐὰν ἔβλεπεν ἀγροκήπιον περικυκλούμενον ὑπὸ τεχνητοῦ δάσους· — ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἐγὼ θέλω ἔχει ὅμοιον. — Καὶ οὕτως ἐπορεύετο πλήρης χαρᾶς, διαδέτων τὸ μέλλον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ.

Ἐν τέλει μετὰ εἴκοσιν ἡμερῶν ὁδοιπορίαν εἶδε μακρὰν μέγαν ὄγκον λευκὸν, ὅστις ἀπέκλειε τὸν ὀρίζοντα καὶ ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἠγείρετο ἐπιμήκης θόλος ὁμίχλης· ἐμπρὸς του ἔκειντο οἱ Παρίσιοι.

3.

Ὅταν ὁ ξένος ἀπεχωρίσθῃ ἀπὸ τὸν Ἑρμανον ἐν Βαδενβίλλερ, τῷ εἶχε δώσει σημείωσιν τῆς ἐν Παρισίοις κατοικίας του παρακινῶν αὐτὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐὰν ποτε ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην. Ὁ νέος γλύπτης λοιπὸν ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν Πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας, ἔσπευσε νὰ πάγῃ πρὸς τὸν Κύριον Ριόλον.

Οὗτος ἔμεινεν ἐκθαμβος ἰδὼν εἰσερχόμενον τὸν Κλόφφερ.

— Σὺ ἐδῶ! ἀνέκραξε· τὸ βουνόν σας ἐκρημίσθη; οἱ ἀνδρακεῖς ἐπυρπόλησαν τὴν καλύβην σας; ἢ εἶσαι πολιτικὸς φυγᾶς;

— Ἡ καλύβη μου εἶναι πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀπήνητσε μειδιῶν ὁ Ἑρμανος· καὶ ὁ Δούξ δὲν ἔχει πιστότερον ὑπήκοον ἐμοῦ.

— Οὕτως ἐκὼν ἦλθες εἰς Παρισίους;

— Μάλιστα κύριε.

— Καὶ τίς λοιπὸν ἐδυνήθη νὰ θαυματουργήσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο;

— Οἱ λόγοι σου, Κύριε.

Ἐπισημασθε μὲ περιέργειαν τὸν νέον Γερμανόν, ὅστις τῷ διηγήθη ὅλα τὰ διατρέξαντα.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι, φίλτατέ μοι Ἑρμανε, ἦλθε εἰς Παρισίους διὰ νὰ πλουτήσῃς;

— Ἦλθα διὰ νὰ γίνω γνωστός.

— Αὐτὸ ἐνοῶ καὶ ἐγώ· θέλομεν σὰς βοηθήσει πρὸς τοῦτο.

— Ἐλπίζω· θαρβῶ πρὸ πάντων εἰς τὰς συμβουλὰς σας, εἰς τὴν προστασίαν σας.

— Μείνατε ἤσυχος· κατ' ἀρχὰς ὅμως θέλω σὰς σχετίσει μὲ τοὺς ἐνδόξους τεχνίτας μας.

— Προθύμως.

— Ἐχω διὰ τὴν αὔριον προσκεκλημένους πολλοὺς ἐξ αὐτῶν. Ἐλθετε νὰ γευματίσητε μετ' ἡμῶν, καὶ φέρετέ τινὰς γλυφὰς σας.

— Ἔστω.

— Ἐνδυμήθητε ὅμως ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ γενομέθα τὴν ὥραν κατ' ἣν δειπνᾶτε εἰς τὴν Γερμανίαν σας.

— Αὔριον λοιπὸν, κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν.

— Μάλιστα.

Καὶ χαιρετισθέντες ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἐπαύριον ἦλθε κατὰ τὴν προσδιορισμένην ὥραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Ριόλου, καὶ εὔρεν αὐτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ πολλῶν νεανίσκων, εἰς τοὺς ὁποίους τὸν ἐπαρουσίασεν. Ὁ Κλόφφερ εἶχε φέρει μετ' ἑαυτοῦ τὸ σύμπλεγμα τῶν παιδῶν καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἤρθε εἰς πάντας· ζωγράφος τις

ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο τὴν εὐφυΐαν τοῦ Βενβενούτου καὶ τοῦ Γουϊῶνος. Ἄλλος γλύπτης παρέβαλε τὸν Ἑρμανον πρὸς τὸν Δομινικίνην, καὶ τέλος ἐφημεριδογράφος τις τὸν εἰδοποίησεν ὅτι εἰς τὸ πρῶτόν του φύλλον θὰ τὸν ἀναγγεῖλει ὡς τὸν Κανόβαν τοῦ Μαύρου Δάσους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως ἦτο περὶ τῆς εἰσιογραφίας καὶ περὶ τῆς γλυπτικῆς. Ὁ Ἑρμανος ἐξεπλάγη ἀκούσας πολλὰ παράδοξα. Ἄπαντες οἱ συνδαιτυμόνες ἐπαραπονοῦντο περὶ τῆς πτώσεως τῆς τέχνης καὶ περὶ τῆς κακῆς καὶ ἰδιοτρόπου κρίσεως τοῦ κοινοῦ, ἣτις τοὺς κατηνάγκαζε νὰ παρεκτρέπωνται τῶν ἀληθῶν κακῶν. Ἐὰν οἱ ἀρχαῖοι ὑπῆρξαν δεινοὶ κατὰ πάντα, οἱ δὲ νεώτεροι κατὰ πολλὰ κατώτεροι αὐτῶν, τοῦτο συμβαίνει, ἔλεγον, ἕνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος πνεύματος τῶν ἐποχῶν. Καὶ ὅλοι ἀνέκραζον μὲ μελαγχολικὴν φωνήν, πίνοντες ἀκορέστως τὸν ἀφρίζοντα Καμπανίτην· ἡ τέχνη ἀποδνήσκει! ἡ τέχνη ἀπέθανε!

Περὶ δὲ τῶν αἰτιῶν τῆς παρακμῆς ταύτης, ἄλλοι μὲν ἐνοχοποιοῦν τὸν πολιτισμὸν, ἄλλοι τὴν συνταγματικὴν κυβερνήσιν, καὶ τὰς ἐφημερίδας.

— Τὸν ἑαυτὸν των μόνον δὲν ἐνοχοποιοῦσι, εἶπεν ὁ ἐφημεριδογράφος μὲ σιγαλὴν φωνήν, πλησιάζας πρὸς τὸν Ἑρμανον. Δὲν γνωρίζουσι τάχα, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ κοινοῦ μορφοῦται ἀπ' ὅσα τῇ προσφέρονται; ἐὰν τὸ κοινὸν παρεφθάρη, αὐτοὶ πταίουσιν, ἐπειδὴ εἰς αὐτοὺς ἀνήκει νὰ τὸ φωτίσωσι. Νομίζετε ἴσως, ὅτι ἅπαντες οὗτοι οἱ μὲ τσοσῦτον ζῆλον ὀμιλοῦντες, εἶναι ἐλικρινεῖς Διασῶται τῆς τέχνης; οὐδὲ εἰς ἐξ αὐτῶν, κύριέ μου, ἐπεθύμει νὰ ἦναι Κορέγιος ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ ἀποδάνῃ ὡς ὁ μέγας ἐκεῖνος ζωγράφος. Ἐὰν ἡ

τέχνη καταστρέφεται, ἡ αἰτία εἶναι ἡ ἐξῆς· ὅτι οὐδεις ζῆ διὰ τὴν τέχνην καὶ μετ' αὐτῆς. Ὅλοι εἴμεθα μάταιοι καὶ φιλόδοξοι, οὐδεις κατέχεται ὑπὸ γνησίου ἐνδουσιασμοῦ.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου τὸ ἔργον τοῦ Ἑρμάνου ἐκ δευτέρου παρετηρήθη καὶ ἐπηνέθη· ἀλλ' ἅπαντες ἐγνωμοδότησαν ὅτι τὸ ἔραμα δὲν ἦτο κατάλληλον· οἱ παῖδες δὲν ἦσαν τοῦ συρμοῦ. Δύο ἢ τρεῖς ἀποτυχίαι τινῶν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἀπέκλειον πᾶσαν ἄλλην δοκιμὴν. Ὁ ἄνεμος τοῦ συρμοῦ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔπνεε πρὸς τὰ τοῦ Μεσαιῶνος, καὶ ἐσυμβούλευσαν οἱ τεχνῖται τὸν Ἑρμανον νὰ γλύψῃ ἀρχαίαν τινὰ σκηρὴν τῶν χρονικῶν τῆς πατρίδος του.

— Ἡ συμβουλή αὕτη σὰς φαίνεται παράδοξος· ἠρώτησε χαμογελῶν ὁ Ἐφημεριδογράφος τὸν Ἑρμανον.

— Παραδοξοτάτη! ἀπήντησεν ὁ Κλόφφερ. Ἐνόμιζον μέχρι τοῦδε, ὅτι ἡ τελειότης ἐνὸς ἔργου ἦτο ἡ ἀξία του.

— Τοιαύτη ἰδέα δὲν ἐπικρατεῖ παρὰ εἰς τὸ μαῦρον δάσος· ἐνταῦθα ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἀνεπτυγμένος εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν. Ἡ ἀξία ἐνὸς ἔργου συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐπικρατουσῶν ἰδεῶν. Πρὸ δέκα ἐτῶν ζωγράφος τις εὐδοκίμησε, ζωγραφίσας πέτασον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους ἔχοντος σχῆμα τυροῦ, τὸ πρᾶγμα ἦτο γελοῖον, ἀλλ' ὅμως συνεφάνει μὲ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς· ἦρκει τοῦτο!

— Ἄρα δὲν πρέπει τὴν τέχνην του νὰ ἔχῃ τις ὁδηγόν, ἀλλὰ τὴν ἑθελισιν τοῦ κοινοῦ;

— Μάλιστα, κύριέ μου. Οἱ ζωγράφοι, οἱ γλύπται, οἱ συγγραφεῖς εἶναι πωληταὶ τοῦ συρμοῦ· ἐὰν οὗτος ἐπευφημῆσῃ, ἀπεφασίσῃ ἢ τύχη των· εἰδεμῆ, ἀναλαμβάνουσιν ἄλλο ἔργον.

— Ἄ! ἐψιψύρισεν ὁ Ἑρμανος, δὲν ἐννόουν οὕτως τὴν τέχνην.

Ὅτε δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἦν πλήρης ἀδουμίας. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Κ. Ριόλος ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του· ἐσύστησε πανταχοῦ τὸν νέον Γερμανόν, τὸν ἐσχέτισε μὲ τοὺς συλλογεῖς καὶ τεχνεμπόρους, οἵτινες τῷ ἔδωσαν ἄπειρον ἐργασίαν. Οὐδέποτε ὁ Ἑρμανος ὑπῆρξε τόσον πλούσιος, ἀλλὰ τὰ πλούτη ταῦτα τὰ ἐξηγόρασε μὲ τὴν ἐλευθερίαν του. Τῷ προσδιωρίσθησαν τὰ ἀντικείμενα τῶν ἔργων του, καὶ οὕτω κατὰστάτο, οὕτως εἰπεῖν, ἐκτελεστῆς καὶ ὄχι ποιητῆς.

Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν νέα ψίψις, ἀλλὰ ψίψις δριμεῖα· μέχρι τοῦδε ἡ χεὶρ του ἠκολούθει τὰς ἐμπνεύσεις τῆς φαντασίας του· αἱ στιγματικαὶ ἐντυπώσεις του ἀπετυπῶντο ἐπὶ τοῦ ἔργου του· εἰργάζετο ὅπως ἠσθάνετο, ὅπως ἔβλεπε, μόνην ἠδονὴν ἔχων νὰ παριστᾷ ὅσα ἐνεκυμόνει ὁ νοῦς του. Ὡς τὸ ἀνεξάρτητον πτηνόν, εἶχε συνειδηθεῖ νὰ πετᾷ πρὸς τὸν οὐρανόν. ἤδη ἠσθάνετο ὅτι ἐνεκλείετο εἰς στενὸν καὶ περίφρακτον κύκλον!! Τὴν ψεῖαν ἐμπνευσιν διεδέχθη ἡ μισθωτὴ ἐργασία, καὶ κατὰ πρῶτον ἤδη ἐγνώρισεν, ὅτι ἡ ἀποστροφὴ, ἡ δυσἀρέσκεια, δύνανται νὰ συνυπάρξωσι μὲ τὴν ἐργασίαν.

4.

Μίαν πρωΐαν ἐν ᾗ ὁ Κλόφφερ ἀπεπεράτου ἐν ἀγαλμάτιον παραγγελθὲν, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Ἐφημεριδογράφος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς τοῦ κυρίου Ριόλου.

Ο Κάρολος Δουβέρτος (ούτως ὠνομάζετο) ἔφερεν εἰς τὸν Ἑρμανὸν τὴν ἐφημερίδα, εἰς ἣν εἶχε καταχωρίσει τὸ ὑποσχεθὲν εἰς αὐτὸν ἄρθρον.

— Ἄγνοῶ ἐάν ᾖ εὐχαριστηθῆς, τῷ λέγει, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ συνεκίνησε πολλοὺς ἀναγνώστας.

— Εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω, τί ἐδυνήθητε νὰ εἶπητε περὶ ἀφανοῦς γλύπτου, ὁποῖος εἶμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἑρμανὸς λαβὼν τὴν ἐφημερίδα.

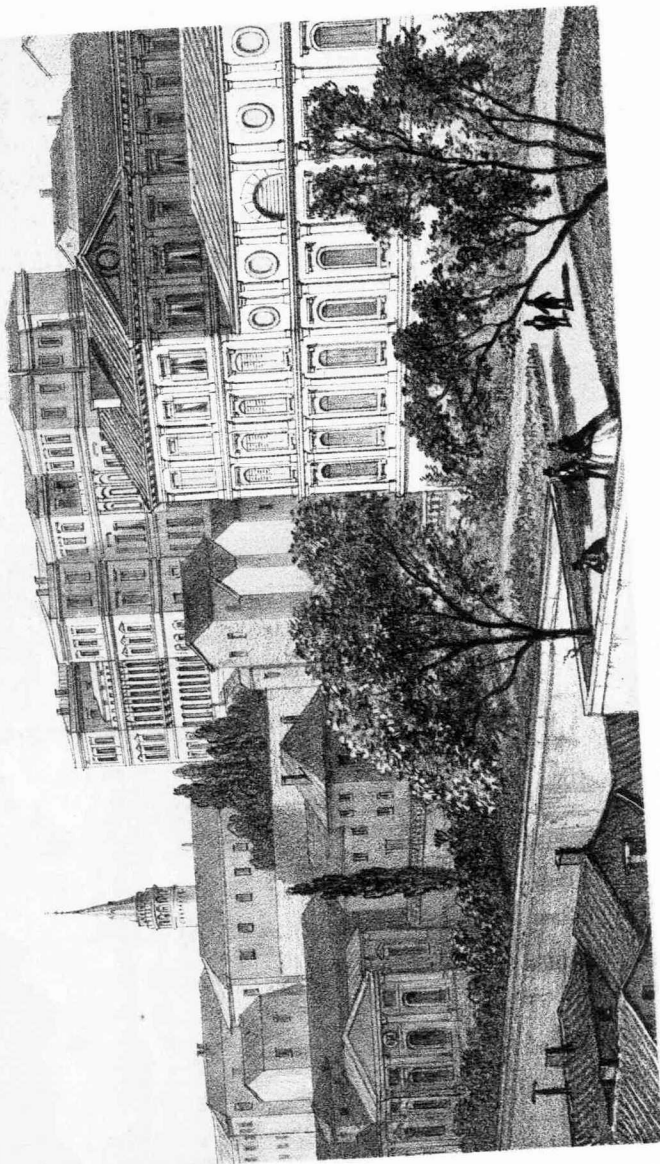
— Ἐλπίζω ὅτι σᾶς ἐξωγράφησα καλῶς· ἀναγνώσατε τὸ ἀρθρὶδίον μου . . .

Ὁ Κλόφφερ πλησιάσας εἰς τὸ παράθυρον, ἀνέγνωσε τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἄρθρον. Ἦτο φαντασιώδης τις σύνθεσις, εἰς ἣν ἐπὶ προφάσει νὰ ἀναλύσῃ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀγνώστου γλύπτου, ὁ Δουβέρτος διηγεῖτο ἄπειρα ποιητικὰ καὶ τεράστια συμβάντα τοῦ βίου τοῦ τεχνίτου, πρωτοφανῆ καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸ δημόσιον. Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὴν ἐκπληξιν τοῦ νέου Γερμανοῦ.

— Ἥμην βέβαιος! ἀνέκραξε γελῶν· ἰδοὺ βιογραφία τὴν ὁποίαν οὐδὲ ὠνειρεύθητέ ποτε, νομίζω· σᾶς παριστῶ ὡς ἓνα τῶν ἡρώων τοῦ Ὀφμάννου.

— Καὶ τῷ ὄντι, εἶπεν ἀπορῶν ὁ Ἑρμανὸς, δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τὸν λόγον . .

— Ἡ αἰτία, φίλε μου, εἶναι ἡ ἀνοησία τοῦ κοινοῦ μὴ εὐαρεστουμένου παρὰ εἰς τὰ τερατώδη διηγηήματα· καὶ διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν του, τὴν προσοχὴν του, ὁ τεχνίτης πρέπει νὰ ἔχῃ ἰδίαν ἱστορίαν· διότι, ἐάν ὁμοιάξῃ μὲ τὴν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, οὐδεὶς φροντίζει περὶ αὐτοῦ. Ἔσο βέβαιος, ὅτι, ἐάν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσω ποτὲ νέον τοῦ βίου μου στάδιον, ᾗ ἀνηγγελλόμεν ὡς νέος Γάσπαρ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Ἄουσερ, (α) ἢ ὡς ἄγριός τις τῆς Παταγονίας, παρὰ ὡς υἱὸς τοῦ πατρὸς μου. Ἐνδυμήθητε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Παγα-νίνη· ἐκ τοῦ πλήθους, ὃ συνέβρεε πανταχόθεν πρὸς αὐτὸν, τὸ ἐν τρίτον μὸλις σκοπὸν εἶχε νὰ τὸν ἀκροασθῆ, οἱ ἐπί-λοιποι ἔτρεχον μόνον καὶ μόνον ἵνα ἴδωσι τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, τοῦ ὁποίου τὰ ἀπίστευτα συμβάντα ἐκόσμουσαν τὰς ἐπιφυλλίδας, ἣ δὲ ἱκανότης του προήρχετο ἐκσυνδήκης αὐτοῦ μετὰ τοῦ Σατανᾶ.

— Τὸ ψεῦδος λοιπὸν εἶναι ἡ κρηπίς τῆς δόξης;

— Οὐχὶ τῆς δόξης, ἀλλὰ τῆς φήμης, φίλε μου. Ἡ δόξα χωρεῖ ἐν σιγῇ εἰς τὸ σκότος, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον ἀναζητεῖ τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας· πιθανὸν νὰ σᾶς ἀνεκάλυπτεν εἰς τὰ βάθη τοῦ μαύρου δάσους σας, καὶ πάραυτα ἢ καὶ μεθ' ἑκατὸν ἔτη ἐνεχάραττε τὸ ὄνομά σας εἰς τοὺς αἰωνίους τῆς πίνακας· ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ δόξης, πρό-κειται περὶ βαλαντίου. Αἱ τέχναι εἶναι ὡς τὰ ἐμπορεύματα, ἀπαιτοῦν καὶ αὐταὶ κήρυκα ἀπατῶντα τοὺς ὠνητάς· ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδῃς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀρθριδίου μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ θυρωρὸς τῆς οἰκίας εἰσῆλθε καὶ εἰδοποίησε τὸν Ἑρμανον, ὅτι ὁ Κ. Λόριος ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ.

— Ὁ Λόριος! Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Δουβέρτος, ἰδοὺ ὅ, τι σᾶς ἔλεγον . . . ἀνέγνωσε τὴν ἐφημερίδα μου, καὶ σπεύδει νὰ σᾶς δώσῃ ἐργασίαν.

— Εἶναι δυνατὸν;

(α) Παιδίον εὑρεθὲν ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ 1826 εἰς ἀγρίαν κατάστασιν.

— Βεβαιότατον· ἀλλ' ἔσο προσεκτικός! Ὅσοι ἀδρότερά σε μισῶσι, τόσῳ μᾶλλον θέλει σέ ἐκτιμῆσαι.

Ὁ ἔμπορος εἰσῆλθε τῷ ὄντι ὅπως προεῖπεν ὁ Κάρολος. Ἦρχετο νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν Ἑρμανον περὶ τινος ἐργασίας· ἀλλ' ἐξεπλάγη ὅτε εἶδε τὸ πενιχρὸν δωμάτιον τοῦ νέου γλύπτου, καὶ μὲ ἀδιαφορίαν ἐπαρτήρησε γλυφάς τινας τὰς ὁποίας τῷ εἰδείκνυεν οὗτος. Ὁ Δουβέρτος ἐπαρτήρησε τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐμπόρου καὶ λαβὼν τὸν λόγον, εἶπε:

— Σήμερον, Κύριε Λόριε, ἡ ἡμέρα εἶναι κακὴ, δὲν δύνασθε νὰ ἴδητε καλῶς τὰ ἔργα ταῦτα, καὶ ἐπομένως νὰ τὰ κρίνετε δεόντως· ἐὰν ὅμως λάβετε τὸν κόπον νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κυρίου Κλόφφερ . . .

— Ἄ . . . ἀνέκραξεν ὁ πραγματευτὴς διακόπτων τὸν Δουβέρτον, ὁ κύριος ἔχει ἐργοστάσιον; . . .

— Τὸ ἐπιδιορθώνουν . . . ἔνεκα τούτου κατοικεῖ προσωρινῶς εἰς τοιαύτην τρύπαν· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃ τὸ λαμπρότερον οἶκημα παρισινῶ τεχνίτου . . . δηλαδὴ μικρὸν παλάτιον, τρεῖς χιλιάδας φράγκα ἐνοίκιον!! Σήμερον οἱ τεχνίται ζῶσιν ὡς ἡγεμόνες.

— Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ τραπεζίται των, προσέδηκεν μειδιῶν ὁ πραγματευτὴς.

— Ἡ μᾶλλον εἴσθε οἱ δανεισταὶ των, οἱ ἐπιστάται των . . . διὰ τῶν ἔργων των ὑμεῖς πλουτεῖτε . . . δὲν εἶναι καιρὸς νὰ φλυαρῶμεν. Ἑρμανε, γνωρίζεις ὅτι μᾶς περιμένει ὁ τεχνέμπορος Βιάλ . . . τελείωσον τὴν υπόθεσιν μὲ τὸν Κύριον . . .

Ὁ Δουβέρτος εἶχεν ὀμιλήσει μὲ τὸσαύτην βεβαιότητα καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος, ὥστε ὁ Κλόφφερ ἦτο ἐκθαμβος. Ὁ δὲ ἔμπορος εἶχε γίνῃ πάντῃ διάφορος, ἀφ' οὗ ἤκουσεν

ὅσα τῷ εἶπεν ὁ Κάρολος, καὶ συμφωνήσας μὲ τὸν Ἑρμανον περὶ τινων ἔργων πρὸς μέγα ὄφελος τοῦ τελευταίου ἀνεχώρησε, μὲ μεγίστην εὐγένειαν ἀποχαιρετίσας τὸν γλύπτην.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ πραγματευτὴς, καὶ ὁ Δουβέρτος ἔπεσον ἐφ' ἐνὸς ἀνακλινηρίου, καγχάζων.

— Μὰ τὸν Θεὸν! τί κωμωδία εἶναι αὕτη; καὶ τί τῷ εἵπατε; ἠρώτησεν ὁ Κλόφφερ.

— Δὲν εἶναι κατ' ὄλου κωμωδία, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ ἐφημεριδογράφος· ὀμίλησα ἀληθῆστάτα· ἐπειδὴ, ἐὰν δὲν ὑπάρχη τὸ ἐργοστάσιον, περὶ τοῦ ὁποίου τῷ εἶπον, πρέπει ὅμως ἀφεύκτως ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ὑπάρξῃ.

— Δὲν ἐννοῶ· διατί;

— Ὡ φίλε μου! εἶσαι ἀφελῆς, δὲν εἶδες ποῖαν κακὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τὸ δωμάτιόν σου εἰς τὸν τίμιον ἐκεῖνον ἔμπορον; ἦτο ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ συμφωνήσῃ μετὰ σοῦ.

— Ἀλλὰ ποῖαν σχέσιν ἔχουσι τὰ ἔργα μου μὲ τὸ δωμάτιόν μου;

— Θεέ μου! εἶσαι τέλειος Γερμανός! δὲν ἐννοεῖς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὔτε τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις οὔτε αἰσῶσιν τοῦ καλοῦ ἔχει, διὰ νὰ κρίνῃ τὰ ἔργα σου· πρὸς τούτοις ἀδιαφορεῖ οὗτος περὶ τῆς τελειότητος τοῦ ἔργου, ζητεῖ ἀπλῶς τὰ ἔργα τοῦ τεχνίτου τοῦ συρμοῦ, ἵνα δυναθῇ νὰ τὰ πωλήσῃ ἀδρῶς· καὶ ἡ εὐπορία εἶναι τὸ προδηλότατον σημεῖον τῆς ἐπιτυχίας ἐνὸς τεχνίτου. Λησμονεῖς πάντοτε Ἑρμανε, ὅτι δὲν εἶσαι πλέον εἰς τὸ μαῦρον δάσος ἐργαζόμενος τὰ τῆς φαντασίας σου, ἀλλ' εἰς τοὺς Παρισίους ἐργαζόμενος κατὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἄλλων.

— Ὡ! ἔχετε δίκαιον· εἶπε στενάζων βαθεῶς ὁ Κλόφφερ.

— Θὰ συνειδίξης . . . εἶναι καὶ τοῦτο σπουδῆ, ὡς πᾶσα ἄλλη. Πρὸς τούτοις δὲν δύνασαι νὰ ζήσης μακρὰν τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ συχνάξης εἰς τὰ πῆατρα, εἰς τοὺς γορούς. . . Ἡ ἀπλὴ ἐμφάνισίς σου εἰς τινὰς οἰκίας πᾶσαι συντρέξει μᾶλλον εἰς τὴν φήμην σου, παρὰ ἐν τῶν τελειοτέρων ἀριστουργημάτων σου.

— Τοιοῦτοτρόπως δὲν ἀρκεῖ ὅτι περιορίζομαι εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ὅτι δεσμεύεται ἡ ἔμπνευσις μου, ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ ζῶ κατὰ τὴν πᾶλῃ σου τοῦ κόσμου, καὶ ὅχι κατὰ τὴν ἰδικήν μου.

— Τὸ πᾶν, ἀδελφέ, συνίσταται εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἀπὸ τοῦδε δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς ἄλλον σκοπὸν, ἄλλον συλλογισμόν, εἰμὴ ν' προσπαθῆς νὰ γίνῃς τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδιαλέξεων.

5.

Ὁ Κλόφερ ἐπροσπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς συμβουλάς τοῦ Δουβέρτου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου εἶδε τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Ὀλίγοι μῆνες μόλις εἶχον παρέλθει, καὶ ἀπέκτησε γιγαντιαίαν φήμην, καὶ ἐπομένως ἡ τιμὴ τῶν ἔργων του κατέστη ὑπέρογκος.

Τὸ ἄρθρον τοῦ Δουβέρτου ἐπεωρῆθη πραγματικῆ βιογραφία τοῦ Ἑρμάνου, τὸ ὄνομά του διεπυλλεῖτο παντοῦ· διηγούντο μυθώδη συμβάντα περὶ τοῦ βίου του. Εἰς τὸ πᾶστρον ἐδακτυλοδεικτεῖτο, μακρόθεν συνδιελέγοντο περὶ τῶν συνηθειῶν καὶ τῶν ἰδεῶν του· ἐν ἐνὶ λόγῳ, οἱ λόγοι τοῦ Δουβέρτου ἐπραγματοποιήθησαν.

Ὁ Ἑρμάνος ἐγειρόμενος ἀνεπαισθήτως εἰς τὸν κολο-

φῶνα τῆς φήμης ἐμέσυσεν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἡ ὑπερηφάνεια διεδέχθη τὴν ἀπλότητά του. Ἐξεπείσθησε τόσον ἡ εὐφυΐα του, ὥστε ἐπέσθη καὶ αὐτὸς περὶ ταύτης, καὶ προσεδέχθη τὴν γενικὴν εὐφημίαν ὡς δίκαιον πρὸς αὐτὸν ἔπαινον.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ ἐπιτυχία του ἤρθε (ὡς πάντοτε) τὸν φθόνον· ἐπειδὴ εἶχε γευθῆ τῆς γλυκύτητος τῆς ἐπιτυχίας, ἐμελλε νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰς πικρίας τῆς.

Δηκτικωτάτη ἐπίκρισις τῶν ἔργων του κατεχωρήθη εἰς ἐφημερίδα ἀντίπαλον τοῦ Δουβέρτου. Ἐχων δεδουλευμένην τὴν ἔμπνευσιν του, κύπτων τὸν ἀύχενον ἐμπροσθεν τῆς δουλείας τοῦ κέρδους, εἰργάζετο ἐπιτροχάδην καὶ ἄνευ πόδου· τὰ ἔργα του ἐστεροῦντο τῆς ἀφελείας, ἥτις ὑπῆρχε τὸ πρῶτιστον προτέρημα τῶν πρώτων ἔργων τοῦ Κλόφερ, ὅτε ἐδημιούργει κατὰ τὴν πᾶλῃ σου· τὰ ἄπειρα λοιπὸν λάθη τῶν τελευταίων του ἔργων ἐσχολιάζοντο εἰς ἐκείνην τὴν διατριβὴν μὲ μεγίστην πικρίαν, καὶ ἠλέγχοντο ὑποκριτικῶς τὰ ἐλαττώματά του, ὡς ἀποτελέσματα τῆς αἰσχροκερδείας.

Αἱ κατηγορίαι αὗται προσέβαλον καιρίως τὸν Ἑρμάνον· οἱ ἐχθροὶ του τὸ ἔμαθον, καὶ καθ' ἑκάστην ὁ νέος γλύπτης ἔβλεπε τὸ ὄνομά του σατυριζόμενον εἰς μίαν τινα ἐφημερίδα. Δὲν περιωρίζοντο δὲ οἱ ἐχθροὶ του εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἔργων του μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου του δὲν ἐφείσθησαν, καὶ ἐπροσπάθουν νὰ τὸν δείξωσι καὶ κατὰ τοὺς τρόπους γελοῖον. Τοιαύτη καταδρομὴ ἀπῆλπιζε τὸν Ἑρμάνον, καὶ ἤπλετο νὰ ἐκδικηθῆ· ὁ δὲ Δουβέρτος τῷ ἔλεγε.

— Σὲ θαυμάζω, Ἑρμάνε, δὲν ἤξευρες ὅτι τοιαῦτα εἶναι τὰ παρεπόμενα τῆς ἐπιτυχίας, τῆς φήμης, τοῦ κλέους;

Τί παράδοξον εὐρίσκεις, ὅτι οἱ ἐχθροί σου μεταχειρίζονται τὰ αὐτὰ μέσα διὰ νὰ σε καταστήσωσι γελοῖον, ὅποια μετεχειρίσθησαν οἱ φίλοι σου ἵνα σέ προαγάγῃσι; πλούτει καὶ ἀδιαφόρει.

Ἄλλ' ὁ Ἑρμανος δὲν ἦτο συνειδησιμὸς εἰς τὰ ἥθη ταῦτα ἵνα παρηγορηθῆ, βλέπων καὶ τὰ ἔργα καὶ τὸ ἄτομόν του μαστιζόμενα ὑπὸ τῆς κριτικῆς. Πρὸς τούτοις ἀνεγνώριζε καὶ ἀληθείας τινὰς εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῶν ἀντιπάλων του, καὶ ἐθλίβετο. Ἡ ζηλοτυπία ἔκαμιν ὀξυδερκεῖς αὐτοὺς, καὶ τὸν προσέβαλον εἰς τὰ ἐνδομυχότερα τῆς καρδίας του.

Ματαίως ὁ Κλόφφερ ἀντίστατο κατὰ τῶν προσβολῶν τούτων, ματαίως ἐπροσπάθει νὰ ἀμερμυῶ διὰ τὴν καταδρομὴν. Ἡ ψυχὴ του εἰδησιμὴ εἰς ἀφανῆ γαλήνην, προσεβλήθη καιρῶς· ὥστε ἠσθένησε βαρῶς, καὶ μόνον ἡ ἐκνότης τῶν ἱατρῶν προέλαβε τὸν θάνατόν του. Ὁ Κ. Δὲ Ῥιὸλ τὸν ἔπεισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἵνα ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὴν ὑγείαν του.

Εἰς τὴν ἐπιστροφήν του ἦτο πλήρης ὑγείας καὶ δυνάμεως καὶ ἔσπευδε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του· ἀλλ' ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ἐμπόρους, οὗτοι μόλις ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσι, διότι πηλοπλάστῃς τις, πρὸ ὀλίγου ἀφιχθεὶς ἐκ Φλωρεντίας, ἦτον ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας.

Ὁ Ἑρμανος διευθύνθη πρὸς τὸν Δουβέρτον, εἰς ὃν διηγήθη τὸν τρόπον τῶν ἐμπόρων. Ὁ ἐφημεριδογράφος ἐκίνησε τοὺς ὄμους του καὶ εἶπεν·

— Τί νὰ σέ κάμω· Ἑρμανε, σὺ πταίεις, ἡ ἐπιτυχία ὁμοιάζει τὴν εὐκαιρίαν, πρέπει νὰ ἠξεύρη τις νὰ ὠφεληταί

ἀπὸ αὐτὴν· ἐξ μῆνης ἀπουσίας ἀρκούσι, διὰ νὰ λησμονηθῇ τις· ἔκαμες κάκιστα νὰ ἀναχωρήσης.

— Ἡ ὑγεία μου τὸ ἀπῆται.

— Ὁ ἄνθρωπος τοῦ συρμοῦ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀσθενῇ· ἡ κοινωνία μας ὁμοιάζει ἔδραν, ἐφ' ἧς κἀθήται εἷς· καὶ πέριξ αὐτῆς ἴστανται χιλιάδες ἄλλοι κεκοπιακότες· ἐάν ὁ ἐπὶ τῆς ἔδρας ἀποσυρθῇ καὶ διὰ πέντε μόνον λεπτά, ἄλλος τὸν ἀντικαθιστᾷ.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀναλάβω τὴν προτέραν μου φήμην·

Ὁ Δουβέρτος ἔσεισεν ἀποφατικῶς τὴν κεφαλήν του.

— Τὸ ἄτομόν σου, τὸ ὄνομά σου εἶναι γνωστό· τὰ ἔργα σου ἐπίσης. Ἡ συμπαθητικὴ ἐκείνη περιέργεια, ἥτις εἰς τὴν κοινωνίαν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ὑπόληψιν, μὲ τὸ σέβας πρὸς τὴν ἀξίαν, ἐσβέσθη δι' ὑμᾶς· θεωρεῖσθε ἤδη ὡς νεκροί.

— ἀλλ' εἶναι τρομερόν! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἑρμανος, ἐν ἔτος ἀπουσίας ἀρκεῖ . . .

— Νὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ, εἶπεν ὁ Κάρολος διακόπτων τὸν Κλόφφερ, ὅσα ἀπηλαύσατε εἰς ἓν ἔτος . . . διατί σᾶς φαίνεται παράδοξον; . . . ὁ συρμός παρέρχεται μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, μ' ὅσῃν καὶ διαδίδεται . . .

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω τώρα;

— Γίνου ζωγράφος, ποιητής, κομωδοποιός. Τοιαύτη ἀναμόρφωσις δύναται ἴσως νὰ σοι ἐπαναφέρῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ κοινοῦ.

Ὁ Ἑρμανος οὐδὲν ἀπήντησε, καὶ ἀπῆλθε. Δὲν ἐδύνατο νὰ πιστευσῇ εἰσέτι ὅσα τῷ εἶπεν ὁ ἐφημεριδογράφος. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐπέισθη ἐντελῶς. Ἀφοῦ ἐγεύθη τῆς ἠδονῆς τοῦ θριάμβου, ἠναγκάσθη νὰ ταπεινωθῇ, νὰ ἐξευτε-

λισσῆ!! . . . ὑπέφερον ὁ Ἑρμανος τὰς ὀδύνας ταύτας ὅσον ἠδυνήσῃ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, κατ' ἦν αἱ περιφρονήσεις ἢ οἱ ἐξευτελισμοὶ εἶχον φθάσει εἰς τὸν κολοφῶνά των, εισέρχεται εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του, καὶ ἐκποιεῖ ὅλα τὰ ἐπιπλά του, ἐργαλεῖα καὶ ἄλλα . . . πληρόνει τὰ χρέη του, καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ὀδοιπορικῆς βακτηρίας του, τὴν ὁποίαν ὡς τρόπαιον εἶχε στήσει εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δόξης του ὑπεράνω τῆς θύρας του, ἀπέρχεται ἐκ Παρισίων.

— Ἀρκεῖ ὅσον ἑταπεινώσῃ, ψιδυρίζει μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἄς ἐπιστρέψω εἰς τὰ δάση μας.

Ἐξῆλθεν ἐκ Παρισίων ἀπὸ τὴν ἰδίαν πύλην, δι' ἧς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχεν εἰσελθεῖ· ἀλλὰ φεῦ! τότε μὲν ἦτο πλήρης ἐλπίδων, εὐτυχῆς, νέος καὶ ἀκμαῖος, τώρα δὲ ἀπῆρχετο ἀπηλπισμένος, γέρον, καὶ καιρῶς πληγείς.

6.

Ἡ ὀδοιπορία ὑπῆρξε ἐπιπονωτάτη εἰς τὸν Ἑρμανον. Ὁ Παρισινὸς βίος τὸν εἶχεν ἐκδηλύνει· δὲν ἦτο πλέον ἡσκημένος εἰς τὸ νὰ διατρέχῃ πεζὸς μεγάλα διαστήματα· ἤναγκάζετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἀναπαύηται. Ὅτε ἔφθασε πλησίον τοῦ χωρίου του, ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα του, εἰδοποιῶν αὐτὴν περὶ τῆς ἐλεύσεώς του. Καθεὶς δύναται νὰ ὑποδέσῃ τὴν χαρὰν τῆς Δωροδέας, ὅτε ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλ' ἐμετριάσθη ἢ χαρὰ της, ὅτε εἶδε τὴν ἀλλοίωσιν αὐτοῦ. Ἐνόησε καλῶς, ἰδοῦσα τὴν ὀχρότητα τοῦ προσώπου του, ὅτι οἱ σκοποὶ του ἀπέτυχον, καὶ ὅτι ἢ ἐπιστροφή του ἦτο μᾶλλον ἀποτέλεσμα τῆς ἀπει-

πισίας παρὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του. Δὲν τὸν ἐξήτασεν οὐδαμῶς· ἀλλ' οὗτος προσπίπτων εἰς τὰς ἀγκάλας της, εἶπε:

— Μητέρα! ἰδοὺ ἤλθον . . . δὲν θέλω πλέον σέ ἐγκαταλείψει. Αἱ λέξεις αὐταὶ ἤρκουν εἰς αὐτὴν· καὶ κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις της ὅπως διασκεδάσῃ τὴν λύπην του.

Συνήθρισε δὲ περίξ τοῦ Ἑρμανοῦ μ' ἐπιτηδεϊότητα γυναικὸς, καὶ πρὸ πάντων μητρὸς, ὅσα αὐτὸς ἠγάπα ἄλλοτε, ἐκοδόμησε δι' αὐτὸν ἰδιαιτερον δωμάτιον, καὶ προσεκάλει κατ' ἐκάστην τοὺς ἀρχαίους φίλους του καὶ τὰς νεάνιδας τῆς γειτονίας εἰς συμπόσια καὶ νυκτερινὰς συναθροίσεις. Οὕτω κατ' ἐκάστην μία διασκεδάσις διεδέχετο τὴν ἄλλην. Ἀλλ' ὁ Ἑρμανος οὐδὲ τὸ παρετήρει! τί ἦσαν δι' αὐτὸν, ὅστις διῆλθε δι' ἐκείνου τοῦ κόσμου, αἱ τοιαῦται διασκεδάσεις; πάντοτε ἀνεπόλει τὰς λαμπρὰς ἐκείνας συναναστροφάς, ὅπου ἀντήχει τὸ ὄνομά του ἐν εὐφημίᾳ, καὶ παρέβαλλε τὴν παροῦσαν κατάστασίν του πρὸς τὴν προτέραν!! Ἡ ψυχὴ του στερηθεῖσα τῆς ἀπλότητός της, καὶ τῆς γαλήνης της, δὲν ἐδύνατο νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὰς ἀπλᾶς οἰκογενειακὰς τέρψεις, ἂν καὶ ἐγνώριζε πόσον ἀπατηλαὶ εἶναι τοῦ κόσμου αἱ ἡδοναί.

Ἡ Δωροδέα εἶδεν ὅτι μάταιαι ἦσαν αἱ προσπάθειαι της. Ὁ Ἑρμανος ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἐγίνετο μελαγχολικώτερος καὶ ἀσθενέστερος, καὶ ἐν τέλει δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς καλύβης. Ἐτρόμαξε τότε ἢ μήτηρ του, καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν ἰατροῦ.

Οὗτος παρετήρησε μὲ προσοχὴν τὸν νεανίαν, τὸν ἐξήτασε λεπτομερῶς, καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε τὴν ἀνάπαυσιν καὶ

τὴν διασκεδάσιν. Ἡ Δωροθέα ἐξηκολούθησε τὸν ἰατρὸν ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Εἶπατέ μοι, ἐξωχότατε, τῷ λέγει παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτὶ αὐτὸν, εἶπατέ μοι ἀληθῶς εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι ὁ υἱός μου; ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας;

ἽΟ ἰατρὸς δὲν ἀπήντα, ἀλλ' ἐφαίνετο τεταραγμένος.

— Τὴν ἀλήθειαν! εἶπατέ μοι, τὴν ἀλήθειαν, ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ! ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν ἡ δύστηνος μήτηρ.

— Τὴν ἀλήθειαν; ἐψέλλισεν ὁ ἰατρὸς.

— Τὴν ἀλήθειαν! σὰς ἐξορκίζω, τὴν ἀλήθειαν! τὴν ἀλήθειαν!!!

— Τότε . . . τότε . . . ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἱερέα.

Ἡ Δωροθέα ἄφησε φωνὴν μεγάλην, καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς

Τὴν ἐπαύριον ἦλθεν ὁ ἱερεὺς ἐπὶ προφάσει νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἑρμανὸν ἐργασίαν τινά· ἀλλ' ὁ νεανίας ἐμειδίασε πικρῶς· αἰσθανόμενος δὲ τὴν πρόοδον τοῦ πάθους, ἐνόησε ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἐλεύσεώς του. Τότε ἐξομολογηθεῖς, τὸν διηγήθη ὅσα ἡμεῖς ἀνεφέραμεν. Ὅτε ὁ ἱερεὺς ἤθελησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὁ Ἑρμανὸς διακόπτων αὐτὸν εἶπεν:

— Ἡ λύπη μου ἀνεκουφίσθη, κύριε. Καθ' ἣν στιγμήν μέλλω νὰ ἀποθάνω, ἡ ἀλήθεια μοι ἔγινε προφανής· ὅ, τι μοι συνέβη, δικαίως συνέβη. Παρήτησα τὰς αὐλοὺς ἡδονὰς τῆς τέχνης διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ πλούτου, διὰ τὰς ματαιότητας τῆς δόξης· ἐδυσίασα τὴν ἡσυχον εὐτυχίαν μου, τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης μου, διὰ φιλοδοξίαν ἀκράδεκτον. Ἐπρεπε κατὰ δίκαιον λόγον καὶ νὰ τιμωρηθῶ . . . Εἶδε τὸ παράδειγμά μου νὰ διδάξῃ ἄλλους! Ἐὰν ἄλλος τις δελεαζόμενος ὑπὸ ματαίων ἐλπίδων θελήσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ βουνά

μας, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, διηγήθητε πρὸς αὐτὸν, κύριε, τὴν ἱστορίαν μου, εἶπατέ τῷ πόσον ἀκανθώδης εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἐπιτυχίας, ἥτις δὲν καθίστα τὸν ἄνθρωπον οὔτε εὐτυχέστερον, οὔτε καλλίτερον· ἐν τέλει συμβουλευσατέ τον νὰ καλλιεργήσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν του, οὐχὶ διὰ τὰ κέρδη, ἀλλὰ διὰ τὸ καθῆκον· ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς εὐτυχία εἶναι κτῆμα μόνον τῶν ἀφελῶν ψυχῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)